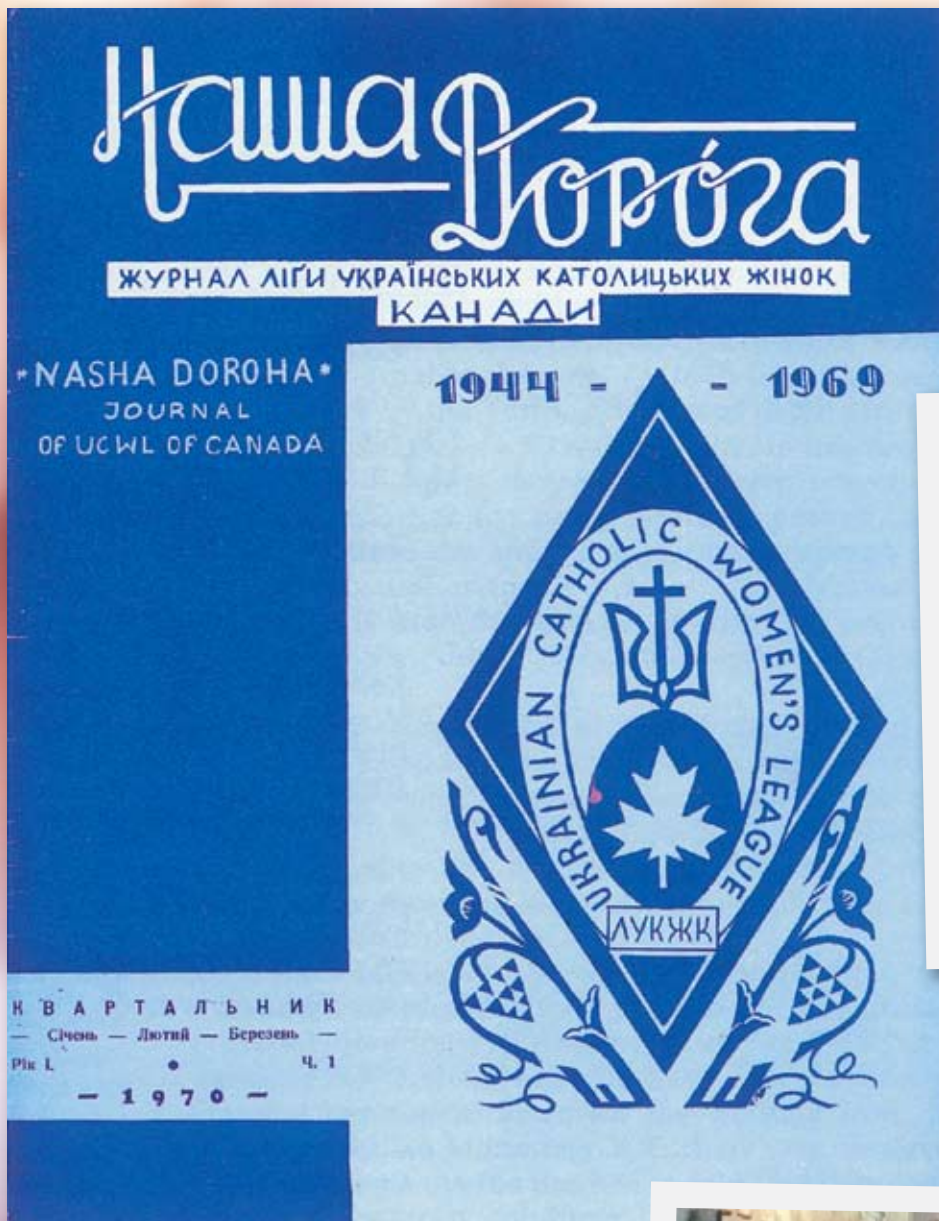

НАША ДОРОГА 50 NASHA DOROGA

PM40007760 ♦ ОСІНЬ/FALL 2(71)/2020

“Mama, where will we hang our icon?”

The birth of
our journal
Торанки
нашого
журналу

Vera Buczynsky, member of the newly formed Editorial Committee, Very Reverend Stefan Semczuk, Anna Maria Baran, editor of the journal, and Iryna Malycky, National UCWLC President; the ladies met with Very Rev. S. Semczuk to officially announce that the Ukrainian Catholic Women's League of Canada will commence publication of a national journal to be named "Nasha Doroha" (Winnipeg, MB 1969).

Віра Бучинська, членка новоствореної редакції, о. митр. Стефан Семчук, Анна Марія Баран, редактор журналу, Ірина Малицька, крайова голова ЛУКЖК; пані офіційно повідомили О. Семчукові, що Ліга Українських Католицьких Жінок Канади розпочне видання всеканадського журналу, під назвою "Наша Дорога" (Вінніпег 1969 р.).

CONTENTS ♦ ЗМІСТ

GREETINGS ♦ ПРИВІТАННЯ

- 4 **Вітаю усіх зі Святком!** Лариса Гринда, Редактор
- 5 **Congratulations on Our 50th Anniversary!**
By Larysa Hrynda, Editor
- 5 **Нашій Дорозі — 50!** *Кілька висловлювань наших читачів за минулі роки*
- 7 **Nasha Doroha is 50!** *Some quotes from our readers over the years*
- 8 **Ukrainian Catholic Eparchy of Edmonton**
Most Rev. David Motiuk, Eparchial Bishop
♦ **Українська Католицька Едмонтонська Єпархія** Владика Давид (Мотюк),
Єпархіяльний Єпископ
- 9 **Ukrainian Catholic Eparchy of Saskatoon**
Bishop Bryan Bayda, CSsR, Eparch of the Eparchy of Saskatoon
♦ **Українська Католицька Єпархія Саскатуну**
Єпископ Браєн Байда, ЧНІ, Єпарх Саскатунської Єпархії
- 10 **From the National President** ♦ **Від Крайової Голови**

FEATURES ♦ ПРО ОСОБЛИВЕ

- 12 **Caring** By Oksana Bashuk Hepburn
♦ **Турбота** Оксана Башук Гепбурн
- 16 **Loving Christ in the Eucharist** By Lyrissa Sheptak
♦ **Возлюбити Христа в Евхаристії**
Лариса Шептак
- 23 **Vitamin F... A Necessity of Life!**
♦ **Вітамін F — незамінний для життя!**

HISTORY ♦ ІСТОРІЯ

- 24 **Birth of the National UCWLC Journal: *Nasha Doroha*** By Lena Sloboda, HLM
♦ **Як народжувалася «Наша Дорога» — крайове видання ЛУКЖК** Лена Слобода, ПДЧ
- 26 **Greetings from the First Issue of ND**
♦ **Привіти з першого видання НД**
- 28 **The Beginning** ♦ **Початки**
- 30 **30th Anniversary of the Journal *Nasha Doroha* (1999)** Vera Buczynsky, editor, ND, 1999, No. 4 (Oct-Dec)
♦ **У 30-ліття існування журналу «Наша Дорога»**
Віра Бучинська — редактор журналу «НД»

НАША ДОРОГА

NASHA DOROHA

EDITOR PROFILES

♦ РЕДАКТОРСЬКІ ПРОФІЛІ

- 36 **Five Decades — Five Editors & Many Others**
By Rosemarie Nahnybida
♦ **П'ять десятиліть — п'ять редакторок плюс численні інші...** Рожамарія Нагнибіда
- 44 **Current Editorial Team Bios** ♦ **Біографії членів сьогоdnішнього редакційного колективу**
- 47 **Editorial Messages 1970–2020**
♦ **Від редакторів 1970–2020**
- 50 **RECOGNIZING CONTRIBUTORS** ♦ **ВІДЗНАЧАЄМО ВНЕСОК ДОПИСУВАЧІВ «НАШОЇ ДОРОГИ»**
- 57 **FROM SEA TO SEA** ♦ **ВІД МОРЯ ДО МОРЯ**

OUR STORIES ♦ НАШІ РОЗПОВІДІ

- 68 **UCWLC Members Through Generations**
Submitted by Olga Hlus, HLM
♦ **Членки ЛУКЖК — зв'язок поколінь**
Ольга Глусь, ПДЧ
- 70 **The Story of a Remarkable Woman**
Written by Violet Kully with Deborah Kully
♦ **Розповідь про незвичайну жінку**
Фіялка Каллі та Дебора Каллі
- 74 **Ukrainian-language Video Series with Mental Health Experts on Effects of COVID-19**
By Mariana Karapinka
- 77 **A Strong Wife** By Lyrissa Sheptak
♦ **Сильна жінка** Лариса Шептак

IN CONCLUSION ♦ НА ЗАКІНЧЕННЯ

- 80 **Congratulations** ♦ **Привітання**
- 81 **From the *Nasha Doroha* Coordinator**
By Rosemarie Nahnybida
♦ **Від координаторки «Нашої Дороги»**
Рожамарія Нагнибіда

НАША ДОРОГА

L - 2(71)/2020

NASHA DOROGA

Квартальний журнал
Ліги Українських Католицьких Жінок Канади

Quarterly publication of the
Ukrainian Catholic Women's League of Canada

La Journal de la Ligue des Femmes
Catholiques Ukrainiennes du Canada

National Executive mailing address:

Barbara Hlus, President
8907-156 Ave, Edmonton, AB T5Z 3B8
Phone: 780-473-0779
presidentnatlucwlc@gmail.com

We welcome your letters and written contributions.
Вітаємо співучасть. Просимо пересилати
дописи, листи до редакції. Please send to:

РЕДАКТОР • EDITOR

ЛАРИСА ГРИНДА • LARYSA HRYNDA
416-999-1878
nashadoroha@gmail.com

РЕДАКТОР • MANAGING EDITOR

ЛАРИСА ШЕПТАК • LYRISSA SHEPTAK
lyrissas@hotmail.com

ТЕХНІЧНА ОБРОБКА • TECHNICAL PRODUCTION

Igor Kodak • Ihor Kodak
306-934-7125
ikodak@sasktel.net

МАРКЕТИНГ/АДМІНІСТРАЦІЯ • MARKETING/ADMINISTRATION

Рожамарія Нагнибіда • Rosemarie Nahnybida
20 Greystone Cres, Sherwood Park, AB T8A 3E4
Phone: 780-467-4710
uscjulian@outlook.com

ФІНАНСОВИЙ АДМІНІСТРАТОР • FINANCIAL/TREASURER

Єлизавета Загайко • Elizabeth Zahayko
387 Betts Ave, Yorkton, SK S3N 1N3
Phone: 306-783-6252
eazahayko@sasktel.net

Висловлені погляди не necessarily відповідають
Редакції. Матеріали не повертаються.

Opinions of authors are not necessarily those of
the Editorial Board. Material will not be returned.

People in photographs are identified left to right.

Copyright © UCWLC. All rights reserved.

RETURN UNDELIVERABLE CANADIAN ADDRESSES TO

NASHA DOROGA
387 BETTS AVE
YORKTON SK S3N 1N3

ISBN 1-894022-75-0

PRINTWEST

Printed by PrintWest Communications
1111 8th Avenue, Regina, SK S4R 1E1
Phone: 306-525-2304 Fax: 306-757-2439

Верхня обкладинка / Front cover

"Мамо, а де повісити ікону?" (див. ст. 49)

Петро Шостак

<https://petershostak.com>

"Mama, where can we hang the icon?"

Peter Shostak (see also p. 49)

<https://petershostak.com>

www.ucwlc.ca

Greetings ♦ Привітання

Сьогодні ми святкуємо
Золотий Ювілей свого улюбленого журналу Ліги Українських Католицьких Жінок Канади "Наша Дорога". 50 років для Вічності — це мить, а для періодичного видання — вагомий і відповідальний проміжок часу. Небагато газет і журналів можуть

похвалитися таким поважним віком, особливо сьогодні, коли популярність у читачів і фінансові можливості у видавців призводять до змін тиражу, форми, періодичності друкованих видань, переходу на електронний варіант, а то й закриття.

"Наша Дорога" ж належить до тих щасливців, які несли своє вагоме слово протягом п'яти десятиліть і, сподіваюся, нестиме ще багато-багато років. І це насамперед завдяки дорогим членкам ЛУКЖК та Крайовій Управі, які, заснувавши журнал 50 років тому, плекали, читали, підтримували, передплачували свій друкований орган, дописували до нього статті, робили збірки коштів та пропагували "Нашу Дорогу".

Мені надзвичайно пощастило — бути редактором саме у час Золотого Ювілею. Чотири роки тому, коли на пропозицію тодішньої Крайової Управи ЛУКЖК під головством добродійки Марусі Барщик я стала редактором "Нашої Дороги", я з трепетом думала, чи зможу досягнути висот своїх попередниць — Анни Марії Баран, Віри Бучинської, Оксани Башук Гепбурн та Андреї Копилець. З Божою поміччю та вашою підтримкою, дорогі посестри, я намагаюся іти їхнім шляхом, готуючи до друку разом зі своїми безцінними помічниками Крайовою Головою ЛУКЖК Варварою Глусь, співредактором Ларисою Шептак, технічним дизайнером Ігорем Кодаком, фінансовим адміністратором Єлизаветою Загайко, маркетинговим адміністратором та пресовим координатором Рожамарією Нагнибідою нові числа "Нашої Дороги".

За цих чотири роки я запізнала багато прекрасних жінок-членок нашої організації — сильних у своїй вірі, відданих нашої Українській Католицькій Церкві, справжніх патріоток України і відданих громадянок Канади. Сподіваюся, їхні історії, фотографії, біографії з'являться на сторінках "Нашої Дороги", так само як і розповіді про цікаві події у Відділах ЛУКЖК. Чудова спадщина, збережена і виплекана членками ЛУКЖК, мусить стати надбанням наступних поколінь. Завдання ж нашого журналу залишається незмінним — зберігати, поширювати і закріплювати ідеологію ЛУКЖК у нашому суспільстві. Тож нехай допомагає нам Господь Бог у всіх наших починах.

Вітаю усіх Вас, найдорожчі читачі "Нашої Дороги", зі Святком!

Лариса Гринда, Редактор

We are celebrating the Golden Jubilee of *Nasha Doroha*, our favourite magazine of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada. In terms of eternity, fifty years is a mere moment. For a periodical publication it is a solid and outstanding period of time. Not many newspapers and magazines can be proud of such a respectable achievement, especially today, when popularity among readers and financial ability of publishers is ever changing: circulation, formats, frequency of printed publications, hard copies transferring to electronic versions—there's even the threat of permanent closure.

Nasha Doroha has staying power. It has thrived for five decades, sending distinct and strong messages to its valuable readers. I hope it will continue to do so for many more years. Its longevity is thanks to our dear readers, UCWLC membership, and the National Executive who founded the magazine fifty years ago. Since then, *Nasha Doroha* has been cherished, read, supported, subscribed to, contributed to, and promoted.

I am extremely proud and honoured to be the present editor of *Nasha Doroha*, especially during its Golden Jubilee celebration. Four years ago, the former National Executive was under the presidency of Marion Barszczyk who proposed that I become editor of *Nasha Doroha*. I was overwhelmed, wondering if I could reach the high standards of the former outstanding editors—Anna Maria Baran, Vera Buczynsky, Oksana

Bashuk Hepburn, and Andrea Kopylech. With God's help and your support, I am trying to follow their path when preparing issues of *Nasha Doroha*. I cannot do this without the priceless help of the members of our editorial team: National UCWLC President Barbara Hlus; Managing Editor Lyrissa Sheptak; Technical Production, Ihor Kodak; Financial Administrator Elizabeth Zahayko; and, Marketing Administrator Rosemarie Nahnybida.

During the last four years I met many wonderful women—members of our organization who demonstrated strength in their beliefs, dedication to our Ukrainian Catholic Church, true patriotism towards Ukraine, and who are devoted citizens of Canada. I hope you continue to share your stories, pictures, and biographies so they can be printed in *Nasha Doroha*, along with reports about interesting events in UCWLC Branches. *Nasha Doroha* is yours! It is a platform for UCWLC members to remember, save, and share our valuable history so it can be passed to future generations. The goals of our magazine remain the same throughout the decades—to defend, propagate, and strengthen the UCWLC ideology within our society. Let us ask God to help us in our good deeds.

Dear readers of *Nasha Doroha*, congratulations on our 50th Anniversary!

Larysa Hrynda, Editor

Нашій Дорозі – 50!

Цьогоріч виповнюється 50 років журналу «Наша Дорога» (1970–2020).

Многая Літа!

«Нашу Дорогу» отримують близько 3 050 родин від моря до моря, а також за межами Канади. Приблизно 3 200 осіб нараховує активна читачка аудиторія, яка надсилає листи й робить часопис живим інструментом спілкування. Ось лишень кілька висловлювань наших читачів за минулі роки.

«Признання Вам та усім, хто працює з Вами над створенням високоякісного видання “НАША ДОРОГА”, яке ми отримуємо. Наші жінки радіють кожному числу і з задоволенням читають Ваші статті. Нехай Бог і надалі благословляє Вас завзяттям і мудрістю»

— Філіс Кобитович, Едмонтон (2003 р.)

«Признання за велику працю над виготовленням ювілейного числа *Нашої Дороги*. Журнал гарно оформлений, та й я можу оцінити, скільки праці особисто мусили вкласти. Цей журнал має велику архівну вартість, масу історичного матеріалу. Багато наших членок висловилися прихильно».

— Христина Татарська, Торонто (2005 р.)

«У неділю перед Днем Подяки... повернувшись із церкви... пообідавши з рідними (маю троє малих діток)... незчулася, як згорнулася клубочком на “своєму місці” на дивані. Була моя улюблена пора дня, коли сонце заливає кімнату теплим світлом, і я маю

рідкісну хвилю спокою й можливість робити що хочу. І я почала читати останнє число НД. Зазвичай я хутко прогортаю сторінки, шукаючи знайомі обличчя і новини про справи ЛУКЖК в різних куточках країни. Цього разу, однак, я раптом усвідомила, що читаю й не можу зупинитися, і сміюся, і плачу, і не хочу, щоб той журнал добігав кінця. Одне слово, я хочу ще!»

— *Наталя Радовець (канадська українка у четвертому поколінні, яка докладає великих зусиль, щоб передати мову і культуру дітям), Winnipeg (2006 р.)*

Нині, 2020 року, Наталя є референткою «Нашої Дороги» у відділі ЛУКЖК Вінніпезької Архиепархії

«Несемо вчення Йісусове людям через церковні вісники, через такі видання, як “Наша Дорога”, а також вебсайти. Я й сам читаю “Нашу Дорогу”.

— *Митрополит Лаврентій (2010 р.)*

«Наша Дорога — це справжня перлина. Так тримати!»

— *Пет Сірські, Winnipeg (2010 р.)*

«Ще кілька років тому моїм журналом №1 був “Рідерз дайджест”. Тепер він посідає друге місце, а перше — “Наша Дорога”.

— *Вайолет Каллі, Едмонтон (2010 р.)*

«З нетерпінням чекаю на кожне нове число і читаю все з початку до кінця. Вельми цікавий журнал, особливо мені подобаються нариси й оповідання. Не полишайте зусиль!»

— *Ольга Стефанюк, Саскатун (2010 р.)*

«Дякую Вам за редагування журналу — він цікавий і динамічний!»

— *Богданна Мончак, Монреаль (2010 р.)*

«Гратуюлю за створення прекрасного крайового видання для членок ЛУКЖК та української громади в цілому. У НД є багато чого такого, що не завадило б прочитати і чоловікам, — дописи з історії, давнішої та сучасної, розповіді з життя, духовні настанови, поезії, проза та місцеві новини з усієї Канади. Макет, оформлення та фото є дуже професійними, вони цілком порівняльні з більшістю видань 21-го століття, але без докучливого присмаку комерціалізації.

Ваше сприйняття та розуміння наших взаємин з Україною і сучасних суспільних проблем Канади подають нашому поколінню ціннісний ідеологічний приклад. Сьогодні нас поглинає навала електронних пристроїв, які збивають нас з пантелику серед щодалі більшої секуляризації суспільства, часто всупереч цінностям нашої Української Католицької Віри»

— *Адам Дж. Козак, Ванкувер (2010 р.)*

«Завдяки доречності й актуальності матеріалів “Нашу Дорогу” навіть використовують в університеті на заняттях з українських студій мого сина. Дякую за всю Вашу наполегливу й майстерну роботу на добро нашої громади!»

— *Надя Вархола, Едмонтон (2011 р.)*

«З великою приємністю читаю НД. Завжди цікаво знати про духовність ЛУКЖК. Ви дали нове життя нашому улюбленому журналу».

— *Стефанія Солтикевич, Едмонтон (2011 р.)*

«Нехай щастить Вам із публікацією нових чисел чудового журналу “Наша Дорога”. Яка радість щоразу отримувати свій примірник і читати дописи, роздивлятися світлини та ілюстрації!»

— *Олена Бяла, Толстой, Манітоба (2013 р.)*

«На виконання резолюції IX Конгресу ЛУКЖК 1968 р. Крайова Управа, яка через ротацію на той час перебувала в Торонто, розпочала, з нагоди 25-ї річниці організації, роботу над проектом видання офіційного друкованого органу Ліги Українських Католицьких Жінок Канади ... з метою плекати, зміцнювати й поширювати ідеологію ЛУКЖК у нашому суспільстві; гуртувати членок ЛУКЖК по всій Канаді, підсилювати серед них чуття єдності, відданості спільним цілям, спільної відповідальності за майбутнє Української Католицької Церкви та української громади у нашій новій батьківщині. Журнал має сприяти поширенню громадської роботи, просувати цілі та престиж організації. Було затверджено назву видання, двома мовами («Наша Дорога» - *Nasha Doroha*).

— *Віра Бучинська до 30-ї річниці журналу «НД» (1999)*

Мета видання «Наша Дорога» (з програмного документу «Нашої Дороги» — у редакції, прийнятій у травні 2006 р. в Торонто, Онтаріо)

- 1) Відображати ідеологію ЛУКЖК та просувати її засадничі цілі
- 2) Інформувати членок організації про її діяльність на епархіяльному та парафіяльному рівнях
- 3) Інформувати членок організації про її загальнокрайову та міжнародну діяльність
- 4) Допомогати членкам організації стати добрими християнками і громадянками, жінками, що живуть своєю християнською вірою та українською спадщиною

За півстолітню історію журналу багато чого відбулося і у світі, і на сторінках «Нашої Дороги».

Рожамарія Нагнибіда

Nasha Doroha is 50!

This year is the 50th anniversary of Nasha Doroha magazine (1970–2020).

Mnohaya Lita!

Nasha Doroha is received in some 3,050 homes from sea to sea but also abroad with a readership of about 3,200 who actively contribute to the publication making it a lively instrument of communication. Here are some quotes from our readers over the years.

"I compliment you and all those working with you to produce the fine quality *Nasha Doroha* we've been receiving. The ladies are thrilled with the appearance and are enjoying the articles. May God bless you with zeal and wisdom to continue."

— Phyllis Kobitowich, Edmonton (2003)

"On the Sunday of the Thanksgiving weekend... after church... after lunch with the family (I have three young children)... I found myself spontaneously (and thankfully) curled up on "my spot" of the couch. This was my favourite time of the day, when the sun filled the room with light and warmth and when I had a rare moment of peace in which to do as I wished. I began reading the latest issue of ND. This is usually a quick read for me as I flip through the pages looking for familiar faces and for news of UCWLC activities cross the country. This time, however, I found myself reading, and reading further, and smiling, and tearing up and ultimately discovering it to be disappointing to come to the end. I wanted to read more!"

— Natalia Radowetz (fourth generation Canadian Ukrainian and trying very hard to pass the language and culture on to my children), Winnipeg (2006)

Currently, 2020, Natalia is the *Nasha Doroha* Representative/Winnipeg Archeparchy

"The teaching ministry of Jesus is also carried out in church bulletins, through publications such as *Nasha Doroha*, and through websites. Even I read *Nasha Doroha*..."

— Metropolitan Lawrence (2010)

"*Nasha Doroha* is a gem. Keep up the great work."

— Pat Sirski, Winnipeg (2010)

"A few years ago, *Reader's Digest* was my favourite publication. Today it's number two. *Nasha Doroha* is number one."

— Violet Kully, Edmonton (2010)

"I anxiously await each new edition and read it from cover to cover. It is most interesting, and I especially love the stories that are presented. Keep up the good work."

— Olga Stefaniuk, Saskatoon (2010)

"Congratulations for producing an outstanding national journal for UCWLC membership and the Ukrainian community at large. There is much in ND that all spouses would benefit from reading — history (past and present), human interest stories, spiritual guidance, literature, poetry, and local news from across Canada. The layout, graphics, and photography are very professional, comparable to most 21st century publications, without the annoying glut of commercialism.

Your sensibility and understanding of our relationship with Ukraine and current social issues in Canada provide important values for this generation. Presently, we are inundated by a flood of electronic devices that confuse our decisions in an ever-growing secularization of society and often in conflict with the values of our Ukrainian Catholic faith."

— Adam J. Kozak, Vancouver (2010)

"*Nasha Doroha* is even used as a reference in my son's Ukrainian university class due to its relevant material. Congratulations on all your hard and excellent work *na dobro nashoyi hromady!*"

— Nadia Warchola, Edmonton (2011)

"Good luck in publishing more wonderful *Nasha Doroha* magazines. Always such a blessing to receive a copy and to read the wonderful writings and look at the pictures and art."

— Helen Bially, Tolstoi, MB (2013)

In its 50-year history a great deal has happened, both in the world and between the pages of *Nasha Doroha*.

Rosemarie Nahnybida

Подяка

Наша вдячність за прожите перетворює наші сьогоднішні здобутки на світле і спокійне передчуття дня прийдешнього. Вона заступає шлях усьому злому й розчиняє його. У відкрите серце вдячність вселяє щастя й жагу творити добро.

Gratitude

Gratitude for the past turns what we have today into a golden and peaceful vision for tomorrow. It unlocks negativity and allows it to dissipate. Gratitude instills happiness and passion in an open heart.

Ukrainian Catholic Eparchy of Edmonton Українська Католицька Едмонтонська Єпархія

Feast of Pentecost
Come Holy Spirit!

Празник П'ятидесятниці
Прийди, Духу Святий!

Glory be to Jesus Christ!

Dear Madame President and all UCWLC Members:

On the occasion of the 50th Anniversary of *Nasha Doroha*, I extend greetings and congratulations to all UCWLC members and your families.

In 1968 the 9th UCWLC Congress wanted to commemorate the 25th Anniversary of the UCWLC by undertaking a new and ambitious project. The goal was to prepare and publish a seasonal magazine intended to inform and unite its membership.

Over the 50-year history of *Nasha Doroha*, the UCWLC has done much more than inform and unite. In my mind and heart, the UCWLC, through this publication, has become a cherished and celebrated means of evangelization. It carries on Christ's mission by sharing the love and mercy of God the Father with others. When it comes to success stories of the Ukrainian Catholic Church in Canada, a chapter on the UCWLC is a sure inclusion.

As members of the UCWLC who are also co-responsible for the mission of the Church, as we celebrate the Feast of the Descent of the Holy Spirit, I recall the festive troparion, "Blessed are You, O Christ our God who revealed those who fished as most wise* by sending them the Holy Spirit;* through them You caught the entire world.* Loving Master, glory to You."

Like the twelve disciples, and those with them — the original fishers of whom Jesus speaks of in the festive troparion — may your loving example and your good works also catch many for the sake of the Church and for God's glory.

On the occasion of the 50th Anniversary of *Nasha Doroha*, may the Holy Spirit bless and guide you in your personal, familial, and politico-social life. May you continue to respond to the call of being Christ's witnesses and manifest Him to others. May you defend just legislation in society radiating faith, hope, and charity; and continue to act like leaven for the sanctification of the world.

May the All-Holy Trinity bless you with growth in life, faith, and spiritual understanding.

Sincerely in Christ,

Most Rev. David Motiuk
Eparchial Bishop

Варварі Глусь,
Голові Крайової Управи ЛУКЖК

Слава Ісусу Христу!

Шановна пані Голово, шановні членки ЛУКЖК!

З нагоди 50-ї річниці «Нашої Дороги» вітаю і гратуюлю всім членкам ЛУКЖК та їхнім родинам.

Мені було приємно дізнатися, що 1968 року, на честь 25-ї річниці організації IX Конгрес ЛУКЖК розпочав амбітний проєкт виготовляти й випускати регулярний часопис, завданням якого було як інформувати, так і об'єднати членок Ліги.

За 50 років існування «Нашої Дороги» ЛУКЖК зробила набагато більше. Серцем і розумом я бачу, що в особі журналу Ліга стала авторитетним і шанованим чинником євангелізації, виконуючи Христову місію у світі — розповідати людям про любов та милосердя Бога-Отця. Не уявляю собі історії успіху Української Католицької Церкви в Канаді без розділу, присвяченого ЛУКЖК.

Напередодні П'ятидесятниці, яку ми святкуватимемо, як співвідповідальні за місію Церкви, згадаймо празничний тропар: «Благословен єси, Христе Боже наш, що премудрим рибаків явив*, зіславши їм Духа Святого, * і ними уловив вселенну. * Чоловіколюбче, слава Тобі».

Так само, як діяння дванадцяти апостолів і тих, хто був із ними, — тих перших рибаків, що про них говорить Ісус у святковій тропарі, — нехай приклад і вашої любови й добрих діянь теж уловить багатьох заради Церкви нашої та Божої слави.

У 50-ті уродини «Нашої Дороги» бажаю, щоби Дух Святий благословив вас і вів далі, щоб у своєму особистому, родинному, політичному й громадському житті ви й надалі відповідали на заклик свідчити про Ісуса та являти Його іншим, захищати справедливі закони в суспільстві, нести світло віри, надії й любови до ближнього, бути закваскою на освячення світу.

Нехай Пресвята Трійця благословить вас успіхами в житті, вірі та духовному пізнанні.

Щиро у Христі,

Владика Давид (Мотюк)
Єпархіяльний Єпископ

9645 – 108 Avenue, Edmonton, AB T5H 1A3

Phone (780) 424-5496; Fax (780) 425-2330

chancery@edmontoneparchy.com; www.edmontoneparchy.com

Ukrainian Catholic Eparchy of Saskatoon Українська Католицька Єпархія Саскатуну

214 Avenue M South
Office: (306) 653-0138
Fax: (306) 665-2569

Saskatoon, SK S7M 2K4 Canada
email: admin.skeparchy@sasktel.net
personal email: bishopbayda@icloud.com

Ref. # BB-20200530-01
May 30, 2020

To the Women of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada and All People of Good Will

It is with gratefulness, joy, and a wholesome sense of pride that I acknowledge the 50th anniversary of the *Nasha Doroha* journal.

The late Anna Maria Baran of Saskatoon, Iryna Malycky of Toronto, and Vera Buczynsky of Winnipeg played a key role in establishing this way of sharing news and information to lift the spirits of other Ukrainian Catholic Women across Canada and beyond. Inspiring them with stories that were religious, spiritual, cultural, educational, organizational, and historical was important to the fabric of our Ukrainian communities across our vast country.

I echo the words of St. John Paul II here when he wrote in his 1988 Apostolic Letter *Mulieris Dignitatem*, the *Dignity and Vocation of Women* for I believe *Nasha Doroha* exemplifies this:

The Church gives thanks for all the manifestations of the feminine “genius” which have appeared in the course of history, in the midst of all peoples and nations; she gives thanks for all the charisms which the Holy Spirit distributes to women in the history of the People of God, for all the victories which she owes to their faith, hope and charity: she gives thanks for all the fruits of feminine holiness.

Given in Rome, at Saint Peter's, on 15 August, the Solemnity of the Assumption of the Blessed Virgin Mary, in the year 1988, the tenth of my Pontificate.

The Holy Spirit was at work in the hearts of so many who over the years continue this legacy. This work of the Holy Spirit indeed encouraged then, and continues to encourage thousands to be Missionary Disciples. The gift of Culture is the riverbed of the water of faith in our lives, and we salute the many women who show their dedication in a tangible way with the journal that results in many more acts of charity and service. Through the intercession of the Theotokos, may it continue to do so into the future, as well as inspire many more women and men to value their gifts from God meant to enhance the Church and the world.

In Christ,

Bishop Bryan Bayda, CSsR
Eparch of the Eparchy of Saskatoon
Apostolic Administrator of the Eparchy of Toronto and Eastern Canada

Вих. № BB-20200530-01
30 травня 2020 р.Б.

Вельмишановним Членкиням Ліги Українських Католицьких Жінок Канади і Всім Людям Доброї Волі

Саме з вдячністю, радістю та добрим почуттям гордості я довідався про 50-ліття журналу “Наша Дорога”.

Св. п. Анна Марія Баран із Саскатуну, Ірина Малицька з Торонто та Віра Бучинська з Вінніпегу відіграли ключову роль у створенні способу обміну новинами та інформацією для підняття духу інших українських католицьких жінок у Канаді та за її межами. Надихати їх сюжетами, які були релігійними, духовними, культурними, освітніми, організаційними та історичними, — це було важливо для канви наших українських громад по всій нашій величезній країні.

Я повторюю слова Святого Івана Павла II тут, коли він писав у своєму Апостольському листі 1988 року *Mulieris Dignitatem* [“Гідність Жінки”], “Про Гідність та Покликання Жінки”, тому що я вважаю, що “Наша Дорога” є прикладом цього:

Церква складає подяку за всі прояви жіночого “генія” в ході історії, серед всіх людей і народів, складає подяку за всі харизми, які Святий Дух уділяє жінкам в історії Божого Люду, за всі перемоги, здобуті завдяки їхній вірі, надії й любові, складає подяку за всі плоди жіночої святості.

Дано в Римі, при Святому Петрі, 15 серпня 1988 року, у свято Успіння Пречистої Діви Марії, в десятий рік мого Понтифікату.

Святий Дух працював стільки років у серцях тих, що продовжують цю спадщину. Ця робота Святого Духа дійсно заохочувала їх тоді, а згодом продовжує заохочувати тисячі бути учнями-місіонерами. Дар культури — це русло води віри в нашому житті, і ми вітаємо таку велику кількість жінок, які відчутно демонструють свою відданість до журналу, результат якої приносить ще багато діл милосердя та служіння. Завдяки заступництву Богородиці нехай вони це продовжать робити і в майбутньому, а також нехай воно надихне багатьох інших жінок і чоловіків цінувати свої дари від Бога для зміцнення Церкви та світу.

В Христі,

Єпископ Браєн Байда, ЧНІ
Єпарх Саскатунової Єпархії
Апостольський Адміністратор Єпархії Торонто та Східної Канади

940 The East Mall Toronto, ON M9B 6J7 Office: 416-746-0154 Fax: 416-746-6003 eparchto@bellnet.ca www.ucet.ca

Ukrainian Catholic Episcopal Corporation of Eastern Canada – UCECEC

Від Крайової Голови

♦ From the National President

Слава Ісусу Христу!
Glory Be to Jesus Christ!

Dear sisters in Christ and readers of *Nasha Doroha*!

Here's to 50 years of *Nasha Doroha*!

On behalf of the UCWLC National Executive, I extend greetings on the occasion of the 50th Anniversary of our UCWLC journal, *Nasha Doroha*. Congratulations!

Over 75 years ago, women in our churches had a vision—a vision to unite Ukrainian Catholic women in Canada from sea to sea. Through its aims and programs, an organization was created where the message of the Gospel could connect with everyday life and work.

Over time, as the world changed, women changed too; but our purpose and mission remained well-defined. The foresight of the UCWLC

allowed the organization to take action and respond to the many societal challenges that faced the women of our church.

Their action called for the UCWLC to take a leap of faith through hard work and commitment. In January 1970, the first issue of *Nasha Doroha* was published; it was a response to their 'call to action'. This journal of the UCWLC was intended to provide articles about who we were as Ukrainian Catholics, our culture, and our spirituality. Later, it became a medium to educate readers on the issues of the church and society.

Thank you to all who contributed to the 50th Anniversary celebration of *Nasha Doroha*. I also acknowledge our readers, and the authors who submitted articles, photos, thoughts, prayers, and

comments to the editors of *Nasha Doroha* over the past 50 years.

Our world is in constant change—we are agents of change. In fact, the greatest changes are in our present times. The members of the UCWLC have never been ones to go 'with the flow' or the flavour of the season. Our national UCWLC journal, *Nasha Doroha*, has been a successful means for sharing who we are as Ukrainian Catholic women in Canada. As we embark on a new 'call to action' in a world dominated by social media we take heart and admire the courage and dedication of UCWLC members from 50 years ago.

Members of the newly-elected National Executive of the UCWLC.

Where there is a will there is a way, but the Holy Spirit is stronger than our will; and I pray the Holy Spirit will continue to fill us with inspiration, and guide us along our way!

Barbara Hlus,
National UCWLC President

Слава Ісусу Христу!

Шановні сестри в Христі та читачі “Нашої Дороги”!

Вітаємо з 50-літтям заснування журналу “Наша Дорога”!

Від імені Крайової Управи ЛУКЖК і від мене особисто прийміть наші найщиріші вітання з нагоди 50-ліття заснування журналу “Наша Дорога”!

Понад 75 років тому жінки наших церков мали візію — бачення, яке об’єднує українських католицьких жінок в Канаді від моря до моря. Завдяки своїм цілям та програмам ЛУКЖК стала організацією, де ми могли

пов’язати Євангеліє з повсякденним життям та роботою.

Життя почало змінюватися, жінки змінювалися, але наша мета та місія залишалися чітко визначеними.

Візія ЛУКЖК спонукала організацію вжити заходів та відповісти на заклики багатьох суспільних змін, з якими стикаються жінки Церкви.

Усе це вимагало від членок ЛУКЖК великої віри та самопошвяти у нелегкій роботі.

У січні 1970 року вийшов перший випуск “Нашої Дороги” як відповідь на їхній заклик до дії.

Журнал ЛУКЖК представив учасницям ЛУКЖК статті, які розповідали про нас, українок-католиків у Канаді, про нашу культуру та нашу духовність. Пізніше журнал став середовищем для вивчення всіх питань Церкви та суспільства.

Дякую всім, хто сприяв святкуванню 50-річчя “Нашої Дороги”.

Я висловлюю велику подяку усім нашим читачам та нашим

авторам, які подавали свої статті, фотографії, думки, молитви та коментарі до редакторів “Нашої Дороги” за останні 50 років.

Наш світ перебуває в постійній зміні, і ми є агентами цих змін. Ми не бачили більших змін, ніж бачимо сьогодні.

Члени ЛУКЖК ніколи не хотіли йти за течією або слідувати віянням моди. Наш крайовий журнал “Наша Дорога” є успішним засобом для того, щоб показати, хто ми є — українки-католики в Канаді.

Сьогодні, натхнені сміливістю та відданістю членок ЛУКЖК протягом 50 років, з вірою в серці ми робимо новий заклик до дії — у світі соціальних медіа.

Там, де є бажання, — є спосіб, але Святий Дух сильніший за наше бажання, і я молюсь, щоб Святий Дух продовжував наповнювати нас натхненням і направляти нас на нашому шляху.

Варвара Глусь,
Голова Крайової Управи ЛУКЖК

Члени новообраної Крайової Управи ЛУКЖК.

Caring

By Oksana Bashuk Hepburn

Журбота

Оксана Башук Гепбурн

To the wonderful women of UCWLC and their fifty-year history of publishing Nasha Doroha, focussing on matters we all care about. Best wishes for the next fifty years!

АН, THE WONDERS OF CHILDHOOD—your own, your little ones', and the final joys of being a *babtsiya* or *pra-babtsiya* witnessing, once again, the miracle of birth, then the magic of what life has in store.

Each of us travels a different road. Some have nearly 150 years of Canadian history. Some arrived after WWII. Others are still arriving. But all recognize what is good and what isn't and care to ensure that good prevails.

I was five when Ukraine's western borderland along the Curzon Line was ravaged by ethnic cleansing, looting, killing, and the expulsion of some 1.5 million from their ancestral homes. The Ukrainian Insurgent Army (UPA) protected the population, but politics weren't on Ukraine's side. Russia was an ally and got what it wanted: despotic Communist law-and-order over Ukraine.

The results were horrific. Today, the holdovers from these miserable decades (renewed by the KGB colonel, President Vladimir Putin) still harm. Patriots are slandered as "enemies of the people and Nazis", they are "locked up", or worse, eliminated. Journalists, like Anna Politkovskaya get shot in elevators; Kateryna Handziuk—acid to her face followed by a torturous death; Tetiana Chornovol, beatings, then an arrest on false charges.

Searching the internet, I see photos from the War era. Rows of beautiful, frightened children whose parents, "enemies of the people," were shipped to the Gulag. These children were dragged away and marched into state orphanages with numbers pinned to their little shirts. Their real names were changed, sweet memories erased, and they were brainwashed to hate their parents and country.

Присвячується чудесним жінкам, які вже 50 років видають «Нашу Дорогу» — журнал про речі, які важливі для нас усіх, — з моїми найкращими побажаннями на наступні 50...

О, ЦІ ДИВА ДИТИНСТВА — і твого власного, і твоїх діток, і ці останні, коли ти вже як бабця чи прабабця знову споглядаєш чудо народження і дивовижний розвиток життя, що за ним слідує...

У кожного з нас своя дорога. Деякі мають за плечима майже 150 років канадської історії. Інші прибули після Другої світової війни. Треті прилетіли щойно. Але всі ми знаємо, що таке добро, а що зло, і турбуємося, щоби добро перемагало.

Мені було п'ять, коли на західному кордоні України вздовж лінії Керзона палали етнічні чистки, пограбування і вбивства — 1,5 мільйона українців було вигнано з їхніх осель, з землі їхніх предків. Їх як могла захищала Українська Повстанська Армія (УПА), та велика політика була проти нас. Росія була одним із Альянтів і дістала, що хотіла: комуністичне ярмо на всю Україну.

Наслідки виявилися жахливими. І сьогодні залишки отрути тих страшних десятиліть — знов і знов розпорошені полковником КГБ, сьогодні президентом РФ на ім'я Володимир Путін, — продовжують убивати. Патріотів таврують як «ворогів народу» й «фашистів», кидають за ґрати або, ще гірше, знищують фізично. Журналістів убивають у ліфті, як Анну Мазур-Політковську, обливають кислотою на люту смерть, як Катрю Гандзюк, побивають до півсмерті й заарештовують за фальшивими звинуваченнями, як Таню Чорновол.

В Інтернеті я бачу багато світлин часів Другої світової. Ось шерех симпатичних, переляканих дітлахів. Їхніх батьків — «ворогів народу» — заслано до ГУЛАГу. Дітей відірвано від родини й відправлено в державні сиротинці з номерками, пришпиленими

I might have been one of them, but thank God my Mama Natalia Leontovych Bashuk, who worked for the insurgency against the Kremlin, was sent west on a mission by UPA. There, we reunited with my father Petro, recently freed from the Auschwitz concentration camp for opposing Nazi control of Ukraine. We then came to Winnipeg. My Canadian story is similar to that of some 40,000 other post-war refugees from Ukraine.

Another photo I come across shows a group of beautiful young women abducted from villages by the Gestapo to work as slave labour in Germany. After the war, Stalin demanded their return. Now it was the Kremlin monsters' turn to rape; then "bang," a bullet to the head.

A mass grave of some 10,000 such women was recently discovered. How many more mass graves are there? Ukraine lost some 15 million people during this war—a quarter of its population. That would be the equivalent of one out of three Canadians. Dead.

These tragic stories make me weep. Despite pious words of "never again," crimes against humanity (the product of dictators and injustice) continue. In Russia-occupied Crimea, children are forced to love Stalin, Putin, and Russia. Facebook shows a teacher shoving a kindergarten boy to the ground because the boy said that he doesn't like Russia. The teacher berates him with nasty words as other teachers watch.

Almost daily there are photos of murdered soldiers in Donbas (inheritors of UPA's relentless fight for freedom) with kilometres of villagers respectfully kneeling along the road as the funeral cortege passes by. Mothers weep, wives despair, tens of thousands of orphans need help.

Sometimes good and evil are hard to separate. Russia kills, but its apologists excuse it on the grounds that it's against same-sex marriage. America's president holds the Bible in a photo-op while destroying his country. A cop on patrol kneels on a petty thief's neck and kills.

We must learn how to distinguish between good and evil otherwise we turn into humans who care only about themselves—*moja khata skraju, nichohone znaju*—while wickedness creeps ever closer to home.

On Maidan, Ukrainians chose good over evil. They chose to be more like Canada than Russia. President Putin was furious and invaded. He killed some 14,000, but lusts for more. He wants Ukraine out of NATO and Europe; the US November elections to go his way; and Canada's Arctic to be under Russia's flag. He wants Syria, Iran, North Korea, Venezuela, and other places

до їхніх сорочечок. Їхні справжні імена змінено, спогади стерто, мізки промиті, і тепер вони ненавидітимуть батьків, Батьківщину, Україну.

Серед них могла б бути і я. Але, дякувати Богові, УПА відрядило мою маму Наталю Леонтович Башук, яка працювала в антибольшевицькому підпіллі, із завданням на Захід. Там ми знайшли мого батька Петра, щойно звільненого з концтабору в Авшвіці, де він перебував за опір політиці нацистських окупантів в Україні. Пізніше ми переїхали до Вінніпегу.

Моя канадська історія подібна до історій близько 40 тисяч інших повоєнних біженців з України.

На іншій світлині — група гарних молодих жінок, яких гестапо вивезло з українських сіл на рабську працю в Райху. По війні Сталін зажадав їхнього повернення. Так, тепер була черга кремлівських монстрів гвалтувати, а потім стріляти в потилицю. Нещодавно знайдено таку масову могилу близько 10 тисяч жінок. А скільки їх не було знайдено? У тій війні Україна втратила 15 мільйонів людей — чверть населення. Це рівняє кожного третього канадця.

Я плачу над цими трагічними сторінками. Незважаючи на прекраснодушне «Ніколи знову», злочини проти людства, що їх породжує диктатура і несправедливість, тривають. В окупованому Росією Криму дітей привчають любити Сталіна, Путіна й Росію. Фейсбук покаже вам, як вихователь садочку збиває хлопчика на землю й лайливо висварює його, бо той сказав, що не любить Росію, а інші вчителі стоять і дивляться.

Мало не щодня ми бачимо світлини загиблих на Донбасі солдатів — нащадків слави борців за свободу, вояків УПА, — що їх проводжають в останню путь, стоячи навколішки вздовж дороги, земляки. Плачуть матері, німіють від горя вдови, десятки тисяч осиротілих дітей потребують допомоги.

Іноді добро і зло важко розділити. Росія вбиває, але апологети виправдовують її, мовляв, через те, що вона проти одностатевих шлюбів. Американський президент фотографується з Біблією в руках, але послідовно руйнує країну. Патрульний коп тисне коліном на шию дрібного злодюжки, поки той перестає дихати.

Мимусимо навчитися відрізняти добро від зла, бо інакше перетворимося на істот, які дбають виключно про себе — «моя хата скраю, нічого не знаю» — поки зло підкрадається до хати все ближче.

На Майдані українці обрали добро: бути, як Канада, не як Росія. Це розлютило Путіна докраю, і він зважився на вторгнення. Убив 14 тисяч українців,

and institutions under his boot. He wants Russia's fake news to sew mistrust and weaken democratic governments. Above all, he wants the world to accept his crimes and remove the punishment: the sanctions.

In a safe, well-governed place like Canada we know how to respond to evil. We say 'no' to Putin until his army goes home, stops the aggression, and apologizes. Germany did it after the war. Russia must do the same. Otherwise sanctions stay and increase. As Prime Minister Justin Trudeau said, "Russia is not welcome in the G7, and won't be until it changes."

Some of you believe that the less politics in the UCWLC the better. Politics means discussions, contradictory points of view, anxiety. Too many see this as quarrelling rather than influencing or problem-solving.

Yet each word in UCWLC is full of politics calling for action locally, nationally and internationally because the League connects us to our Canadian, Ukrainian, and universal Catholic world.

The League helps us defend our rights as Canadians of Ukrainian descent. Values like respect for family; appropriate entertainment for the young; and financial support for our community development in Canada, need work. Why is Shumka, Canada's premier Ukrainian dance ensemble, disqualified from COVID-19 funding? It takes courage and power to stand up and develop our community in Canada. Development means more than just preserving and cherishing the past. Development means going forward, *vpered!* Isn't it time for one of our own to be a Supreme Court justice again or appointed to the Order of Canada?

James Bezan moved forward. The MP from Selkirk, MB ensured that the Holodomor—the Kremlin's

але йому цього мало. Він хоче, щоб України не було в НАТО та Європі, хоче, щоб листопадові вибори в США відбулися за його сценарієм, хоче, щоб канадська Арктика була під російським прапором, а Сирія, Ірак, Північна Корея, Венесуела та інші країни та інституції — під його п'ятою. Він хоче, щоб російські фейк-новини сіяли розбрат і послаблювали демократичні уряди, а найбільше — щоб світ змірився з його злочинами і скасував покарання — антиросійські санкції.

У такій безпечній, добре керованій країні, як Канада, ми знаємо, як відповідати на зло. Ми кажемо Путіну «Ні» — аж доки він забереться зі своїм військом, припинить агресію й вибачиться. Німеччина зробила це після Другої світової. Росія повинна зробити те саме. Інакше санкції залишаться і стануть жорсткішими.

Як сказав прем'єр-міністр Джастин Трюдо, «Росію не бажають бачити в G7, і так буде, доки вона не зміниться».

Дехто в ЛУКЖК вважає, що політики в Лізі має бути поменше. Політика — це дебати, узгодження протилежних поглядів, неспокій, але натомість надто багато гадають, що політика — це суперечки, а не спосіб впливати на людей та розв'язувати проблеми.

Однак можна вважати кожне слово, сказане в ЛУКЖК, по суті політичним — що кличе до дії, відповідно, на місцевому, національному чи міжнародному рівні, оскільки Ліга пов'язує нас із нашим канадським, українським і всесвітнім католицьким світом.

Ліга допомагає нам захистити свої права — права канадців українського походження. Такі

вартості, як повага до родини, належне дозвілля для дітей, фінансова підтримка розвитку громади, потребують щоденної роботи. Чому, скажімо, «Шумку», провідний український канадський танцювальний ансамбль, не допущено до фінансування у зв'язку з COVID-19? Щоб захищати й розвивати нашу громаду на користь усієї Канади,

James Bezan, MP for Selkirk, Manitoba at Holodomor Education Conference in 2017
Джеймс Безан, депутат від Селкірка, Манітоба, на конференції з питань Голодомору в 2017 р.

Paul Grod, James Bezan, Eugene Czolij
Павло Грод, Джеймз Безан, Євген Чолій

artificial famine that murdered some 10 million Ukrainians—was recognized as a genocide in Canada’s parliament. Pro-Russia supporters were furious, but the Canadian son of Scottish and Ukrainian descent won. So did our community, Ukraine, Canada—other countries that followed its lead... and justice.

It takes knowledge, experience, and connections to influence and ensure that good rather than evil prevails.

It starts at the kitchen table by discussing one or two serious issues. It’s called “mother work”. It’s called “League work” when non-housekeeping issues are raised at Executive or parish agendas. For example, how do we help those Donbas orphans go to university? It’s “Canada/Ukraine work” when we lobby mainstream TV/radio/print media to run our stories—stories about new arrivals to Canada from Ukraine, a concert or speaker in town, or a new appointment to Canada’s institutions of influence. Ask for coverage and keep pushing until you get results. Join with other parishes (non-Ukrainian ones too) for larger numbers and greater impact. Counter wrong public messages. Invite Members of Parliament to events. Seek their support for local, national, and international issues.

Advance your issues for the good of all. Be assured that others are advancing theirs too. That’s why they get attention and support.

Did you know that one woman led the crusade to drop religious education in America’s public schools all the way to the Supreme Court and won? Yup, she did something we don’t like, but she did it. Canada followed and we’re stuck with it.

James Bezan did it. One woman did it. Imagine the wonderful things you can do alone or with others. Then go and do good! Do it for your little ones because you care. *Vpered!*

потрібні сміливість і сила. Розвиток означає більше, ніж просто берегти і плекати пам’ять про минуле. Розвиток — це рух уперед. Хіба не час комусь із наших знову стати членом Верховного Суду чи увійти до Ордену Канади?

Такий крок уперед зробив Джеймз Безан. Депутат від Селкірка, Манітоба, зробив усе, щоб Парламент Канади визнав Голодомор — штучний, створений Кремлем голод, який вбив до 10 мільйонів українців, — геноцидом. Проросійські сили казалися від люті, але вірний син Канади і своїх шотландських та українських батьків переміг. То була перемога нашої громади, України, Канади — її приклад наслідували інші країни — і справедливості.

Щоб перемагало добро, а не зло, потрібні знання, досвід, згуртованість.

Усе починається в родині, з обговорення однієї-двох серйозних речей за обіднім столом. Це зветься «мамина робота». В тому самому ракурсі є «робота Ліги» — це коли до порядку денного місцевої чи парафіяльної Ліги вносяться інші, не «домашні» питання — наприклад, як допомогти тим донбаським сиротам вступити до університету. «Робота для України/Канади» — це коли нам вдається розмістити у провідних медіях (ТБ, радіо, газетах) матеріял про прибуття нових переселенців з України; про концерт чи лекцію в нашому місті; про нове призначення українців до важливих інституцій країни. Попросіть репортаж про подію і не полишайте зусиль, доки не отримаєте результат. Об’єднайте зусилля з іншими парафіями — неукраїнськими теж — щоб мати більшу аудиторію та ширший розголос. Не мовчіть, коли почуєте публічно поширювану брехню. Запрошуйте до себе членів Парламенту, шукайте їхньої підтримки з місцевих, крайових та міжнародних питань.

Просувайте свої справи в мас-медії заради загального добра. Пам’ятайте, що так любляють усі. Саме тому вони дістають увагу й підтримку.

Чи знали ви, що відмова в американських державних школах від релігійної освіти була результатом переможної кампанії однієї-єдиної жінки, доведеної аж до Верховного Суду? Так, вона зробила те, що нам не подобається, але ж зробила! А Канада пішла в цьому за Штатами, і тепер ми маємо, що маємо.

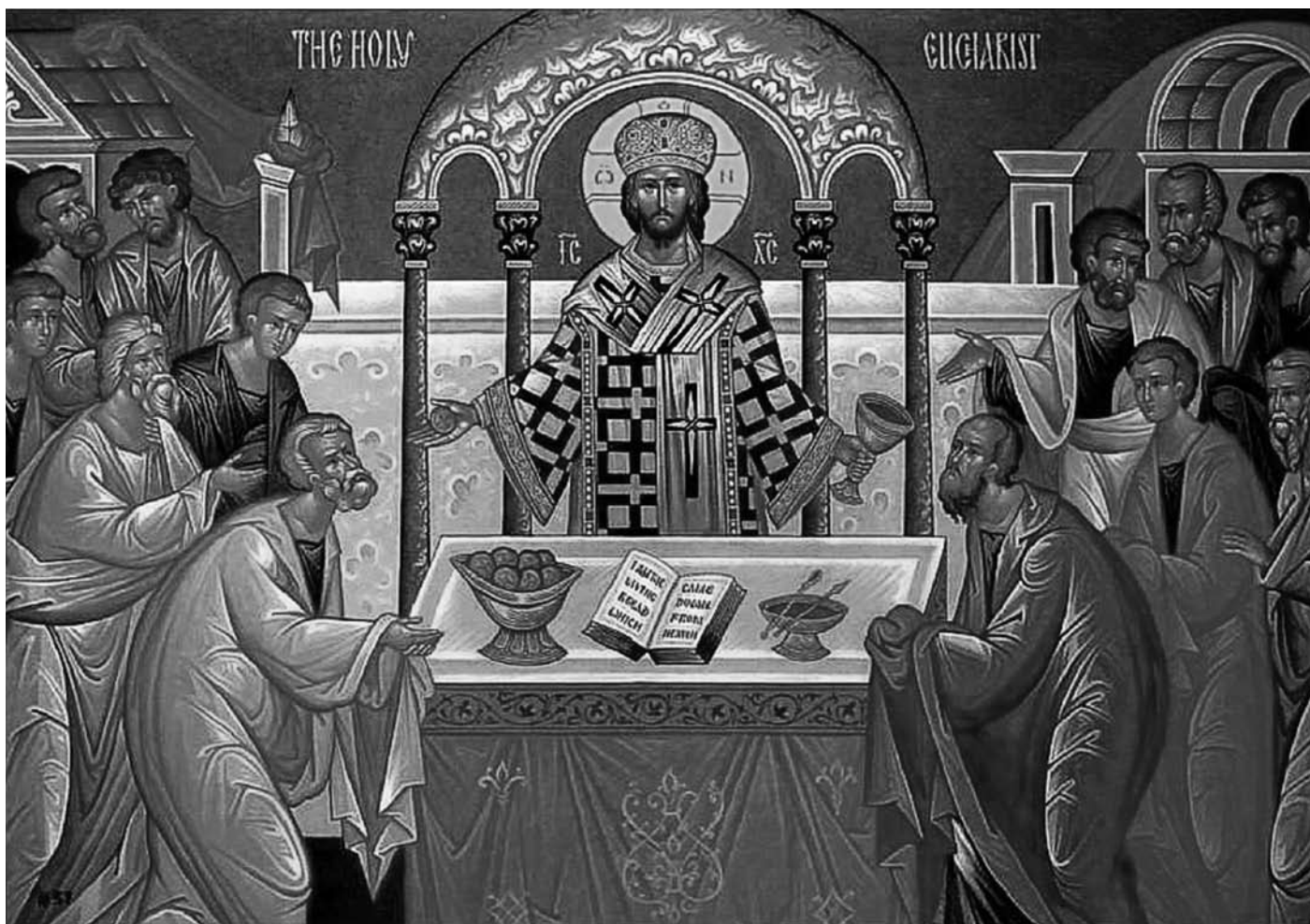
Депутатові Безанові це вдалося. І тій жінці вдалося. Уявіть, скільки всього ви можете зробити власноруч або разом з іншими. А далі йдіть і творіть добро! Робіть це для своїх дітей. І вперед, тільки вперед!

Loving Christ in the Eucharist

By Lyrissa Sheptak

Возлюбити Христа в Євхаристії

Лариса Шептак

A poll conducted by Pew Research Center in 2019 concluded that 69% of U.S. Catholics believe that the bread and wine used in Communion are purely symbolic of Christ's Body and Blood. Although 31% of observant Catholics *understand* the Church's teaching on Transubstantiation, only 28% actually believe it, and of this "observant Catholic" group 3% don't believe it at all.¹

These results are staggering, and I'm quite sure Canadian Catholics are not far off.

За даними опитування, проведеного Дослідницьким центром П'ю 2019 року, 69% католиків у США вірять, що хліб та вино, використовувані під час Причастя, лише символізують Тіло та Кров Господні. І хоча 31% католиків, що додержують приписів Церкви, *розуміють* її вчення про Пресуществління, лише 28% справді вірять у нього, а 3% цієї групи «католиків, що додержують приписів», не вірять у нього взагалі.¹

¹ <https://www.pewresearch.org/fact-tank/2019/08/05/transubstantiation-eucharist-u-s-catholics>

These results are indicative that somewhere along the way something has gone wrong, and each of us is to blame. After all, ultimately we have free will. And what is scary about this is that if we don't understand the Eucharist it means we're getting the bare minimum from our religion.

Although we have to admit that there are real and many issues contributing to such a lack of understanding, I'm going to venture to say that for a large number of people polled, they probably never really thought enough about the Eucharist to offer a properly informed answer. To many Catholics, receiving Communion is just something we do.

It is also safe to say that peoples' lack of understanding of the Eucharist inhibits them from having a true and real love for Jesus—a love for Christ deeper than the love we hold for those closest to our hearts. If our love of Christ is not first and foremost in our lives, then we will have a difficult time feeling the fullness of *His* love for *us*. Our marriages, families, communities, the world, our destiny, and finally our eternity can be changed by understanding the true meaning of the Eucharist and taking part in Eucharistic Adoration.

The Real Deal

It may be difficult for people to love Christ in the Eucharist because to the human eye we only recognize the species of bread. How does one go about forging an intimate relationship with Christ who is in the species of bread? Is it not easier to connect with Him by looking at icons or statues; or reading or hearing His Word?

Think of it this way. I read an excerpt in a novel where a husband and wife were arguing. Broken and near surrender the wife whispered, "You look upon me with your eyes, but you never *see* me." I wonder if that's how Our Lord feels.

I'm the one suffering if I can't take that leap of faith and understand that the Eucharistic Christ in the species of bread is the exact same Christ who gave His sermon on the mount, extended His hand to save Peter when Peter began to sink in the sea, flipped the tables in the temple, and wept when He heard that Lazarus had died.

A lot of readers may insist, "I may believe that Transubstantiation occurs, but I just don't *feel* His presence." In my 20s I could have been one of the Catholics polled who thought that the Eucharist was symbolic of Christ. It's not that I disagreed with the Eucharist being the Body and Blood, it's just that I didn't remember

Ці дані приголомшують, і я майже певна, що канадські католики «недалеко відскочили» від американських.

Що ж показують такі цифри? Що десь по дорозі щось сталося не так, і в тому винний кожен з нас — усе священство та монашество, викладачі катехизису, Церковні ієрархи, система католицьких шкіл, батьки і, зрештою, кожен з нас окремо. Лякає те, що, якщо ми не розуміємо Евхаристії, то, виходить, ми просто марнуємо зусилля й час, отримуємо від релігії лише голий мінімум.

І хоча, треба визнати, для існування такого нерозуміння є чимало невігаданих причин, наслідуюся сказати, що, напевне, дуже велика кількість опитаних ніколи по-справжньому не замислювалася над суттю Евхаристії, щоби могли дати реально обґрунтовану відповідь. Для багатьох католиків отримання Причастя — не більш ніж ритуал.

Можна також з упевненістю сказати, що нерозуміння Евхаристії не дає людям по-справжньому возлюбити Ісуса — полюбити Христа любов'ю глибшою за ту, яку маємо в серці своїм до найрідніших нам людей. І якщо наша любов до Ісуса не є найголовнішим у нашому житті, нам буде важко повністю відчувати *Його* любов до *нас*. Усе навколо нас — шлюбне подружжя, родину, громаду, цілий світ — можна змінити, зрозумівши істинне значення Евхаристії і нашої в ній участі.

Чиста правда

Я знаю, що для людей важко полюбити Христа в Евхаристії, бо людське око бачить у ній лише хліб. Як встановити та скріпити щільний і міцний зв'язок з Господом, який являється нам у хлібині? Чи не простіше зробити це перед образом чи статуєю? Я ставила ті самі запитання.

Якось читала роман, в якому свариться подружжя — чоловік і жінка. Зламана, готова здатися жінка шепоче: «Твої очі дивляться на мене, але ніколи не бачать». Часом я думаю, чи не відчуває те саме наш Господь.

Якщо я не в змозі зробити цей стрибок віри і зрозуміти, що Христос під видом хліба є тим самим Христом, який читав Нагірну проповідь, подав Петрові руку, коли той тону в морі, перекидав столи міняйл у храмі та оплакував смерть Лазара, то страждає від цього не хтось, а я.

Знаю, багато хто з читачів наполягатиме: «Можливо, я вірю, що Пресуществління відбувається, але я просто не відчуваю *Його* присутності». У свої 20 я могла б бути одним з тих опитаних католиків,

my catechism from second grade. Even though I was making strides in my personal Catholic journey, I actually never really thought about what I was doing when I went for Communion. I blame myself.

At that time in my life, I remember going to Liturgy on Sundays and passing by a Pentecostal church along the way. The parking lot was always packed. People were happy going in for their service and joyous upon leaving. It seemed like a young community—vibrant and full of life. Daily I attended university at an institution that looked at my Christian faith as false, working contrary to the way of the world. This church's sense of community and fire for the Lord was what I was searching for in my life at that time. I wasn't looking for a new church, but I wanted to be with like-minded people. I wanted to see what was working in this church. One Sunday I attended a service at this Pentecostal church.

Raised to be comfortable with the Catholic Charismatic Renewal, I knew what to expect at the Pentecostal service. Half of the service was singing and praising the Lord, and half was the pastor's message. I remember thinking, "Okay, I get it. The singing was nice, the sermon was valuable, the band was cool, people were welcoming and conversational. But (there are so many 'buts' I won't get into), that wasn't the half of it. At the end of the service they did something that I am forever thankful for. It became a pivotal moment in my personal faith journey.

Once a month that church served every parishioner a Dixie cup of grape juice and a sugar cookie to symbolically commemorate the Last Supper. When I drank my Dixie cup of juice and ate my sugar cookie I knew this was the last time I'd try that experiment.

I did not go to that church to test the Eucharist. In fact, I didn't even know the Pentecostal church performed a "commemoration". But the moment I ate the cookie and drank the juice, I received a wonderful grace from God that convicted me in my Catholicism like nothing had before. My 20-something self didn't realize what was going on at the time. I probably couldn't even define the word 'grace'. But in hindsight, I now understand that God allowed me to feel the emptiness of the juice and sugar cookie so I might fully recognize that His suffering and presence isn't celebrated merely symbolically.

The Eucharist we have in our Catholic church **is** in fact—without a doubt in my heart and mind—the Body, Blood, Soul, and Divinity of Our Lord. There is a Holy presence and healing power in the Eucharist. When I receive the Eucharist "He abides in me, and

які вважають, що Евхаристія уособлює Христа. Ні, я не була проти того, що Евхаристія — це Тіло і Кров. Просто я не пам'ятала як слід катехизис з другої класи школи. І хоча мені здавалося, що на своєму особистому шляху до Бога я роблю великі кроки, насправді я глибоко не замислювалася над тим, що роблю, коли ходжу до Причастя. Так, сьогодні я звинувачую себе.

Пам'ятаю, що в цей період у моїм житті я ходила до нашої церкви щонеділі повз храм п'ятидесятників. На стоянці біля церкви завжди було повно авт. Люди йшли до відправи з радістю й виходили з неї щасливі. Це була молода громада — енергійна, повна життя. Натомість, я ж щодня ходила до університету, закладу, який хотів покарати мене за мою віру. То ж чуття дружби і ревного служіння Богові у протестантській церкві було саме тим, чого я шукала в той час, — не особливо іншої церкви, лише мені кортіло бути серед однодумців. Я хотіла дізнатися, чому в них усе так працює, і одного недільного ранку пішла на відправу в п'ятидесятників.

Завдяки вихованню в душі Католицької Харизматичної Онови я знала, чого очікувати в службі п'ятидесятників. Половину відправи були співи, половину — слово пастиря. Пам'ятаю свою реакцію: «Гаразд, я збагнула. Співали гарно, пастор говорив розумні речі, музичний гурт грав теж незле, люди були привітні і приязні. Утім...» Цих «утім» було чимало, але зараз не про них. Під кінець відправи вони зробили одну річ, за яку я їм повік буду вдячна. То був визначальний момент у моїй особистій духовній подорожі.

Раз на місяць у тій церкві всім парафіянам роздавали по паперовій скляночці виноградного соку й цукерному печивцю — символічно згадати Таємну Вечерю. Коли я випила свій сік і проковтнула печивце, я вже твердо знала, що це мій перший і останній такий експеримент.

Я не ходила в ту церкву якось «перевірити» Святе Причастя. І навіть не знала, що в п'ятидесятників є такий звичай. Але в той момент, коли я їла й пила, я отримала дарунок Божої благодаті, який укріпив мене в моїй католицькій вірі як ніхто і ніщо. Напевне, тоді моє двадцяти-з-чимось-річне єство не усвідомлювало, що ся стало; я у ті часи навіть не змогла б до пуття пояснити, що таке «благодать». Але тепер, з дистанції часу, я розумію: Бог дав мені відчути всю порожність того соку й печива для того, щоб я повніше усвідомила, що Його страждання і присутність мають відзначатися не лише символічно.

I in Him.” (John 6:56) Grape juice and sugar cookies are hollow, something you serve at a tea party. Grape juice and sugar cookies were, I thought to myself, “A joke. I’m outta here”, and I emerged from their front doors with a renewed dedication to the Catholic church.

By no means am I making fun of my Protestant brethren. Over the years I have learned many valuable things from them. They love the Lord greatly, they read and study His Word, and they know how to praise God. But they do not have the fullness of the Gospel. If you question the real presence of Christ in the Eucharist, I invite you to visit a Pentecostal church on grape juice Sunday.

The Truth

A major factor contributing to peoples’ lack of love towards the Eucharist is their poverty of understanding and knowledge.

ФАКТ: The Eucharist is the ‘heart’ (source) and summit of the life of the Church. (CCC, 1407)

ФАКТ: The Eucharist is the Body, Blood, Soul, and Divinity of Our Lord—the real presence of Christ. In order that we may experience Him in this way He had to undergo betrayal, an agonizing passion and death, and resurrection. After the Transubstantiation we no longer call it bread and wine, but the Body and Blood. Christ becomes present on the altar until the end of Liturgy, and the priest happily takes a secondary position.

ФАКТ: In order to have strength for our spiritual and physical journey through life, Christ gives us a spiritual nourishment, and it can be received daily.

ФАКТ: “The Eucharist is the most excellent of all sacraments because it contains Christ. All other sacraments are channels of grace”² that lead to Christ Himself.

ФАКТ: The Eucharist will always remain a mystery—we need to ask Jesus and Mother Mary to help us see Him through eyes of faith.

ФАКТ: The Eucharist creates a deeper relationship with Christ, destroys venial sin, and offers graces.³

Евхаристія в нашій Католицькій Церкві є — без жодних сумнівів для мене — Тілом, Кров’ю, Душею і Божественною Суттю нашого Господа. В Евхаристії присутня Святість. А виноградний сік і печивце — порожнява. Най їх подають до чаю. «Виноградний сік і печивце, — сказала я собі, — це несерйозно. Усе, я йду звідси». І я вийшла за їхні парадні двері з оновленою відданістю Католицької Церкви.

Якщо вас навідують сумніви щодо реальної присутності Христа в Евхаристії, пропоную вам завітати до п’ятидесятників у день, коли роздають виноградний сік.

Факти

Чому люди не мають любови до Евхаристії? Однією з основних причин є те, що вони її не розуміють.

ФАКТ: Евхаристія — це «серце» (джерело) і вершина життя Церкви. (Катехизис Католицької Церкви, № 1407)

ФАКТ: Евхаристія є Тілом, Кров’ю, Душею і Божественною Суттю нашого Господа — справжньою присутністю Христа. Для того, щоб ми могли пізнати Його в такий спосіб, Він мав пережити зраду, люту муку і смерть і воскреснути. Після Пресуществління ми не називаємо Святі Дари хлібом та вином, а Тілом і Кров’ю Христовими.

ФАКТ: Щоб ми мали силу для духовної та фізичної подорожі в житті, Христос дає нам духовну поживу. Якщо ми колись хотіли б, щоби Бог явився нам чи був з нами зримо, ось це й воно. Через Евхаристію ми можемо приймати і вшановувати справжню плоть і кров нашого Спасителя — хоча б і щодня, якщо забажаємо.

ФАКТ: «Евхаристія — це найдовершеніше з таїнств, бо в ній присутній Христос. Усі інші таїнства є потоками благодаті»,² що ведуть до Христа.

ФАКТ: Евхаристія завжди залишатиметься тайною — мусимо просити Ісуса та Божу Матір допомогти нам побачити Його очима віри.

ФАКТ: Евхаристія створює глибші стосунки з Христом, знищує пробачні гріхи і є джерелом благодаті.³

² Father Jon A. Hardon, “Basic Catholic Catechist Home Study Course.”

³ “10 Amazing Facts About the Power of the Eucharist”, Aletia.org, 2016.

Knowing this and having confidence in the power of the Holy Eucharist, as we walk up the church aisle to receive it we should use this time to lay all of our worries, fears, anxieties, wounds, pressures, and sins at the foot of the cross. This is a good time to pray for our loved ones who are not yet walking with the Lord, as well as the souls in purgatory.

But there is a difference between *understanding* the facts, and *feeling* the Truth. How do I become passionate about Christ in the species of bread?

The answer is Eucharistic Adoration, and it's where we take our leap of faith.

O Come Let Us Adore Him

Like any healthy relationship, the amount of time we spend with Our Lord directly affects our closeness to Him. But it's other things too. A good relationship isn't based solely on time. It's rooted in declaring our commitment and then remaining committed to that individual even when things feel difficult or dry. Intimacy is deep vulnerability and trust—being accepted for who we are and assured that we will be loved regardless of the weaknesses in our humanity. Intimacy and love are choices.

The Catholic Church recognizes this need for private worship. The Catechism states, "The Church and the world have a great need for Eucharistic worship. Jesus awaits us in this sacrament of love. Let us not refuse to take time to go meet Him in adoration and contemplation full of faith, and open to making amends for the serious offenses and crimes of the world. Let our adoration never cease." (CCC 1380)

The first step in Eucharistic Adoration is showing up. That's half of the battle. Our lives are so busy, much of our time is literally down to the minute. We always say tomorrow, but tomorrow fades into the next. Make

Свідомі того і впевнені в силі Святого Причастя, йдучи навою допереду, щоб отримати його від пастиря, ми повинні скористатися цією нагодою, щоби скласти всі свої гризоти, страхи, тривоги, рани, муки і гріхи під хрестом.

Найкраще про це сказав Св. Іван Віанней.

«Що робить Ісус в Евхаристії? Якщо ви в скруті й смутку, Він утішить і звільнить вас. Якщо занедужали, Він або зцілить, або дасть силу, щоб стражданням своїм заслужили Неба. Якщо диявол, світ і плоть ідуть на вас війною, Він дасть зброю, щоб битися і здобути перемогу. Якщо бідуєте, збагатить вас усілякими скарбами для часу й вічності».

Звісно, є різниця між *розумінням* фактів та *відчуженням* Істини. Як нам відчутти трепет у серці перед Ісусом у вигляді хліба?

Відповідь дає Евхаристійна Адорація, і саме тут відбувається наш «стрибок віри».

Евхаристійна Адорація

Як і в будь-яких здорових стосунках, кількість часу, що його проводимо з нашим Господом, напряму впливає на нашу близькість до Нього. Але не тільки вона. Здорові стосунки не ґрунтуються винятково на часі, проведеному разом, а й на нашій відданості, яку ми засвідчуємо іншій людині і зберігаємо, навіть якщо починаються проблеми або охолодження почуттів. Близькість — це і глибока вразливість, і глибока довіра, коли нас сприймають такими, якими ми є, і запевняють, що любитимуть незважаючи на нашу людську недовершеність. Близькість та любов — це вибір.

Католицька Церква визнає цю потребу в особистому поклонінні. У Катехизисі сказано: «Церква і світ дуже потребують Евхаристійного поклоніння. Ісус чекає на нас у цьому таїнстві любові. Давайте виявимо щедрість і подаруємо свій час для того, щоби зустрітися з Ним на адорації й контемплії».

Що ми робимо під час адорації? Крок перший: прийдіть. Це вже половина справи. Наше життя таке перевантажене, більшу частину цей час розписано до хвилини. Ми завжди кажемо: «Завтра», але це завтра стає наступним завтра, і так без кінця. Твердо пообіцяйте собі. Буде це раз на місяць чи раз на тиждень, потрібен час, щоб сформувалася звичка.

Преподобний Ісак Сирійський сказав: «Найвища форма молитви — це стояти перед Богом у

a commitment. Whether we commit to once a month or once a week, it takes time to form a habit.

St. Isaac the Syrian said, "The highest form of prayer is to stand silently in awe before God." So if we do just one thing in Adoration then let it be that. However, if anyone is like me, it could be difficult going from counting the minutes in the day to sitting for an hour in silence.

There are a multitude of articles on the internet explaining the 'how to' of Adoration. Generally, it's helpful to break it down in 10-15 minute increments.

- ♦ Begin with a hello—recognize and think about the presence of God in the Eucharist. Look past the species of bread and ponder Christ as God, Christ as human.
- ♦ Adoring God in word or scripture.
- ♦ Examination your conscience and then meditate on the Word. Pray the Rosary or other special prayers.
- ♦ Contemplate God's awesomeness.
- ♦ Offer thanksgiving and praise.
- ♦ Petition Our Lord. Bring up everything from your nuclear family to the world's leaders, and don't forget to pray for your allies and friends who could be in purgatory.
- ♦ End Adoration with a loving good-bye.

This is a good format on those days that we can't settle ourselves down. But there is a deep and resounding

мовчазнім благоговінні». Отже, якщо під час адорації не робити більше нічого, то хай буде так. Тому, хто, як я, звик рахувати хвилини, буде важко всидіти мовчки цілу годину. Уже спочатку це важко. Якщо чесно, я досі іноді застрягаю на першому кроці. Проте коли, нарешті, переходжу до другого, мій мозок починає працювати в турборежимі.

В Інтернеті можна знайти всілякі поради щодо того, як поводитися на адорації. Можемо розбити цей час на 10-15-хвилинні відтинки.

- ♦ Почніть із привітання — визнайте присутність Господа в Евхаристії та поміркуйте над цим. Тут-таки споглядаємо хліб, але думаємо про Христа — як Бога і як людину.
- ♦ Наступне: переходьте до поклоніння Богові — моліться або читайте з духовних книг.
- ♦ Наступним кроком зазирніть собі в серце, зробіть іспит совісті і медитуйте на Слово Боже. Помоліться на вервиці або інші особливі молитви.
- ♦ Роздумуйте про велич Господа нашого.
- ♦ Складіть Йому подяку і хвалу.
- ♦ Переходьте до прохань за найближчу родину і аж до світових лідерів і душ, що перебувають у Чистилищі.
- ♦ На завершення адорації попрощайтесь.

Це — добрий формат для днів, коли зосередитись нелегко. Але сила народжується і з того, що

НАША ДОРОГА ♦ NASHA DOROHA - Subscription Form

1 year/рік \$20 2 years/роки \$40 (or equivalent in international funds plus \$10 postage)

Ось мій список. Here's my list. I understand each friend will receive a card announcing the gift subscription.

I've enclosed \$ _____ for _____ gifts at \$20 each (\$25 US for USA and \$30 US for overseas*).

MY NAME

Name _____

Address _____

City _____ Prov. _____ Postal Code _____

Gift #1

Name _____

Address _____

City _____ Prov. _____ Postal Code _____

Gift #2

Name _____

Address _____

City _____ Prov. _____ Postal Code _____

Mail cheques payable to
Nasha Doroha Publishing
387 Betts Avenue
Yorkton, SK S3N 1N3

* to be paid as American Money Order or Foreign Draft in Canadian Funds

power in sitting in the presence of God and allowing Him to be God.

Seeing Christ

St. John Vianney said in Adoration, “I look at Him and He looks at me.” It’s emotionally moving to feel like we are truly seen, and often in revealing our own vulnerability, we are able to recognize the truth in others. In this sense, I always admired the repentant criminal who was crucified along with Christ. Hanging naked with his crime nailed with him to the cross, the criminal could no longer hide the truth about himself.

Through his own humiliation and vulnerability, the criminal was able to do what Judas couldn’t—recognize God for who He was before it was too late. He understood that Jesus’s tortured body with His dripping blood were not mere **symbols** of His passion and crucifixion. In his demise the criminal called out to Our Lord pleading, “Remember me when you come into Your kingdom.” For this leap of faith, the criminal was promised a great reward. If we learn to recognize and love Christ in the Eucharist, then we too will be richly blessed.

Lyrissa Sheptak, Managing Editor,
Nasha Doroha

Lyrissa resides in Alberta where, when she isn’t tending to the ministry of her family of six, she finds time to tap into her creative side. Lyrissa loves to touch the hearts of others through the

written word — especially Catholic evangelization and Ukrainian culture. Active in her Ukrainian community and church parish, she presently co-edits Nasha Doroha and sits on the UCWLC National Executive.

ви просто перебуваєте у присутності Бога, даючи Йому бути Богом. Якщо ви прийдете, Бог матиме план на вашу зустріч. Та, можливо, буде так, як описував Св. Іван Віанней: «Я дивлюся на Нього та Він дивиться на мене».

Що означає бути справді побаченим? Визнаючи чийсь правду, ми часто відкриваємо свою. Я віддавна подивляю розбійника, котрий був розп’ятий поруч з Ісусом і який розкався. Він був ніхто на очах у всіх. Висів голий, прибитий до хреста разом із своїми злочинами, і вже не міг приховати правду про себе. Вона була неспростовна, і все ж він спробував змінити свою долю і звернувся до незнайомця, що висів біля нього. У передсмертних муках він змолився до Господа нашого: «Пом’яни мене». Він сам пізнав Правду. Міг був сперечатися з іншим розбійником, міг промовчати, але не став цього робити, бо визнав Ісуса на хресті й побачив, що кров, яка збігала додолу, була справжня — не лише символ Його терпіння і розп’яття, і за цей «стрибок віри» його було винагороджено. Якщо ми навчимося любити Христа в Евхаристії, ми теж отримаємо велике Його благословення.

Лариса Шептак, редактор «Нашої Дороги»
Лариса живе в Альберті і в хвилини, вільні від обов’язків перед родиною з шести осіб, знаходить час для творчих занять. Вона любить торкнутися людських сердець писаним словом, а надто словом про католицьку віру та українську культуру. Лариса є активною членкою місцевої української громади і парафії, разом з Ларисою Гриндою редагує журнал «Наша Дорога» і входить до складу Крайової Управи ЛУКЖК.

Vitamin **F** ...

A Necessity of Life!

Why do I have friends who are all so different in character? How is it possible that I can get along with everyone? I think that each one helps to bring out a different part of me. With one of them I am polite; with another I joke. Yet with a different friend I can be a bit naughty. I can sit down and talk about serious matters with someone else. With another I laugh a lot. I listen to one friend's problems. Then I listen to another one's advice for me. My friends are like the pieces of a jigsaw puzzle. When completed, they form a treasure box—a treasure of friends!

They are my friends and they understand me better than I understand myself. They're friends who support me through good days and bad. Doctors tell us that friends are good for our health. Dr. Oz calls them Vitamin F (for friends) and counts the benefits of friends as essential to our well-being. Research reveals that people in strong social circles have less risk of depression and terminal strokes. If you enjoy Vitamin F constantly, you can feel up to 30 years younger than your real age. The warmth of friendship stops stress and even in your most intense moments, it decreases the chance of a cardiac arrest or stroke by 50%. I'm so happy that I have a stock of Vitamin F!

We should value our friends and keep in touch with them. We should try to see the funny side of things, laugh together, and pray for each other in tough moments. Some of my friends are from online. I know I am part of their friend group because their names appear on my computer screen often and I feel blessed that they care as much for me as I care for them. Thank you for being one of my vitamins! The most beautiful thing about friendship is that we can grow separately without growing apart!

Submitted by Helen Sirman (from the internet)

Вітамін **F**

— незамінний для життя!

Чому стільки моїх друзів бувають геть різними за вдачею? І як це може бути, що з ними усіма я ладнаю? Чи не тому, що всі вони, кожен по-своєму, допомагають проявитися якійсь новій частинці мого «я»? З одною я лише ввічлива. А з другою можу пожартувати, попустувати... З однією можу сісти та й поговорити про серйозні речі. З іншою сміюся без упину. Терпляче вислуховую проблеми однієї, потім вдячно приймаю поради від іншої вже для себе. Мої друзі й подружки — вони як кавалки картинки-загадки: Коли збереш усю повністю, бачиш, який це скарб правдивий. Ціла скарбниця друзів!

Це вони, мої друзі, знають мене краще, ніж знаю себе я сама. Це вони підтримують мене в добру й лиху годину. Недарма лікарі з «Ріл Ейдж» кажуть, що мати друзів — добре для здоров'я. Доктор Оз називає їх вітаміном F (Friends) і вважає їхню присутність незамінним фактором добробуту людини. Дослідження таки свідчать, що в

міцних соціальних середовищах люди мають менший ризик депресій та летальних випадків, а якщо приймати вітамін F регулярно, ви можете бути молодшою за свій справжній вік і на 20, і на 30 років! Тепло дружніх стосунків нейтралізує стрес і навіть під час найбільших випробувань зменшує ймовірність серцевого нападу або зупинки серця на цілих 50%. Я така щаслива, що маю запас вітаміну F!

Тож цінуймо наших друзів і підтримуймо з ними зв'язок. У хвилину горя допомагаймо одне одному побачити світлий бік речей, сміймося разом і молимося одне за одного. Дехто з них — друзі онлайн. Я знаю, що й вони є частиною мого життя, бо коли їхні імена з'являються на екрані мого комп'ютера, відчуваю, що вони думають про мене, а я про них. Дякую, що ви є, дорогі мої вітамінки-незамінки! Адже це найкраща річ у дружбі — те, що можна рости разом і окремо, рости, не віддаляючись!

Надано Гелен Сірман (з Інтернету)

History ♦ Історія

Birth of the National UCWLC Journal: *Nasha Doroha*

By Lena Sloboda, HLM

The Ukrainian Catholic Women's League of Canada (UCWLC) was formed in 1944. The organization experienced a rapid expansion due, in part, to the pre-existing solid base of Sisterhood groups (*Sestrytstvo*). These groups were especially strong in the prairies and in many League branches throughout Ontario due to the influx of displaced persons.

This growth of the Ukrainian Catholic Women's League now challenged the organization to broaden its parish and community work. The UCWLC became associated with the Ukrainian Canadian Committee (UCC, or the "Congress") and in 1952, became a member of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFWO).

In 1956, the UCWLC National Congress in Winnipeg expressed the need to raise the status of the UCWLC and further strengthen the UCWLC as a national organization. In order to achieve these goals, the Congress saw the need for a UCWLC national publication. The objectives of such a national publication would include:

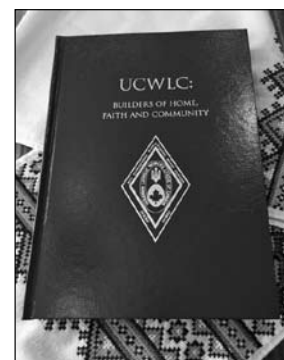
- ♦ Uniting and strengthening the UCWLC as a national organization.
- ♦ Enlightening the membership about the significance and purpose of the UCWLC and its ideological foundation and principles.
- ♦ Increasing dedication to common goals and shared responsibilities for the future of our Ukrainian Catholic Church.
- ♦ Illustrating the need to expand its communal work as responsible members of both the Ukrainian community in Canada and citizens of Canada.

Iryna Malycky, UCWLC National President, attended the 14th Eparchial Convention in Edmonton, AB, in 1969. She made an impact on the convention

Як народжувалася «Наша Дорога» — крайове видання ЛУКЖК

Лена Слобода, ПДЧ

(Почесна довічна членка),
авторка *UCWLC: Builders of Home, Faith and Community*
(«ЛУКЖК: Будівничі Дому, Віри, Громади»)

Лігу Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ) було створено 1944 р. Нова організація відразу увійшла в період бурхливого зростання — зокрема завдяки тому, що мала за основу численні сестрицтва, особливо у провінціях прерій, та дістала поповнення з-поміж новоприбулих переміщених осіб, передусім у відділах Ліги в Онтаріо.

Такі темпи зростання підштовхнули Лігу до розширення своєї роботи у парафіях та громадах. Невдовзі ЛУКЖ стала членом Комітету (згодом Конгресу) Українців Канади, а в 1952 р. увійшла у Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

У 1956 р. Крайовий З'їзд ЛУКЖ у Вінніпегу постановив піднести статус Ліги та збільшити її потужність як крайової організації. Досягненню цієї мети мало сприяти друковане видання Ліги крайового масштабу. Завдання такого органу включали:

- ♦ Згуртування і зміцнення Жіночої Ліги як всеканадського об'єднання;
- ♦ Інформування членок про значення та призначення ЛУКЖ, її ідеологічні засади і принципи;
- ♦ Плекання серед членок Ліги чуття відданості спільній меті та єдності обов'язків заради майбутнього нашої Української Католицької Церкви;
- ♦ Унаочнення обов'язку членок Ліги проводити чимраз активнішу громадську діяльність як відповідальних представниць української громади в Канаді та громадянок Канади.

Виступаючи 1969 р. перед XIV Епархіальними Зборами в Едмонтоні, Крайова Голова ЛУКЖ Ірина

75-ліття ЛУКЖК ♦ 75th Anniversary of UCWLC

members with the news that the UCWLC would soon begin publishing its official national journal. She acknowledged the dedication of the National Executive in not only providing the content for the journal, but all the various aspects of its printing, formatting, and financing.

Finally, the name of this official national publication remained to be determined. As one of the convention delegates and a young branch president of the St. Basil UCWLC, I had an opportunity to cast a vote on the naming of this official publication. There were two names to choose from, and I recall voting for the name, *Nasha Doroha* (Our Path).

Iryna Malucky gave her heart and soul to the *Nasha Doroha* project. She was one of the main driving forces behind its publication. Residing in Toronto, she travelled to larger branches and in 1969, she attended Eparchial conventions being held in Winnipeg, Edmonton, and Saskatoon. Her goal was that during the year of the UCWLC's 25th anniversary (1969), the organization would begin *Nasha Doroha's* publication.

The first issue of *Nasha Doroha* was printed in January 1970, with Anna Maria Baran from Saskatoon as its first editor. Three UCWLC National Executive members, Vera Buczynsky (member of the newly formed *Nasha Doroha* editorial board), Anna Maria Baran (first editor of *Nasha Doroha*), and Iryna Malucky (National President), met with Rev. Stefan Semczuk to officially announce that the UCWLC would begin publication of its national journal, *Nasha Doroha*. The subscription fee was \$2.50 a year, or 75 cents for one issue. Today, fifty years later, in 2020, *Nasha Doroha* continues to be published as a bilingual (English and Ukrainian) quarterly national journal.

Малицька оголосила учасникам сенсаційну новину, що незабаром Ліґа розпочне видавати власний офіційний крайовий орган. Вона визнала наполегливість Крайової Управи у реалізації всіх складників цього великого проекту — від створення матеріалів до макетування, друкування та фінансування нового всеканадського часопису.

Залишалося визначитись із назвою журналу. Як одна з делегаток, тоді ще зовсім юна очільниця відділу ЛУКЖ при парафії Св. Василя, я мала нагоду віддати свій голос за одну з двох назв, що розглядалися, і пригадую, що голосувала за назву «Наша Дорога» (англ. варіант — *Our Path*).

Ірина Малицька без перебільшення віддала цьому видавничому проекту і душу, й серце, була одним з головних рушіїв нашого крайового органу. Жителька Торонто, вона часто виїздила до відділів у більших містах, а 1969 р. брала участь в Епархіальних Зборах у Вінніпегу, Едмонтоні та Саскатуні. Вона мріяла, щоб того року, у 25-ту річницю створення ЛУКЖ, Ліґа отримала свій офіційний журнал на крайовому рівні.

Перше число «Нашої Дороги» вийшло друком у січні 1970 р. Тоді три членки Крайової Управи — Віра Бучинська (членка новоствореної Редакційної ради НД), Анна Марія Баран (перший редактор журналу) та Ірина Малицька (Крайова Голова) зустрілися з о. Стефаном Семчуком і офіційно повідомили, що ЛУКЖ розпочинає публікацію свого крайового органу. Річна передплата НД становила тоді \$2.50, вартість одного числа була 75 центів. У сьогоднішньому 2020 році, 50 років по тому, «Наша Дорога» продовжує виходити друком як двомовний (англ. та укр.) крайовий щоквартальний журнал.

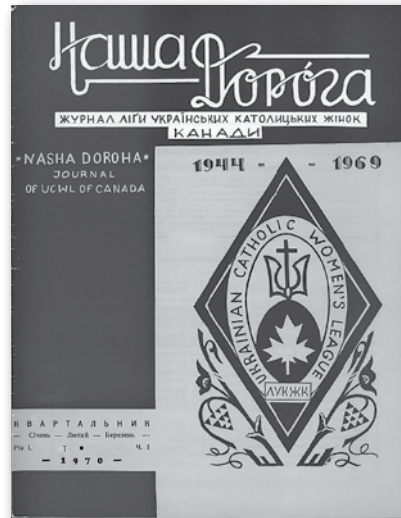

Please note: UCWLC and *Nasha Doroha* history is rich and deep. For more detailed and inclusive history, please visit our website at:

Історія ЛУКЖК та "Нашої Дороги" багата і цікава. Щоб довідатися більше та детальніше ознайомитися з історичними фактами, завітайте на нашу веб-сторінку

<http://www.ucwlc.ca/nasha-doroha>

Greetings from the First Issue of ND

Привіти з першого видання НД

First edition: Anna Maria Baran, editor
January–February–March 1970

1970

Перше видання під редакторством
Анни Марії Баран, Січень–Лютий–Березень 1970

“... may [Nasha Doroha become] in a multitude of ways, a help in our broadly defined tasks to glorify Christ’s Church and the Ukrainian people.”

† Josyp (Slipyj),
Supreme Archbishop and Cardinal

... щоб [Наша Дорога стала] многоважним чинником у дальшій, так широко закроєній праці на славу Христової Церкви і Українського Народу.

† Йосиф (Сліпий),
Верховний Архиепископ і Кардинал

“The influence of parents, especially mothers—primarily within the family and then subsequently in the choice of school—is simply irreplaceable. This great truth has a very specific application for us in Canada, where the pull of the pluralistic environment often draws Ukrainian children away from their Church and their people. Therefore, it is very important to help our Ukrainian mothers in their crucial and holy obligation. Your journal, which will certainly discuss all the most important issues of our church, national, and community life, will thus provide your members and all Ukrainian mothers a very great service.”

† Maxim (Hermaniuk), Bishop and Metropolitan

Вплив родичів, а зокрема матерів, наперед у родині, а потім через вибір школи, є... прямо незаступний. Ця велика правда має своє специфічне пристосування в нас у Канаді, де вплив плюралістичного оточення дуже часто відтягає нашу українську дитину від своєї Церкви й свого народу. Тому дуже важливим є допомогти нашим українським матерям у цьому великому і святому їхньому завданні. Ваш журнал, що напевне обговорюватиме всі важніші проблеми нашого церковного, національного й громадського життя, зможе віддати в цьому Вашим членкиням та всім українським матерям дуже велику прислугу.

† Максим (Германюк), Митрополит

“So many original initiatives have been recorded by UCWLC members in the past 25 years on the pages of the Ukrainian press in Canada that their activity is among the most honoured of all. However, until now it was all scattered between local, provincial, and national journals.”

† Neil (Savaryn), Bishop

Так багато оригінальної ініціативи записали членки Ліги у своєму минулому 25-річчі на сторінках української преси у Канаді, що їхня діяльність зайняла одне із найпочесніших місць. Однак дотепер все те було розкидане по місцевих, провінційних і крайових журналах.

† Ніл (Саварин), Єпископ

"This journal... will richly contribute to the awareness among broad circles of Ukrainian women of the faith and culture of our Church, will rejuvenate prayer and other ritual customs, and will educate on the raising of the young generation in the faith of our fathers."

† Isidore (Borecky), Bishop

TORONTO PUBLIC LIBRARY/CSA

Журнал... багато причиниться до усвідомлення широких кругів українського жіноцтва у вірі й культурі нашої Церкви, відновить молитовні й обрядові практики та навчить виховувати молоде покоління у вірі наших батьків.

† Ізидор (Борецький), Єпископ

"... the journal will not only reflect the beneficial and important work of the UCWLC for our Church and people, it will also contribute to the dissemination and deepening of the League's ideology—not only among its members, but also among Ukrainian women in general."

† Bishop Andrew (Roborecki)

... журнал буде не лише віддзеркаленням корисної і великої праці ЛУКЖ для нашої Церкви та народу, але також причиниться до поширення та поглиблення ідеології організації, і то не лише серед її членок, але серед українського жіноцтва взагалі.

† Кир Андрей (Роборецький)

"I trust that this new journal [will include] not only various interesting information for Catholic women, but will also constantly [highlight] the burning issues of the Church and Ukrainian community in Canada. ... so that women born in Canada, of the younger and older generations, could be proud of their Ukrainian Church, culture, language, and people, who made an enormous contribution to growth and progress in all fields in Canada. We need confident female leaders to defend and develop our Canadian multicultural way of life..."

Senator Paul Yuzyk

Сподіваюся, що цей новий журнал [подаватиме] не тільки різні цікаві інформації для католицького жіноцтва, але й постійно [висвітлюватиме] пекучі проблеми Церкви та українського суспільства в Канаді. ... щоб народжені в Канаді жінки молодшого і старших поколінь могли пишатися своєю Українською Церквою, культурою, мовою й українцями, які зробили величезний внесок у зростання та розвиток Канади в усіх сферах. Нам потрібні сміливі провідниці для захисту та розвитку нашого канадського багатокультурного способу життя...

Сенатор Павло Юзик

"The members, in the awareness of their mission, should disseminate the ideology of our organization not only amongst ourselves, but they should also spread the faith of unity, harmony, and love among our fraternal organizations and all Ukrainian people. May the pages of the journal create bonds between us, UCWLC members, and those who take to heart the well-being of our Ukrainian Autocephalous Catholic Church and the Ukrainian Nation."

Iryna Malycky, National Executive President, UCWLC

Членство, свідоме своєї місії, повинно ширити ідеологію нашої організації не тільки серед нас самих, але також ширити віру ЄДНОСТИ, ЗГОДИ і ЛЮБОВИ між братніми організаціями та всім українським народом. Хай сторінки цього журналу будуть зв'язковим між нами, членками ЛУКЖ, і тими, кому лежить на серці добро нашої Української Католицької Помісної Церкви та Українського Народу.

Ірина Малицька, Голова Крайової Управи ЛУКЖ

The Beginning

The need for a UCWLC publication was discussed among members of the National Executives officially and privately for many years. The late Kateryna Crouse, organizer of the League in eastern Canada, always spoke about the need for a publication. Since we are a volunteer organization it was financially difficult to accomplish.

At a special session at the 1956 National Congress, the need for a publication was discussed again. Vera Buczynsky, the late Anna Maria Baran, and the late Iryna Malucky were enthusiastic about this project. They promised to do everything within their power to help make this dream a reality. They would volunteer their services.

The 1968 National Congress recognized the need to record the 25th anniversary celebrations of the UCWLC in a publication. A resolution was passed.

In 1968 the National Executive was situated in Toronto. Iryna Malucky was the president. Work began in earnest to realize this resolution. It was to be a journal which would contain religious, spiritual, cultural, educational, organizational, historical, and current event articles. The journal was to be a venue for the UCWLC branches to share their celebrations, joys, sorrows, etc. with all members from sea to sea. Some members did not believe this would be feasible. Because we start our meetings with a hymn to Mary, our Patroness, her help was petitioned for this endeavour. The name chosen was: *Nasha Do-ró-ha* (Our Way) or as we fondly referred to as *Nasha Do-ro-há* (Our Dearest). President Iryna Malucky was energetic and enthusiastic about this. She travelled to all eparchies promoting the journal.

In January 1970 the first issue of *Nasha Doroha* was published. Anna Maria Baran from Saskatoon was the first editor from 1970-72. The Editorial Board consisted to Iryna Malucky, Vera Buczynsky, Luba Luckiw, Yaroslava Wynnyska, Dr. Stephania Potoska, and Kateryna Petaske. As treasurer at that time, I took the responsibility of keeping the subscription lists, accounts of the journal, as well as the accounts for the National Executive. This became a difficult task. As a result, several more members were appointed.

Проміжки

Впродовж багатьох років як рядові члени, так і члени Крайової Управи ЛУКЖК відчували потребу мати видання (орган) та обговорювали цю проблему. Св. п. Катерина Кроуз, котра була організатором Ліги у Східній Канаді, завжди висловлювала підтримку ідеї журналу. Проте це був складний проєкт, щоби до нього бралася благодійна організація.

Цю проблему вкотре обговорювали на спеціальній сесії під час Крайового Конгресу 1956 року. З особливим запалом підтримували цей проєкт пані Віра Бучинська, св. п. Анна Марія Баран та св. п. Ірина Малицька. Вони обіцяли зробити все, що можливо, щоби втілити цю мрію в дійсність, і згодом добровільно для цього працювали.

Врешті під час Крайового Конгресу 1968 року було ухвалено постанову скласти хроніку святкування 25-ліття ЛУКЖК в окремому виданні.

В тому же році Крайова Управа знаходилася в м. Торонто, під головством Ірини Малицької. Там почалася серйозна праця над виконанням вищезгаданої постанови. Це мав бути журнал, в котрому могли б друкуватися статті релігійного, духовного, культурного, освітнього, організаційного, історичного то сучасного змісту. Також журнал мав би служити як форум для відділів ЛУКЖК, щоби ділитися новинами про свої святкування, радощі та горе з усіма членками Ліги по всій країні. Деякі членкині не вірили, що це буде можливо. На кожних сходах співом допомоги благами від покровительки Марії у цій справі. Обрано назву "Наша Дорога" (Our Way), але нерідко можна почути, що звуть наше видання "Наша дорогá" (Our Dearest). Голова Ірина Малицька енергійно та з великим ентузіазмом подорожувала до всіх Епархій зі своєю підтримкою видання ЛУКЖК.

І так, у січні 1970 було опубліковано перше число "Нашої Дороги" (далі — НД). Першим редактором була Анна Марія Баран з м. Саскатун (1970-2). Іншими членами Редколегії були Ірина Малицька, Віра Бучинська, Люба Луцьків, Ярослава Винницька, д-р Стефанія Потоцька та Катерина Петецька.

Kateryna Crouse
Катерина Кроуз

The members of the administration for *Nasha Doroha* were Eugenia Sawka, Yaroslava Sheremeta, and Maria Slobodian.

Sylvia Kunanec, another addition to the administration, with the help of Toronto branch members, headed the distribution of the journal for twenty years. (The packing crew always enjoyed the pizza lunches!) All members volunteered their time and effort for the good of the organization and *Nasha Doroha*.

In the beginning the members could subscribe to *Nasha Doroha* for \$2.50 for four issues. One issue cost 75 cents. It was sent to each subscriber's home. This was very costly and did not cover publishing, handling, and postage. From 1972 to 1974 the journal was published in bulletin form.

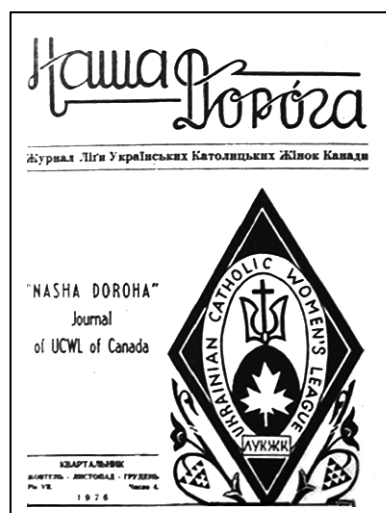
Fortunately, it eventually became an interesting and colourful journal again.

When the National Executive was situated in Winnipeg in 1974, Vera Buczynsky became president and editor of the journal for the next 26 years. President Vera Buczynsky proposed that *Nasha Doroha* be included in the membership fee of the organization. At her initiative, a Reserve Fund was established. These resolutions were adopted at Congress in Winnipeg in 1977. With these changes, *Nasha Doroha* could finance itself without having to levy the eparchies.

Thanks to the foresight of these women, our UCWLC organization has a history forever saved for future generations.

By Yaroslava Sheremeta, HLM

April-May-June 1976 edited by
Editorial Committee & Vera
Buczynsky's name first appears
as editor

Квітень-Травень-Червень 1976
Видано під редагуванням Редколегії.
Ім'я Віри Бучинської вперше
з'явилося з титулом редактора

Як тогочасний скарбник, я взяла на себе відповідальність за список абонементів, рахунки видання, а також рахунки Крайової Управи. Це стало досить складно, і призначили ще декількох членів Редколегії. Так, за адміністрацію "Нашої Дороги" також відповідали Євгенія Савка, Ярослав Шеремета та Марія Слободян.

Ще один член адміністрації, Сильвія Кунанець, очолила відділ розповсюдження журналу на 20 років, за допомогою окремих членів торонтського відділу. (Пакувальна дружина неодмінно замовляла собі піцу для наснаги!) Усі члени добровільно посвятили свій час і сили задля користі організації та її видання.

Спочатку можна було членам записатися на абонемент чотирьох чисел НД за 2.50 дол., тобто одне число за 75 центів. Примірники посилалися кожному абонентові додому. Це дуже доро-

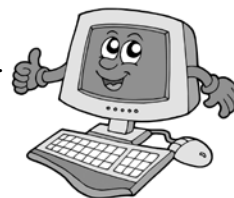
го коштувало, і кошти видання та розсилки не покривалися. З 1972 до 1974 р. видання друкувалося у формі бюлетеня. Але вдалося знову відновити цікавіший та яскравий формат журналу.

З переведенням Крайової Управи до Вінніпегу у 1974 р. Віра Бучинська стала головою і також редактором журналу на наступних 26 років. Голова Віра Бучинська пропонувала, щоби включити абонемент на НД у членські внески організації. Також з її ініціативи було встановлено Резервний фонд видання. Два відповідні внески були затверджені під час XXI Конгресу у Вінніпезі в 1977 році. Оці зміни дозволили НД незалежно збирати свої фінанси, без потреби звертатися до Епархій.

Завдяки далекоглядності вищезгаданих жінок наша організація ЛУКЖК змогла забезпечити збереження своєї історії для майбутніх поколінь.

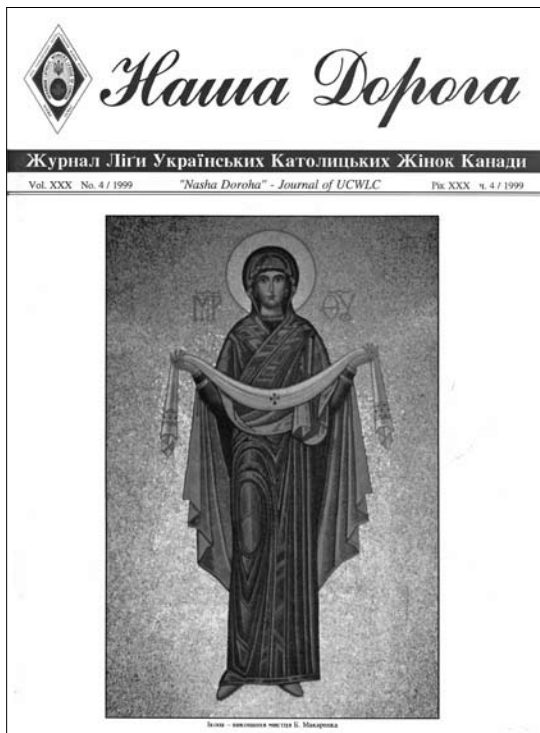
Написала Ярослава Шеремета, ПДЧ

The UCWLC has improved its online and interactive presence. Visit the website at www.ucwlc.ca to peruse past editions, mull over recent news, or to drop us a line.

30th Anniversary of the Journal *Nasha Doroha* (1999)

THIS YEAR OF 1999, UCWLC MEMBERS CELEBRATE two jubilee dates in the life and work of our organization. Namely, 55 years since the founding of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada, and 30 years of publication of the magazine *Nasha Doroha*, the press organ of our organization.

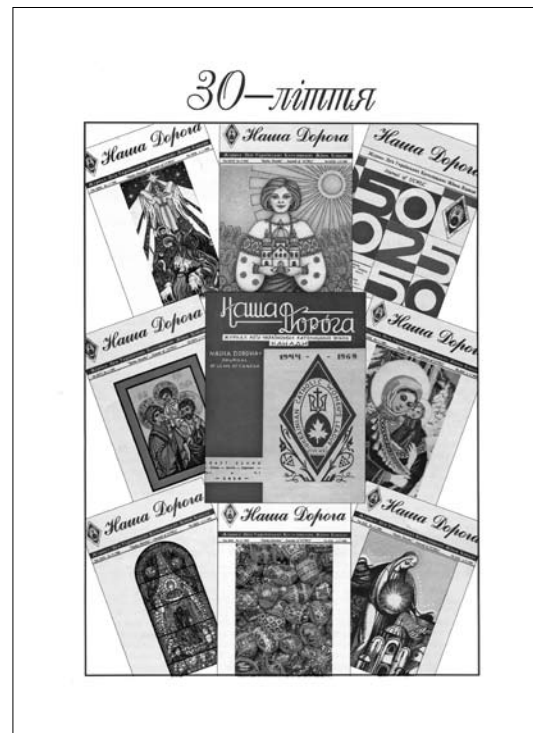

Front and back covers of Vol. XXX No. 4 / 1999

In fulfillment of a resolution of the IX UCWLC Congress in 1968, the National Executive, which by virtue of rotation was located in Toronto, began its intensive work on a project to commence, in the 25th anniversary year of the organization, the publication of an official press organ of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada. To this end, the National Executive President, Iryna Malucky, travelled to the larger branches: Winnipeg, Edmonton, and Saskatoon, which were hosting Eparchial Conferences in 1969, taking the opportunity to discuss in detail various aspects of printing, content, format, financing, and naming of our publication. After lengthy deliberation it was decided to publish the magazine as a quarterly in the Ukrainian

У 30-ліття існування журналу “Наша Дорога”

У БОГО 1999 РОКУ ЧЛЕНКИ ЛУКЖК ВІДЗНАЧАЮТЬ дві круглі дати в житті й праці нашої організації, а це: 55-ліття існування Ліги Українських Католицьких Жінок Канади та 30-річчя випуску журналу “Наша Дорога” — пресового органу нашої організації.

Верхня та задня обкладинки – Рік XXX ч. 4 / 1999

Реалізуючи резолюцію Дев'ятого Конгресу ЛУКЖК у 1968 році, Крайова Управа, яка за ротацією мала осідок у Торонто, почала інтенсивно працювати над тим проектом, щоби в 25-літній Ювілей організації започаткувати випуск пресового органу, офіціозу Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. В тій цілі голова Крайової Управи Ірина Малицька відвідала більші осередки: Вінніпег, Едмонтон і Саскатун, в яких у 1969 році відбувалися Епархіяльні з'їзди, під час яких обговорювано і дискутовано детально точки, зв'язані з друком, змістом, форматом, фінансами та назвою нашого видання. По довгих застанавах рішено: видавати журнал квартално, українською мовою, за

language, except for a few articles in English for those members who could not read Ukrainian.

The objective of the magazine would be to preserve, strengthen, and disseminate the ideology of the UCWLC in our society; to unite UCWLC members across Canada; and to increase among the members a feeling of unity in their dedication to common goals and shared responsibility for the future of our Ukrainian Catholic Church and Ukrainian society in this, our new homeland. The magazine should facilitate the dissemination of community work, preserving the goals and prestige of the organization. A name was selected for the publication, in two languages “Наша Дорога”, *Nasha Doroha*.

The first issue of the UCWL magazine in Canada came out in print in January 1970. The National UCWLC Executive requested Anna Maria Baran of Saskatoon to take on the duties of editor. Other members of the Editorial Board included: Iryna Malucky (National President), Vera Buczynsky (Winnipeg), Luba Luckyj and Yaroslawa Wynnicky (Toronto), Dr. Stefania Potocky (Yorkton), and Katherine Petecky (Edmonton); on the administrative side were Eugenia Sawka, Yaroslawa Sheremeta, Maria Slobodian, and Yaroslawa Kunanec. Copy editing was done by I.V. Manastyrsky, MA. The subscription fee was established at \$2.50 per year, or \$0.75 per issue. The magazine was printed at the publishing house of the Basilian Fathers Press in Toronto. In the first two years, eight issues of the magazine were published, 48 pages each, with interesting content and pleasing artistic illustrations.

In its first two years of publication *Nasha Doroha* did not accumulate enough subscribers to keep afloat financially. During the X UCWLC Congress in Toronto in July 1971, the books revealed a sizable debt connected to the publishing of the magazine. The debt was divided among the four Eparchial Executives, which were obliged to cover all expenditures by the end of the year, because there was one more issue to be printed. Thereafter, starting in 1972, the entire operation of the publication would be transferred to the Saskatoon Eparchy, according to the established rotation. To be more exact, the production process would be moving to Yorkton, where the Redemptorist Fathers Press was located.

During the term of the National Executive in Saskatoon, *Nasha Doroha* was published irregularly as a bulletin, without an official editor. In 1972 there were two issues, 8 pages each; in 1973 there were three issues, 16 pages each; and in 1974 there were also three issues printed between January and June. During this time, the publication's shepherds were *Holos spasytelia* editor Fr. Michael Schudlo, National UCWLC President

виїмком кількох статей в англійській мові для тих членок, які не знають української мови в письмі.

Завданням журналу буде: зберегти, закріпити й поширити ідеологію ЛУКЖК в нашому суспільстві. Об'єднати членок ЛУКЖК на широких просторах Канади, зміцнити між членством почуття єдності у жертвній праці для спільних цілей і співвідповідальності за майбутнє нашої Української Католицької Церкви і української спільноти в цій країні нашого поселення. Журнал має причинитися до поширення громадської праці, зберігаючи цілі і престиж організації. Для журналу вибрано назву — “Наша Дорога” в обох мовах (“*Nasha Doroha*”). В січні 1970 року вийшло друком перше число журналу ЛУКЖК Канади. Крайова Управа ЛУКЖК попросила на редактора Анну Марію Баран із Саскатуну. До Редакційної колегії увійшли: Ірина Малицька — голова (Крайова Голова), Віра Бучинська з Вінніпегу, Люба Луцька і Ярослава Винницька з Торонто, д-р Стефанія Потоцька з Йорктону, Катерина Петецька з Едмонтону. До адміністрації були покликані: Євгенія Савка, Ярослава Шеремета, Марія Слободян, Ярослава Кунанець. Мовну редакцію виконував мгр. І. В. Манастирський. Усталено передплату, що виносила \$2.50 річно, або \$0.75 за одне число. Журнал друковано у видавництві оо. Василіян у Торонто. За два роки вийшло друком вісім чисел журналу, 48 сторінок кожний, з цікавим матеріалом та гарним мистецьким оформленням. За два роки виходу у світ журнал не здобув досить передплатників, щоби міг фінансово вдержатися. Під час X Конгресу ЛУКЖК у Торонто в липні 1971 року касові книги виявили поважну суму задовжень, зв'язаних із видаванням “Нашої Дороги”. Довг розділено поміж чотири Епархіяльні Управи до заплачення всіх видатків до кінця року, бо потрібно було видрукувати ще одно число журналу в Торонто, а з початком 1972 року вся адміністрація відносно журналу перейшла згідно з ротацією до Саскатунської Епархії, вірніше до Йорктону, до видавництва оо. Редемптористів. За каденції Крайової Управи в Саскатуні журнал виходив у формі Бюлетеню неперіодично, без редактора. За рік 1972 вийшло два числа по 8 сторінок друку. У 1973 р. вийшло три числа, 16 сторінок друку кожний, а також в 1974 році видруковано три числа за місяці від січня до червня. В тому часі про видання дбали редактор “Голосу Спасителя” о. Михайло Щудло, голова Крайової Управи ЛУКЖК д-р Стефанія Потоцька, Валерія Ратушняк — адміністраторка та Софія Фещук — касирка Крайової Управи. Після Конгресу

Stefania Potocky, Valeria Ratushniak (administration), and Sophia Feschuk (National Executive treasurer). After the Congress in Saskatoon in July 1974, the editorship of the magazine was taken over by Vera Buczynsky of Winnipeg, who had been elected National UCWLC President for a three-year term. Headquarters were in Winnipeg. The Redemptorist Fathers Press agreed to print two more issues for the months of September–October and November–December, on the condition that the content would be supplied by the newly elected editor. That is what happened.

The newly elected National Executive, under the leadership of President (and Editor) Vera Buczynsky, made it a priority to revive the organization's press organ. As of 1975, *Nasha Doroha* again became a quarterly, increasing its page count to 24 and adding a colour front cover. From July 1974 to September 1977 thirteen issues of the magazine were published, the last one (for the Congress) contained 32 pages. At the very start of her term, the National President (and Editor) created an editorial policy towards developing the publication; it was unanimously endorsed and implemented by the Executive. *The most important aspect was that all the*

The most important aspect was
that all the work carried out
for the publication was to be
voluntary, without remuneration.

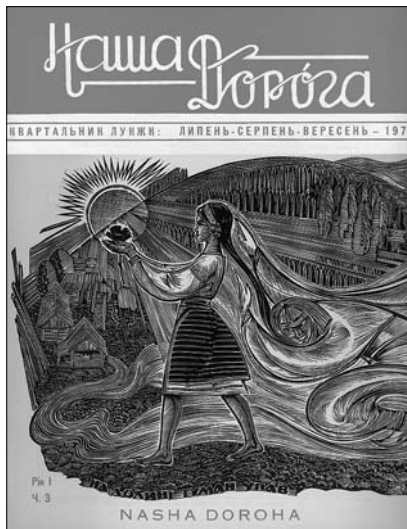
work carried out for the publication was to be voluntary, without remuneration. Each member of the UCWLC should have the magazine, therefore it was decided to include the subscription cost in the membership dues. To ensure its financial security in future, the need was recognized to establish a Reserve Fund for the magazine, to which all branches should submit annual contributions in proportion to their membership. The National Executive worked intensively according to the plan, which was subsequently fully adopted by resolutions of the XII UCWLC Congress in Winnipeg and then implemented in the life of the organization. Member dues were increased to \$5.00 annually as of January 1978, and the reserve fund was expanded as well.

It must be emphasized that all members of the National Executive in Winnipeg worked for three years generously, devotedly, and intensively for the sake of *Nasha Doroha*, and in this way they built the strong foundations of our magazine that have since allowed

в Саскатуні, в липні 1974 року редакторство журналу обійняла Віра Бучинська з Вінніпегу, яку обрано головою Крайової Управи ЛУКЖК на трирічну каденцію з осідком у Вінніпегу. Видавництво оо. Редемптористів погодилося видрукувати два числа журналу на місяці: вересень–жовтень, листопад–грудень з тим, що матеріали до друку доставить новообрана редакторка. Так і сталося. Новообрана Крайова Управа під проводом голови — редактора Віри Бучинської поставила пріоритетом своєї діяльності “поставити на ноги” організаційний пресовий орган — журнал “Наша Дорога”, який від 1975 року знов став кварталником, збільшив число сторінок друку на 24 і вбрався в кольорову обкладинку. Від липня 1974 р. до липня–вересня 1977 р. вийшло 13 чисел журналу, останнє конгресове число 32 сторінки друку. На самому початку свого урядування голова Крайової Управи як редактор “Нашої Дороги” виробила план праці відносно редагування і розбудови журналу, який члени Управи одобрили одностайно й впровадили в життя. *Найголовніше: всі праці для журналу мають бути добровільними, без винагороди.* Кожна членка

Найголовніше: всі праці
для журналу мають бути
добровільними, без винагороди.

ЛУКЖК має мати журнал, тому потрібно передплату включити до членської вкладки. Для фінансового забезпечення на майбутнє треба створити “Резервний Фонд Нашої Дороги”, грошові суми мають вплачувати всі Відділи кожного року, відповідно до кількості членства. Крайова Управа працювала інтенсивно згідно з планом, який був відтак вповні прийнятий резолюціями на XII Конгресі ЛУКЖК у Вінніпегу та впроваджений в життя організації. Піднесено вкладку до висоти \$5.00 річно, що зобов'язувала членок від січня 1978 року, як рівнож резервний фонд журналу. Треба підкреслити, що всі членки Крайової Управи у Вінніпегу працювали протягом трьох років щиро, віддано й інтенсивно для “Нашої Дороги” і тому збудували для нашого журналу сильні основи, на яких із бігом років наш пресовий орган ріс і міцнів та й розвивався. Три роки друковано журнал у Вінніпегу в видавництві тижневика “Поступ”. Згідно з ротацією Крайової Управи до Едмонтону друк кварталника перенесено до тижневика “Українські Вісті” в Едмонтоні.

July-August-September Vol. I No. 3, 1970.

July-August-September Vol. VIII No. 3, 1977.

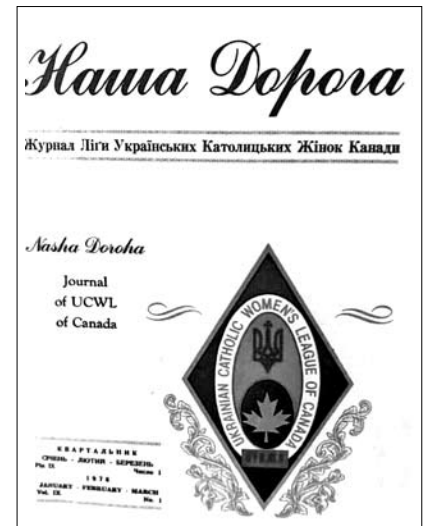
Cover change: January-February-March Vol. IX No. 1, 1978.

Липень-Серпень-Вересень Рік I число 3, 1970.

Липень-Серпень-Вересень Рік VIII число 3, 1977.

Зміна обкладинки: Січень-Лютий-Березень Рік IX число 1, 1978.

our press organ to grow, stabilize, and flourish. For those three years, the magazine was printed in Winnipeg at the publishing house of the weekly *Postup*. With the rotation of the National Executive to Edmonton, the printing of our quarterly was transferred to the weekly newspaper *Ukrainian News* in Edmonton. It was administered by National President Lena Sloboda, treasurer Natalka Yanitski, and Michalina Wojtkow, who was replaced after one year by Michalina Malko as liaison between the publisher and editor Vera Buczynsky, still in Winnipeg. Malko was the technical editor, and along with Anna Missouri, was in charge of packing and distribution in 1978-80.

When the National Executive moved in 1980 to Toronto, the magazine returned to the Basilian Fathers Press. The editor was still Vera Buczynsky. Because she lived in Winnipeg, people in Toronto collaborated with her, including Marta Chomyn (National Executive PR person and technical editor in 1980-84), Yaroslawa Kunanec (liaison between editor and publisher, as well as in charge of distribution), and Yaroslawa Sheremeta (bookkeeping). Members of the Toronto branch voluntarily took care of the packing for 19 years, under the leadership of Yaroslawa Kunanec, Iryna Malucky (till August 1990), and Anna Turecki for the 9 years since then. Here we would be remiss not to mention Mrs. Kunanec, who served *Nasha Doroha* in so many ways, from printing to administration, but above all in distribution: packing the issues, preparing the packing lists, making arrangements with the post office, and (since 1989) copy-editing the English sections of the magazine.

Адміністрували його: Лена Слобода — голова Крайової Управи, Наталка Яніцька — касирка, Михайлина Войтків, а після року Михалина Малько, яка була зв'язковою між видавництвом і редакторкою Вірою Бучинською, що жила у Вінніпегу. М. Малько була технічною редакторкою і разом з Анною Мізурі займалася пакуванням і висилкою журналів 1978-1980 рр. З переходом Крайової Управи 1980 року до Торонто журнал вернувся до видавництва оо. Василіян, де друкується до сьогодні. На пості редактора залишилась Віра Бучинська, яка працює протягом 25-ти років незмінно, дотепер. Тому, що редакторка жила далі у Вінніпегу, мусіла мати в Торонто осіб, які співпрацювали б з нею. Ними були: Марта Хомин — пресова референтка Крайової Управи і технічна редакторка, 1980-1984 рр. Ярослава Кунанець — зв'язкова між редактором і видавництвом та референтка висилки журналу, а також Ярослава Шеремета — касирка. Пакуванням журналів зайнялись членки відділів Торонто, котрі працювали протягом 19-ти років добровільно під проводом Ярослави Кунанець, Ірини Малицької до серпня 1990 р., а за останніх дев'ять років Анни Турецької. Тут слід відзначити значний вклад праці Я. Кунанець, котра для журналу була завжди на услугах як у видаванні, так і в адміністрації, а головню у висилці, пакуванні журналів, виготовлюванні списків, полагоджуванні різних справ із поштою, а також від 1989 року є коректором англomовної частини журналу.

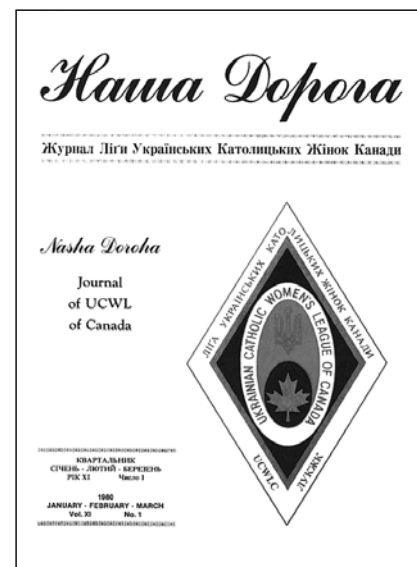
В 1983 році об'єм журналу збільшено до 28 сторінок друку, в 1990 р. до 32 сторінок, а від липня

In 1983 the length of the publication was increased to 28 pages, and in 1990 to 32 pages; since 1994 the magazine has had 36 pages, of which 11 are in English. It is to be published four times per year, in the first month of each quarter, with a press run of 6,500. To economize on postage, the magazine is shipped in bulk to the branches across Canada, or to representatives who distribute individual copies locally. The content of the publication is educational and informational, including articles on topics of religion, traditions, patriotism, history, education, society, and organizational issues. Thematically, the magazine strives to combine the moral and the spiritual, the patriotic with the historical, the religious with the traditional as aspects of the culture of the Ukrainian people.

As the press organ of the UCWLC, *Nasha Doroha* clearly reflects the ideological foundations of our organization, our strivings and efforts in various spheres of Ukrainian community life, and the work of our branches, eparchies, and leading members. A significant portion of our quarterly is devoted to organizational topics and to reports from eparchial and regional conferences, National Congresses, Congress resolutions, Plenary Meetings of the UCWLC National Executive, and articles and reports about the work of our branches. The magazine also publishes news, appeals, and notices from the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (SFUZhO), World Congress of Free Ukrainians (SKVU), and Ukrainian Canadian Congress, as well as reports on the work and achievements of the Sheptytsky Institute of Oriental Christian Studies in Ottawa. Article topics are selected to mark important dates and events of our times, distinguished historical figures in the women's movement and cultural dates, as well as important figures and spiritual leaders of the Ukrainian Catholic Church. Various kinds of anniversaries are also noted; and tributes to the dearly departed are printed.

Since 1980 distribution of the magazine has been under the purview of the Toronto Eparchy Executive, whose representative assigns the tasks of dissemination to volunteer members of the Toronto UCWLC branch. They assemble packages of magazines and send them to contact members at the branches, thus saving on mailing costs. Meanwhile, administrative matters are handled by successive treasurers in the National Executive who systematically rotate every three years. Thus, in the past 30 years *Nasha Doroha* administration has been taken care of by Phyllis Tracz, Zenowia Lewandowsky, and Orysia Chroniak of Winnipeg; Natalka Yanitski and Shirley Rudnicki

1994 року журнал має 35 сторінок, з чого 11 сторінок друкується англійською мовою. Журнал виходить точно чотири рази в році в першому місяці кварталу, тиражом 5,500 примірників. Для заощадження поштових оплат журнал висилається пакетами (балками) до відділів у Канаді або до референток, котрі роздають примірники своїм членкам на місцях. Журнал має характер виховно-інформаційний, у якому подаються статті на релігійні, обрядові, національні, історичні, виховні, громадсько-суспільні та організаційні теми. Наш журнал у своїх дописах отримує духовне з моральним, національне з історичним, релігійне з обрядовим та культурою українського народу. "Наша Дорога", пресовий орган ЛУКЖК, чітко віддзеркалює ідейні закладки нашої організації, наші змагання й вклад праці в різних аспектах громадсько-суспільного життя, працю наших відділів, Епархій та провідних членок. Велику частину в нашому кварталнику присвячувано організаційним темам і звітам із Епархіяльних і Окружних З'їздів, Крайових Конгресів, Конгресових резолюцій, Пленарних нарад Крайової Управи ЛУКЖК та дописів і звітів із праці відділів.

Clockwise starting from top left:
November-December Vol. IV No. 5, 1973;
first issue of 1980 – January-February-March Vol. XI No. 1, 1980,
same cover remained until 1993;
50th Anniversary of the UCWLC edition –
October-November-December Vol. XXV No. 4, 1994.

За ходом годинника, починаючи зверху зліва:
Листопад-Грудень Рік IV число 5, 1973;
перший випуск 1980 р. – Січень-Лютий-Березень Рік XI число 1,
1980, та сама обкладинка друкувалася до 1993 р.;
видання до 50-ліття ЛУКЖК –
Жовтень-Листопад-Грудень Рік XXV число 4, 1994.

Clockwise starting from top left: Vol. XXVII No. 3 / 1996;
Vol. XXIX No. 4 / 1998. Vol. XXX No. 3 / 1999.

За ходом годинника, починаючи зверху зліва:
Рік XXVII ч. 3 / 1996; Рік XXIX ч. 4 / 1998; Рік XXX ч. 3 / 1999.

of Edmonton; Yaroslawa Sheremeta of Toronto; Emilia Panamaroff and Patricia Detz of Saskatoon; and Anna Korpan of New Westminster.

UCWLC members generally value their organization's organ, the quarterly *Nasha Doroha*, for its role in connecting us all in one strong Christian Ukrainian family across Canada. Members support their magazine both morally and financially, and whenever possible supplement its content with articles, essays, poetry, reports from the work of their branches, and events in the life of the organization. Everyone deserves a sincere thank-you for their cooperation throughout the years. Particular recognition and gratitude are due our Spiritual fathers who have enriched our organization's official publication with their works, thus assisting us in perfecting our organizational mandate. Now on the threshold of the Third Millennium, our desire is for *Nasha Doroha* to continue in the future to hold on to the unchanging and principled ideological tenets of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada. In reaching for the summit of success, "following the spirit of our times," let us not forget our mission: the promotion and consolidation of the Ukrainian Catholic Church throughout the world. May God help us!

Vera Buczysky, editor,
Nasha Doroha, 1999, No. 4 (Oct-Dec)

В журналі поміщувалося вісті, звернення й повідомлення СФУЖО, СКВУ, Конгресу Українців Канади, як також цікаві звідомлення з праці й досягтів з Інституту Східньо-Християнських Наук імені Митрополита Андрея Шептицького в Оттаві. Темі статей були підібрані до актуальних дат, подій нашого часу, визначних історичних постатей Жіночого Руху і культурних дат та визначних постатей духовних провідників Української Католицької Церкви, як також різного роду ювілеїв і посмертних згадок. Від 1980 року за висилку журналу дбає Епархіяльна Управа ЛУКЖК Торонто, що має референтку, яка розподіляє працю кольпортажу поміж членок добровольців із відділів Торонто. Вони забирають пачки журналів і доручують членкам у своїх відділах, чим заощаджують видатки пересилки. За адміністрацію журналу відповідають кожноточасні касирки Крайової Управи, які міняються за ротаційною системою щотри роки. За тридцять років у адміністрації були: Філіс Трач, Зеновія Левандовська, Оріся Хроняк — Вінніпег, Наталка Яніцька, Ширлі Рудницька — Едмонтон; Ярослава Шеремета — Торонто; Емілія Панамароф, Петруся Дець — Саскатун; Анна Корпан — Нью Вестмінстер.

В загальному членки ЛУКЖК доцінюють свій організаційний орган, кварталник "Наша Дорога", який являється зв'язковим на просторах Канади та лучить нас усіх у сильну українську християнську родину. Членки піддержують свій журнал морально і фінансово та в міру можливостей виповнюють зміст його статтями, дописами, поезіями, звідомленнями з праці своїх Відділів та подій, які відбуваються в житті організації. Всім належить щира подяка за співпрацю протягом довгих років. Особливе признання й подяку відсилаємо до Отців Духовних, котрі своїми творами збагачували наш організаційний офіціоз та тим самим помагали нам удосконалювати наші організаційні завдання. А на порозі переходу в Третє Тисячоліття бажаємо, щоб журнал "Наша Дорога" в майбутньому придержувався постійно принципівих ідеологічних засад організації Ліги Українських Католицьких Жінок Канади і змагав до висот, "йдучи в стопу з духом часу", пам'ятаючи про нашу місію розбудови і закріплення Української Католицької Церкви в світі. Так нам Боже допоможи!

Віра Бучинська — редактор журналу "Наша Дорога"

Editor Profiles ◇ Редакторські профілі

Nasha Doroha 1970-2020

Five Decades — Five Editors & Many Others

The official publication of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada (UCWLC) is its journal, *Nasha Doroha*. Since the first issue was printed in January 1970, there have been five editors. **Anna Maria Baran** was the first editor (1970-1972). She was born in Yugoslavia and arrived in Saskatoon in 1949 from the International Refugee Organization—the Displaced Persons Camp in Germany. **Vera Buczynsky** (editor from 1974 to 1999) arrived in Canada in 1949 from Western Ukraine. **Oksana Bashuk Hepburn** (editor from 2001 to 2013) immigrated to Canada from Ukraine. **Andrea Kopylech** (editor from July 2013 to December 2015) was born and raised in Edmonton, AB. The current and fifth editor of *Nasha Doroha* since August 2016, **Larysa Hrynda**, arrived in Canada over 20 years ago from Ukraine.

There have been varying expectations and opinions; trials and tribulations; and some setbacks during those 50 years. But through the perseverance of many, the journey of *Nasha Doroha* has continued. We should be grateful for not only the five editors, but for the other volunteers who had a vision, and with much effort and hard work, made it possible for our organization to have its own publication for fifty years! How fortunate we have been, and continue to be, in having

«Наша Дорога» 1970-2020 рр.

П'ять десятиліть — п'ять редакторок плюс численні інші...

Офіційним друкованим органом Ліги Українських Католицьких Жінок Канади (ЛУКЖК) є журнал «Наша Дорога». Відколи в січні 1970 р. вийшло перше число часопису, змінилося п'ять редакторок. Першою (1970-1972 рр.) стала **Анна Марія Баран**. Народжена в Югославії, вона прибула до Саскатуну 1949 р. з табору для переміщених осіб («Ді-Пі») у Німеччині завдяки зусиллям Міжнародної організації у справах біженців. Друга редакторка (1974-1999 рр.) **Віра Бучинська** прибула до Канади з Західної України 1949 р. **Оксана Башук Гепбурн** (на чолі «НД» з 2001-2013 рр.) теж іммігрувала до Канади з України. **Андрея Копилець** (з липня 2013 р. по грудень 2015 р.) народилася й виросла в Едмонтоні. Нинішня (від серпня 2016 р.), п'ята по черзі редакторка «НД» **Лариса Гринда** прибула до Канади з України понад 20 років тому.

Протягом цих 50 років були різні сподівання й оцінки, чимало випробувань і переживань, траплялися й невдачі, але стараннями всіх причетних «Наша Дорога» триває. Будьмо ж вдячні не лише п'ятьом редакторкам, а й іншим учасницям цього проекту (волонтеркам), чий ідеї, наполегливість і

завзятість дали змогу нашій організації вже півстоліття мати власне друковане видання! Нам надзвичайно пощастило, що часописом опікуються такі віддані й досвідчені пані, допомагаючи зберегти пам'ять про гідні

Unveiling of the revised *Nasha Doroha*: newly-elected National President Shirley Lisowski, retiring National President Jayne Paluck, and editor of *Nasha Doroha*, Oksana Bashuk Hepburn (July 7, 2001, Regina, SK).

Новообрана Крайова Голова Ширлі Лісовська, уступаюча Крайова Голова Євгенія Палюк та редактор «Нашої Дороги» Оксана Башук Гепбурн (7 липня 2001 р., Ріджайна).

such dedicated and knowledgeable ladies who have helped record our organization's amazing accomplishments while reflecting our Eastern Catholic faith, our Ukrainian culture, our Canadian citizenship, and our charitable activities. The written word's value—the recording of history—cannot be denied. We have much to be proud of and thankful for. We must preserve, retain, and continue to support our organization's publication for future generations.

Rosemarie Nahnybida

First Editor of *Nasha Doroha*

Anna Maria Kowcz-Baran (1970-1972)

For many years, Anna Maria Kowcz-Baran devoted her work to the Ukrainian Catholic Church and the Ukrainian community in Canada. Very early after arriving in Saskatoon, Anna Maria Kowcz-Baran participated actively in cultural/educational, organizational, and journalistic endeavours, with organizational work commencing in the 1950s. During this time, Baran travelled throughout Saskatchewan, visiting various parishes. She also became a co-founder of many branches of the Ukrainian Catholic Women's League in Saskatchewan. She was one of the co-founders of the Ukrainian Museum (UCWLC) of Saskatchewan.

As a member of the UCWLC, she was the branch president at St. George's Cathedral and president of the Eparchial (Provincial) Executive of the UCWLC. At the national level, Anna Maria worked on the National Executive several times as vice-president often taking charge of the culture/educational, correspondence, and folk-art portfolios.

Baran's journalistic oeuvre comprises numerous articles, presentations, and large-format books. As a correspondent for the Ukrainian press, she edited the column "Saskatchewan Pages" in the Edmonton newspaper *Ukrainian News* for six years; the "Saskatchewan News" column in the Winnipeg weekly *Postup*; and the "UCWLC News" column in the Edmonton magazine *Catholic Insight*. Notably, Anna Maria was the first editor of the UCWLC quarterly *Nasha Doroha* (for two years), and a co-editor of the jubilee publication of St. George's Cathedral (1912-62) and other publications. Her most notable articles are: "History of the UCWL of Canada" in *Ukrainka v Sviti* (Ukrainian

подиву досягнення нашої організації. Адже в цих досягненнях відбилися і наша східно-католицька віра й українська культура, і громадянське підданство Канаді, і все, що ми робимо в рамках добродійної діяльності. Цінність друкованого слова для вшанування своєї історії беззаперечна, а ми маємо чим пишатися і за що дякувати. Тож мусимо зберегти й надалі плекати та підтримувати наше видання для наступних поколінь.

Рожамарія Нагнибіда

Перша Редакторка

Анна Марія Ковч-Баран (1970-1972)

Анна Марія Ковч-Баран віддано і протягом довгих років працювала для Української Католицької Церкви та української громади в Канаді. Від самих початків перебування в Саскатуні, Анна Марія Ковч-Баран брала активну участь у культурно-виховній,

організаційній та журналістській роботі, її організаційна праця почалася в 50-тих роках. В той час Анна Марія їздила по Саскачевану, відвідуючи різні парафії. Вона також була співзасновницею багатьох відділів Ліги Українських Католицьких Жінок Саскачевану. Вона є однією із співзасновниць Українського Музею (ЛУКЖК) Саскачевану. Як членкиня ЛУКЖК, вона була головою відділу при Катедрі Св. Юрія та головою Епархіяльної (Провінційної) Управи ЛУКЖК. На всеканадському рівні Анна Марія працювала у Крайовій Управі Ліги Українських Католицьких Жінок Канади (ЛУКЖК), кілька разів як заступниця голови і, у різний час у цій Управі, як культурно-освітня, кореспонденційна референтка і референтка народного мистецтва.

Журналістська праця Анни Марії Ковч-Баран складається з численних статей, доповідей та книг великого формату. Як кореспондент української преси, вона шість років була редакторкою "Сторінки Саскачевану", Українські Вісті — Едмонтон; кореспондентка "Вістей Саскачевану" в тижневику Поступ — Вінніпег; і "Вісті ЛУКЖК" в журналі *Catholic Insight*, — Едмонтон. Зокрема, Анна Марія була першою редакторкою кварталника ЛУКЖК "Наша

Woman in the World, 1959); "History of the Saskatoon branch of the Ukrainian Women's Committee of Canada: Beginnings until 1971" in that organization's publication (Winnipeg); "Saskatoon Eparchy, 1951-78" for the 1979 Almanac (Philadelphia).

Anna Maria Kowcz-Baran authored the following large-format books: The history of *Ukrains'ki katolyts'ki tserkvy Saskachevanu* (Ukrainian Catholic Churches of Saskatchewan, 1977); *Blahoslovenne zusylia* (Blessed Efforts, 1987); the history *Zhinky Saskachevanu — Pioners'ki roky, orhanizatsiia LUKZhK* (Women of Saskatchewan: Pioneer Years, Organization of the UCWLC) to mark the 30th anniversary of the Eparchy; the collection of theatrical sketches for children and youth *Moleben' v lisu* (Thanksgiving Prayer Service in the Forest); *Udaryv dzvin* (The Bell Told, 1988); and the history *Ukrains'ki katolyts'ki tserkvy vinnipegs'koi arkhyeparkhii* (Ukrainian Catholic Churches of the Winnipeg Archeparchy, 1991). Her last work was a historical biography of her father, Rev. Emilian Kowcz, titled *Za Bozhi pravdy i liuds'ki prava* (For God's Truths and Human Rights, 1994). It was published a year before her death.

Дорога" (два роки). Найважливіші статті Анни Марії: "Історія ЛУКЖ Канади" в журналі Українка в Світі, 1959 р; "Історія Відділу Комітету Українок Канади в Саскатуні — початки до 1971 р." у виданні Крайової Управи Комітету Українок — Вінніпег; "Саскатунська Епархія 1951-1978 рр." для Альманаху, 1979 р., Філадельфія, США; співредакторка Ювілейної Книги Катедральної Парафії Св. Юрія 1912-1962 рр. та інших видань.

Анна Марія Ковч-Баран є авторкою книг великого формату: книга-історія "Українські Католицькі Церкви Саскачевану", 1977 р.; "Благословенне Зусилля", 1987 р.; книга-історія "Жінки Саскачевану — піонерські роки, організація ЛУКЖК" — до 30-ліття Епархії; сценки для дітей і молоді "Молебень в Лісу"; "Ударив дзвін", 1988 р.; книга-історія "Українські Католицькі Церкви Вінніпегської Архиепархії", 1991р. Останньою працею залишилася історія-біографія о. Еміліяна Ковча, її батька — "За Божі Правди і Людські Права", опублікована в 1994 р., за рік перед її смертю.

Христина Девром, дочка Анни Марії Баран

Vera Buczynsky's *Silver Jubilee* as editor of *Nasha Doroha*

In 1999 we celebrate 25 years of creative and persistent work by Vera Buczynsky as editor of the magazine *Nasha Doroha*.

To what end did Mrs. Buczynsky take upon herself such a responsible position? Above all, in order to propagate our native language, to enrich it with a supply of new words, to enjoy the charm and melodiousness of the Ukrainian language, and to inspire respect and love in UCWLC members for Ukrainian religious and national spiritual fervour.

Possessing great strength of national character, from the very start of her work as editor Mrs. Buczynsky paid scrupulous attention to the aesthetic formatting the magazine, its content, and articles so they would reflect the work of our great UCWLC family, including the platforms of our organization. She was never put off by the indifference of certain members, but rather strove to preserve the religious and national profile of

Срібний ювілей Віри Бучинської на посту редактора журналу Наша Дорога"

В 1999 році відзначаємо 25 років творчої, наполегливої праці Віри Бучинської на посту редактора журналу "Наша Дорога".

Для якої мети взялась пані В. Бучинська за таку відповідальну працю? В першу чергу плекати нашу рідну мову, збагачувати її запасом нових слів, любоватися чаром і мелодійністю української мови, збудити в членок ЛУКЖК пошану і любов до української релігійної і національної духовності.

Сильна своїм національним характером, від самого початку своєї редакторської праці В. Бучинська звертала велику увагу на естетичне видання

the UCWLC. One could hardly do justice in a brief description to all the aspects of her dedicated work for the organization. For those members who are not familiar with the work of our exemplary member, here is her biography.

Vera Buczynsky, née Wesolowsky, was born in the town of Mykulyntsi, Terebovlia county, in Western Ukraine. She completed her secondary education in 1939 at the Gymnasium of the Ridna Shkola Ukrainian Educational Society in Ternopil. She graduated from the Pedagogical Lyceum in Berezhany with a teacher's diploma. Already in her youth she demonstrated enormous ability and affinity for organizational work, as well as an interest in literature and art. While at the Gymnasium she became a member of the Marian Sodality, student choir, and drama troupe, where her forte was recitation and dramatic reading. With the Bolshevik invasion of our native land, the Buczynsky family was forced to abandon their homeland and suffer untold hardships and migration abroad.

In Germany after the war, Mrs. Buczynsky became a member of the Ukrainian Women's Alliance and held positions in its executive, travelling with the organization's delegation to Rothenburg ob der Tauber in Bavaria.

In 1949 the Buczynsky family emigrated to Canada and settled in Winnipeg. Vera Buczynsky promptly joined the drama troupes performing in numerous leading roles. Gifted with a naturally beautiful voice, she sang the roles of Terpelykha in *Natalka from Poltava*, and Odarka in *Zaporozhian (Cossack) Beyond the Danube*.

Mrs. Buczynsky became a member of the Women's Section of the Canadian League for Ukraine's Liberation when it was founded in 1951 and served as its secretary and head of the culture and education portfolio. In 1949 the Buczynsky family joined the Ukrainian Catholic Church of the Protection of the Blessed Virgin, and Vera enlisted in the UCWLC. In this organization she distinguished herself as an exemplary member, organizer, leader, and excellent speaker. Her greatest contribution, however, was as editor of the UCWLC organ, starting from 1974 and continuing for 25 years. Other positions she fulfilled at the UCWLC: culture and education portfolio at the branch and Regional Council levels, thereafter in the Archeparchy and National Executive. In 1968 she initiated a wide-ranging campaign to assist Ukrainian children in Brazil, which spread to other UCWLC branches throughout Manitoba.

Maria Komarnycky, excerpted from *Nasha Doroha*, 1999, No. 4 (Oct-Dec)

журналу, його зміст, на статті, котрі віддзеркалювали працю нашої великої родини ЛУКЖК, трибуни нашої Організації. Ніколи не зражувалася байдужістю деяких членів, а працювала над збереженням релігійно-національного обличчя ЛУКЖК. Годі насвітлити в короткому описі всі сторінки її відданої праці для Організації. Для тих членок, котрі не є ближче обізнані з працею нашої примірної членки, подаю її життєпис.

Віра Бучинська з роду Весоловська уродилася в містечку Микулинцях повіт Теребовля в Західній Україні. Середню освіту завершила матурою в 1939 р. в гімназії УНТ "Рідна Школа" в Тернополі. В Бережанах закінчила педагогічний ліцей і одержала учительський диплом. Вже в юних роках виявила великий хист і замилювання до організаційного життя, як також зацікавлення літературою й мистецтвом. Будучи в гімназії вписалась до "Марійської Дружини", студентського хору та драматичного гуртка, де часто виступала з рецитаціями й мистецьким читанням. З большевицькою навалюю на наш рідний край родина Бучинських залишає рідні сторони і переживає велике лихоліття, скитання на чужині.

Після війни в Німеччині В. Бучинська вписується до "Об'єднання Українських Жінок", де працює в управі, делегатури Ротенбург об дер Таубер у Баварії.

В 1949 р. Бучинські емігрують до Канади і осідають в місті Вінніпегу. Пані Бучинська зразу включається в працю драматичних гуртків, де часто виступає в головних ролях, а наділена з природи милозвучним голосом виконує роль Терпелихи в "Наталці Полтавці" та роль Одарки в "Запорожці за Дунаєм".

Пані Бучинська стає членкою Жіночої Секції Ліги Визволення України з часу її заснування 1951 р., де займає пост секретарки і культосвітньої референтки. В 1949 р. родина Бучинських стає членом української католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці, де п. Бучинська вписується в членство ЛУКЖК. В організації ЛУКЖК проявила себе як взірцевий член, організатор, провідник та знаменитий бесідник. Та найбільше праці вложила як редакторка журналу ЛУКЖК, який редагує 25 років, починаючи з 1974 р. В організації ЛУКЖК займає такі пости: культосвітня референтка у відділі, тоді в Окружній Раді, відтак у Архиепархіяльній і Крайовій Управі. В 1968 р. започатковує широку діяльність для допомоги українським дітям в Бразилії, давши ініціативу відділам ЛУКЖК у Манітобі.

Марія Комарницька, з "Нашої Дороги", 1999, Ч. 4 (Жовтень-Грудень)

Oksana Bashuk Hepburn

Oksana Bashuk Hepburn immigrated to Canada with her parents after World War II settling in Winnipeg. She graduated with a B.A. in Political Science from the University of Manitoba in 1963. Most of her professional life was spent in Canada's public service in Ottawa, in consulting, and in writing.

She joined the federal public service in 1965 and advanced to executive ranks where she oversaw the rethinking of major policy issues such as merit-based promotion; local government for indigenous peoples; environment relations between government, private sector and NGOs; decision-making in international program funding; the design of an air/rail/land accident investigation board and more. She served as a director in Canada's Department of Health and Welfare and the Canadian Human Rights Commission. She was the only woman on the team charged with creating and operating Canada's first government executive management school.

In 1991 she left the public service to found U*CAN *Ukraine*Canada Relations Inc.*, a consulting firm brokering interests between Canada and Ukraine. Its first undertaking was the design and delivery of a program for Ukraine's ministers and deputy ministers aimed at examining how a democratic government functions. It interwove with state visits of two Ukrainian prime ministers. Other U*CAN clients included major Canadian firms in the agriculture, telecommunications, packaging, and shipbuilding sectors.

Her consulting interest started in 1970s while living in Australia where her husband, the late Walter (Lubomyr) Zyla, served in Canada's diplomatic service as First Secretary for trade in Sydney. There, among others, she developed a master's program for nursing administrators in the New South Wales College of Nursing.

In 1991 she married Ken Hepburn, Senior Assistant Deputy Minister, Communications Canada. Together they operated Bashuk Hepburn Associates, a consulting firm handling non-Ukrainian contracts in the Philippines, Indonesia, and elsewhere.

Oksana has served Ukrainian communities in Winnipeg, Ottawa, Sydney, and North Port, Florida. She held two double-terms as President of the *Ukrainian Canadian Congress (Ottawa Branch)* and headed the Multicultural Policy Committee on its National Executive. In keeping with the Charter of Rights, it produced the first "development" rather than just a "preserve" approach to Ukraine's community in Canada. In 1991 she became the National President of the *Ukrainian*

Оксана Башук Гепбурн

Народилася у воєнні роки в Галичині. Через інтервенцію УПА перекралися (1946) з мамою на захід через залізну куртину. Працює над виданням споминів у 3-ох мовах її мами, Наталії Леонтович Башук, про ці часи. Це спо-

нукало ціложиттєве зусилля працювати для української громади в Канаді і на користь вільної України.

По 30-літній кар'єрі в уряді Канади як директор і старший дорадник з міжнародної та внутрішньої політики — створила власну консультивну фірму, що працює у сфері відносин Канади і України з широкими напрямками: урядові, суднобудівничі, телекомунікаційні, агропромислові та інші сектори. Впливовою була програма стажування українських міністрів і заступників міністрів у рамках Canadian School for Government Executives в перших роках Незалежності. Мета — ознайомити державників України, як уряд канадський та демократія працюють.

В молодості займалася виховною працею в Пласті і СУМі. Створила дитячі театри у Вінніпезі та Оттаві. З виставою "В чужім пір'ї" Марії Підгірянки, де головну роль грала Люба Гой, гастролювали по містах Канади. Створила церковний хор католицького храму в Оттаві, який ще існує.

Як кількаразова голова КУК, Відділ Оттава, організовувала демонстрації перед посольством ССРСР і займала громадянську позицію проти Кремля. Як член Крайової Екзекутиви КУК зіграла провідну роль в опрацюванні позиції щодо канадської політики багатокультурності. Розбіг у підході спричинив її резигнацію.

Будучи крайовою головою Українсько-Канадської Спільки Професіоналістів та Підприємців, створила інформаційну сторінку всеканадської праці в едмонтонській газеті *Ukrainian News*. Після здобуття Україною Незалежності з колишнім Генеральним Губернатором Канади Реєм Гнатишином, патроном Спільки, зорганізувала першу всекрайову конференцію «Канада-Україна», де промовляла теперішній заступник прем'єр-міністра Канади, міністр міжурядових справ Канади Христя Фріланд, тоді ще журналіст.

Стала редактором журналу ЛУКЖК «Наша Дорога» у 2000 р. Впродовж 13 літ змінила імідж,

Canadian Professional and Business Federation launching a national newsletter with Edmonton's Ukrainian Weekly and hosting a first national Canada-Ukraine conference with the participation of the Federation's patron the Rt. Hon. Raymond Hnatyshyn and the then journalist, now Deputy PM, Chrystia Freeland.

In 2000, she was named editor of *Nasha Doroha*, the largest-circulation bilingual quarterly magazine in North America. During her thirteen years at the helm, she revamped its vision and style.

She is a founding member of the *Canadian Group for Democracy in Ukraine*. It develops policies—please see cg4du.blogspot.com—impacting Ukraine, including Russia's expansionism as a threat to Canada, NATO, European security and corruption, and presenting them to influential decision-makers including Canada's prime ministers.

At the start of Russia's war in Ukraine, Oksana made a public call for funding basic safety gear—bullet-proof vests, medical supplies, helmets. These were available to frontline defenders when Ukraine's military was still under Kremlin's command. She raised over \$100,000 which was distributed by the Canada Ukraine Foundation. More recently, she spearheaded fundraising in support of filmmaker Olha Onyshko's well-known 2018 film, *Women of Maidan* winning her numerous international awards.

In 2018, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations presented Oksana the *Protectress of the Ukrainian People* award, for her work in developing and strengthening the Ukrainian community at home and abroad.

Since retiring, she contributes frequently to national and international media including the CBC, *Ottawa Citizen*, *Winnipeg Free Press*, and the *Hill Times*. She has more than sixty published pieces with the *Kyiv Post* alone. Currently she is working to republish *The Borderland: Memoir from No Man's Land* by her mother, Natalia Leontovych Bashuk, published originally in 1995 in Kyiv. The Polish translation was published this year. The English is nearing completion.

Currently, she divides her time between Ottawa and Florida, remaining active in both the UCWLC and the Ukrainian National Women's League of America. She is the blessed mama of three children and five grandchildren.

напрям і зміст, зробивши «НД» впливовим і найбільш читаним кварталником української двомовної спільноти в Північній Америці. Напрямом стало багатство інформації на українські, релігійні, жіночі, родинні і канадські теми із закликом на дію: як справу поладнати.

Тепер член Оттавського Відділу ЛУКЖК, а взимку, на Флориді, Союзу Українок Америки.

В перших тижнях опору російській окупації Донбасу в 2014-му зібрали близько ста тисяч доларів для українських воїнів на фронті. Міністерство Оборони України було ще у проросійських руках, а українські герої не мали ані зброї, ні медикаментів, ні бронежилетів чи касок — лише мету: відстояти своє! Переконавала добродіїв словами: “На фронті наші не мають нічого, крім великої ідеї і примітивних засобів боротьби. Краще допомагаймо їм оборонятися від навали тепер, ніж чекати на потреби ранених або й гірше, і аж тоді допомагати”.

Більшість суми передано Волонтерській Сотні в Україні та д-р Уляні Супрун через Канадську Українську Фундацію. Одержала подяку від Волонтерської Сотні, котра закуповувала приладдя в Україні.

При допомозі членів СУА зібрано \$3,400 за 3 години на фільм Олі Оишко *Women of Maidan*, 2018.

Впродовж 30 років Оксана поширює проукраїнську точку зору в канадській і міжнародній медіі як антидот пропаганді Кремля.

Як співзасновник Канадської Групи Сприяння Демократії в Україні часто впливає на позиції Канади щодо України в НАТО, G7 і G20 (Дивіться на веб-сторінку Blogpost CG4DU і [@bashukhepburn](https://twitter.com/bashukhepburn)).

Вона гордиться наголошеною постановою України і вірить в її демократичну майбутність, бо бачить це як вічне бажання українського народу. І де краще допомогти, ніж тут? Тим більше, що це на користь як України, так і Канади.

У 2018 Світова Федерація Українських Жіночих Організацій відзначила її працю в розбудові української спільноти і життя нагородою “Берегиня Українського Народу”.

Bidding farewell to retiring *Nasha Doroha* editor Oksana Bashuk Hepburn (right) with *Nasha Doroha* Representative, Edmonton Eparchy Rosemarie Nahnybida, June 29, 2013 – 24th UCWLC Congress, Saskatoon, SK.

Редактор “Нашої Дороги” Оксана Башук Гепбурн (справа) з представницею журналу від Едмонтонської Епархії Рожамарією Нагнибідю. Вшанування з нагоди виходу редактора Оксани Башук Гепбурн на пенсію. 29 червня 2013 р. 24-й Конгрес ЛУКЖК, Саскатун, Саскачеван.

“Our Lives are Our Stories”

An Editor's Reflections on the Value of Sharing

Andrea Kopylech is a mother, wife, fundraiser, writer, lover of art and culture, travel and books, champion of the underdog, and always curious.

Born and raised in Edmonton, AB, Andrea was taught the value of a strong community, and because of this she grew up highly involved in her Ukrainian Canadian community. Andrea is a graduate of the Ukrainian Bilingual Program, and her early life revolved around CYM, Ukrainian dance, Ridna Shkola, the Ivan Franko Saturday School Program, and church at St. George's Ukrainian Catholic Parish.

As an adult, Andrea became a member of the Ukrainian Catholic Women's League at St. George's Ukrainian Parish, as well as at St. Basil's branch (supporting the Sadochok program while her children attended). She eventually became the editor of *Nasha Doroha* UCWLC magazine from July 2013 to December 2015.

Andrea is passionate about arts, culture, and heritage; as well as building strong communities. She found joyful opportunities volunteering with the Alberta Council for the Ukrainian Arts, and Vesna Festival in Saskatoon. Recently, Andrea concluded nine years of service with the Ukrainian Canadian Congress National.

Currently, she balances her volunteer activity in her local community with her career as the Associate Director of Advancement with the Faculty of Arts at the University of Alberta. But family takes precedence. Residing in Edmonton, AB with her husband and 3 children, she enjoys time with family and friends, gardening, cooking, and working on her own photography and art projects.

“I would like to express my sincere gratitude for my time as editor of *Nasha Doroha*. Sharing my expertise,

«Наше життя — це наші розповіді»

Редакторські роздуми про важливість подільності

Aндрея Копилець — мати, дружина, збирачка коштів на добродійність, письменниця, поціновувачка мистецтва й культури, подорожей та книжок, захисниця невдах і сама допитливість.

Народилася й виросла в Едмонтоні, рано дізналася про безцінну вартість міцної громади і завдяки цьому змалку бере в житті своєї української канадської громади активну участь. Випускниця Української двомовної програми, вихованка СУМу, Андрея також займалася українськими танцями, ходила до «Рідної Школи», відвідувала суботню школу ім. Івана Франка та церкву парафії Св. Юра УГКЦ.

У дорослому віці вона вступила до відділу Ліги у парафії Св. Юра, у відділі Св. Василія підтримувала «Садочок», який відвідували її діти. З часом Андрея стала редактором органу ЛУКЖК «Наша Дорога» і працювала на цій посаді з липня 2013-го по грудень 2015 року.

Її найбільші інтереси — мистецтво, культура та українська спадщина; а також уміння будувати міцні громади. Вона з радістю працювала на добровольчих засадах з Радою з питань українського мистецтва провінції Альберта і з саскатунським фестивалем «Весна». Нещодавно завершився дев'ятирічний період її роботи у Крайовій управі Конгресу Українців Канади.

Наразі Андрея сполучає свою волонтерську діяльність у місцевій громаді з роботою на посаді заступного директора з розвитку на гуманітарному факультеті Альбертського університету. Але передусім — родина. Живучи в Едмонтоні з чоловіком та трьома дітьми, вона проводить багато часу з родиною та друзями, займається садівництвом, залюбки куховарить, працює над власними фото- та арт-проектами.

«Щиро вдячна за час, який була редактором “Нашої Дороги”, ділилася своїми знаннями, створювала та збирала матеріали для нових чисел, скеровувала

creating and collecting content for each issue, and guiding the magazine to continue its meaningful voice was a rich and valuable experience for me. It introduced me to wonderful women from across the country, helped me learn more about my faith, and blessed me with the privilege of sharing the stories of our incredible community.

Telling our stories is not an end, but merely a beginning. Stories are an opportunity for us to learn and grow, leaving gifts for future generations. Stories connect our past and present, transform our experiences, broaden our perspectives, and find meaning in our journey through this world.

Thank you to all of you who shared your stories with me, with *Nasha Doroha*. I encourage all of you to continue telling them, sharing your rich experiences whether they are filled with joy, sorrow, hardships, failures, or blessings. Your stories will continue to teach us, comfort us, and keep us connected. I look forward to reading your stories for many more years to come.

Congratulations *Nasha Doroha* on your 50th Anniversary! *Mnohaya Lita!*"

With pride, joy, and gratitude,
Andrea Kopylech

журнал у напрямку, який дав би йому змогу й надалі залишатися змістовним органом громади. Усе це стало для мене багатим і цінним досвідом, познайомило з чудовими жінками з усіх усюд нашої країни, допомогло дізнатися більше про мою віру, наділило привілеєм ділитися життєвими історіями нашої неімовірної спільноти.

Оповідання цих історій — не мета, а лише початок шляху. Вони дають нам можливість учитися й рости, залишаючи подарунки для прийдешніх поколінь. Вони пов'язують наше минуле й сьогодення, змінюють наш досвід, розширюють бачення й допомагають знайти сенс нашої подорожі цим світом.

Дякую всім вам, хто ділився своїми історіями зі мною, з "Нашою Дорогою". Прошу вас і надалі розповідати їх, ділитися своїм багатим досвідом, хай чого у ньому буде більше — радощів, печалі, страждання, невдач чи благословень. Ваші історії надалі навчатимуть, втішатимуть, триматимуть нас у контакті одне з одним. І я з нетерпінням чекатиму їх іще багато, багато років.

Вітаю "Нашу Дорогу" з 50-річчям! Многая літа!»

З гордістю, радістю, вдячністю
Андрея Копилець

ЛІГА УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЖІНОК КАНАДИ
Крайова Управа

UKRAINIAN CATHOLIC WOMEN'S LEAGUE OF CANADA
National Executive

The Vera Buczynsky
Ukrainian Studies Scholarship

The National UCWLC is offering one scholarship of \$1,000 to a person of Ukrainian Catholic descent who is planning to enroll in Ukrainian Studies at the post-secondary level. Criteria and applications are available online at www.ucwlc.ca. Applications should be submitted electronically to

The Vera Buczynsky Ukrainian
Studies Scholarship Committee

Barbara Olynyk, Chair at
ucwlnationalscholarships@gmail.com

The Mary Dyma
Religious Studies Scholarship

The National UCWLC is offering one scholarship of \$1,000 to a lay woman of Ukrainian Catholic descent who is planning to enroll in Religious Studies at the graduate level. Criteria and applications are available online at www.ucwlc.ca. Applications should be submitted electronically to

The Mary Dyma Religious Studies
Scholarship Committee

Barbara Olynyk, Chair at
ucwlnationalscholarships@gmail.com

Deadline for receipt of complete applications is September 30

Current Editorial Team Bios

Біографії членів сьогоденного редакційного колективу

Larysa Hrynda

Larysa Hrynda studied journalism in Lviv, Ukraine. She immigrated to Canada over twenty years ago. Parish member and active UCWLC member at St. Josaphat Cathedral in Toronto, she worked at the newspaper *New Pathway* and co-edited the journal *Women's World* for the Ukrainian National Federation. Eparchial presidents and *Nasha Doroha* representatives across Canada endorsed the hiring of Larysa. On August 27, 2016 she was officially hired as the new editor of *Nasha Doroha*.

Лариса Гринда

Лариса Гринда, парафіянка й активна членка Відділу ЛУКЖК при Катедрі Св. Йосафата в Торонто, вивчала журналістику у Львові, іммігрувала до Канади понад двадцять років тому, працювала в газеті «Новий Шлях» та була одним з

редакторів журналу УНО «Жіночий Світ». Епархіяльних голів та референтів НД по всій Канаді було запрошено підтримати кандидатуру Лариси, і 27 серпня 2016 р. її було затверджено на посаду редактора журналу.

Lyrissa Sheptak

Lyrissa Sheptak is a relatively new member of the editorial team. Known to *Nasha Doroha* readers for her religious articles, she is thankful for now being part of the editorial team and is looking forward to celebrating the UCWLC and the many activities of its members in future issues.

Лариса Шептак

Лариса Шептак порівняно новий член Редакції. Знана читачам «Нашої Дороги» своїми статтями на релігійну тематику, вона вдячна сьогодні бути частиною редакційного колективу і планує висвітлювати життя ЛУКЖК та діяльність її членів у наступних числах «Нашої Дороги».

Elizabeth Zahayko
Yorkton, Saskatchewan***Nasha Doroha* Financial Administrator**

Congratulations on reaching the 50th anniversary of *Nasha Doroha* magazine. A special thank-you goes out to its founders who saw a way to reach out to the UCWLC members “from sea to sea,” sharing our history nationally and internationally through our contributors. It is a magazine enjoyed by everyone to this day!

I was born to parents William and Eleanor Shuya (née Allan) in London, England following World War II. My father, who hailed from Kelvington, SK, was serving overseas in the Canadian Army when he met my mother at a dance in England. They were married at

Єлизавета Загайко
Йорктон, Саскачеван**Фінансовий адміністратор «Нашої Дороги»**

Вітання редакції «Нашої Дороги» з 50-річним ювілеєм — і окрема подяка за сновницям часопису, які знайшли шлях до сердець членок ЛУКЖК «від моря до моря» і формат для дописів про наше

життя, цікавий як канадській, так і зарубіжній аудиторії. Маємо видання, досі популярне й любимо всіма нами!

Я народилася в Лондоні після Другої світової війни. Мої батьки — Василь (Вільям) Шуя та Елеонора (з дому Аллен). Тато був родом з Келвінгтона, Саскачеван, і перебував в Англії у складі канадського війська. Вони познайомилися на танцях, а

the end of the war and my twin brother and I arrived one year later. In 1947, my mother, brother, and I arrived at Pier 21 in Halifax where all War Brides arrived with their babies to join their Canadian soldier who had earlier returned to Canada.

A journey across the ocean, then through Canada by rail, would have been exhausting and grueling for War Brides and their babies. It is difficult to comprehend what it must have been like for these women to leave homes that had electricity, running water, a car, and other modern amenities only to be brought to new surroundings with not many modern-day necessities. Being introduced to their husband's family and dealing with a language barrier would have been difficult too. Such was our case!

The family settled on a farm near Kelvington, SK and welcomed another three girls and three boys to our family. Being raised on a small farm instilled in us a hard work-ethic. We helped our parents with chores working hard throughout the week, as well as attended school which was two miles away. But Sunday was always a day to attend church at our Country Meadow Bank Hall. It was a day to do things together as a family.

We lived half a mile from my grandmother's home and I would often visit her and my aunts and uncles until they moved to Wadena. When my grandmother moved to Wadena I visited her in the summer for a few weeks at a time. There, I was introduced to the teaching of the Ukrainian Byzantine Rite and took catechism classes. In retrospect, a lot of my strong Ukrainian teaching goes back to living near my Ukrainian grandmother who took me to church with her whenever I visited. She taught me of the beauty of the Ukrainian culture, its traditions, and passed on to me a rich heritage.

I graduated from high school and moved to Regina to attend Business College. I was able to attend church regularly at St. Basil's Ukrainian Catholic Church, which was where I met my husband, Orest, in 1968. We married the following year at St. Mary's in Yorkton and were blessed with four children.

In the early 1970s I joined the UCWLC in Yorkton and served as treasurer, secretary, and branch president at both Sacred Heart, Wynyard and St. Mary's, Yorkton. I also served at the Eparchial level as treasurer and Eparchial president. Currently, I am the Cultural/Education chair. I have been the *Nasha Doroha* Financial Administrator since 2010. I have also served as the National treasurer from the Eparchy of Saskatoon from 2010 to 2013. I have enjoyed meeting the many

побралися під кінець війни. За рік на світ з'явилися близнята — мій брат і я, а 1947-го мама й ми з братиком прибули до Пірсу-21 в Галіфаксі, як і інші дружини воєнного часу, що переїжджали до Канади слідом за демобілізованими чоловіками.

Подорож через океан, а потім потягом через пів Канади була, напевне, тяжкою й виснажливою для жінок з малими дітьми. Важко уявити, що то було для них — полишити рідний дім, де вони мали електрику, водогін та інші вигоди, своє авто, й опинитися в незвичних умовах, без багатьох побутових зручностей. А ще — знайомство з чоловіковою родиною, мовний бар'єр... Саме так було і в нашому випадку.

Ми оселилися на фермі поблизу Келвінгтона. З часом народилися ще три дівчинки і троє хлопчиків. Дитинство на невеличкій фермі прищепило нам серйозне ставлення до праці. Ми допомагали батькам по господарству, гарували цілий тиждень і ходили до школи за дві милі від дому. А в неділю неодмінно йшли на Богослуження в Народному домі у Медов-Бенк. Неділя була днем, щоб бути і щось робити разом, усією родиною.

Ми жили за півмилі од бабусиноного дому, і я часто навідувала її та своїх вуйків й тіток. Коли вони переїхали до Водіни, я влітку жила в баби по кілька тижнів поспіль. Від неї я навчилася азів українського візантійського обряду й катехизису. Оглядаючись назад, можу сказати, що своє українське виховання я завдячую насамперед бабуні, котра щоразу, як я приходила на гостину, вела мене до церкви. Це вона навчила мене стільки всього про прекрасну культуру України, її звичаї, і передала мені цю багату спадщину.

Скінчивши школу, я поїхала до Ріджайни вчитися в бізнес-коледжі. Там я належала до парафії Св. Василя УГКЦ, де 1968 р. познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Орестом. Наступного року ми взяли шлюб у церкві Св. Марії в Йорктоні. Бог благословив нас чотирма дітьми.

На початку 1970-х я вступила до ЛУКЖК і була скарбником, секретарем та головою відділу Ліги в парафіях Святого Серця Господнього у Вин'ярді та Св. Марії в Йорктоні, а також скарбником і головою епархіального відділу ЛУКЖК. Нині опікуюся культурними та освітніми справами. Від 2010 р. обіймаю посаду фінансового адміністратора «Нашої Дороги». Протягом 2010–2013 рр. була також крайовим скарбником ЛУКЖК, коли Управа перебувала у Саскатунській Епархії. Я щаслива, що на цій роботі запізнала стільки чудесних жінок, які,

women who work hard at following the four aims of our organization, and we have developed long-lasting friendships.

The values instilled by my parents and grandmother, aunts and uncles have truly made me appreciate my rich Ukrainian heritage and my faith in God. By continuing Faith classes, I have been granted a better understanding of our beautiful Divine Liturgy, grown in my own faith, and better understand the many customs we have in our church. I have learned to appreciate what I have and to trust in Our Saviour. Our God-given talents are bestowed unto us so we may use them.

Serving as your Financial Administrator for the past ten years has allowed me to continue my financial career in an organization I love.

God bless you abundantly!

не шкодуючи зусиль, виконують чотири основні завдання нашої організації. З багатьма з них мене пов'язують міцні дружні стосунки.

Цінності, що їх прищепили мені батьки, бабуся, дядьки і тітки, допомогли мені усвідомити багатство мого українського спадку і глибину моєї віри в Бога. Продовжуючи своє навчання у школі Віри, я дістала глибше розуміння нашої прекрасної Божественної літургії, звичаїв та обрядів нашої Церкви. Я навчилася цінувати те, що маю, і в усьому покладатися на Господа. Наші Богом дані здібності даровано нам на добрі справи.

Працюючи ці десять років вашим фінансовим адміністратором, я мала змогу продовжити свій професійний шлях в організації, яку щиро люблю.

Най буде з вами Боже благословення!

Rosemarie (Shlopak) Nahnybida

Nasha Doroha National Coordinator
(as of Oct. 2019)

- ♦ Her parents immigrated to Canada from Halychyna, Western Ukraine in 1937
- ♦ Was born and raised in the Peace River Country of Northern Alberta
- ♦ Moved with her husband Julian and three children (Nicole, Natalie, Taras) to Sherwood Park, AB in 1990
- ♦ Parishioner of St. Vladimir the Great, Edmonton, and UCWLC branch member since 1990
- ♦ Teacher for over 35 years (retired)
- ♦ Baba to seven grandchildren
- ♦ ND representative/Edmonton Eparchy for over 20 years
- ♦ ND National Coordinator from July 2007 to July 2010
- ♦ ND Press Reporter/UCWLC Edmonton Eparchy for over 10 years
- ♦ Passionate about her Ukrainian heritage, Ukrainian Catholic faith, Ukrainian culture, her family, the UCWLC organization and its publication of *Nasha Doroha*
- ♦ All her life she has endeavoured to live up to her mother's emphatic advice: "Do not forget who you are!" "Не забувай хто ти є!"

Рожамарія Нагнибіда (з дому Шлопак)

Крайова координаторка
«Нашої Дороги» (з жовтня 2019 р.)

- ♦ батьки іммігрували до Канади з Галичини 1937 р.
- ♦ народилася й виросла в околицях північноальбертського містечка Піс-Ривер
- ♦ переїхала з чоловіком Юліаном та трьома дітьми (Ніколь, Наталі й Тарасом) до м. Шервуд-Парк, Альберта, 1990 р.
- ♦ парафіянка церкви Св. Володимира Великого в Едмонтоні та членка ЛУКЖК з 1990 р.
- ♦ понад 35 років учительського стажу (нині на пенсії)
- ♦ бабця семи внуків
- ♦ референт НД в Епархіяльній Управі ЛУКЖК при Едмонтонській Епархії більш як 20 років
- ♦ крайова координаторка НД (попередня каденція липень 2007 р. – липень 2010 р.)
- ♦ кореспондентка НД від Едмонтонської Епархії ЛУКЖК понад 10 років
- ♦ віддана своїй українській спадщині, українській греко-католицькій вірі, українській культурі, своїй родині, ЛУКЖК та її часопису «Наша Дорога»
- ♦ усе своє життя старається виконувати непохитну мамину вказівку: «Не забувай, хто ти є!»

Editorial Messages

1970–2020

[Through the grace of Metropolitan] Maxym the UCWLC has inaugurated its journal, *Nasha Doroha*. ... Its objectives are: to preserve, strengthen, and disseminate the League's ideology as our response to the challenges of our time; to unite UCWLC members throughout the expansive Canadian lands; to strengthen the unity among them felt in their dedication to common goals and shared responsibility for the future of the Ukrainian Church and the Ukrainian community in this, the country we live in. The journal is called upon to broaden UCWLC work in the community while defending the goals and reputation of the organization. ... The English-language component of the journal has been introduced primarily for those members who did not have the fortune of learning to write or read in their mother tongue, but who nurture in their heart an awareness and pride in their Ukrainian heritage. The Edmonton Congress in 1969 formulated these member criteria into a specific resolution concerning a project to mark the UCWLC's 25th anniversary.

*First editorial message,
January–February–March 1970*

... In modern times, women of this century play an important role everywhere, in all aspects of life, equal to men. What is the evidence of our work for the Church in our country of Canada? We strive with all our effort to improve the material conditions of our church communities. There is no church event that takes place without women. ... Working to fundraise here in Canada, we think that somehow money is the most important thing in the life of our church communities, unfortunately we forget about the spiritual values, which are the greatest treasure of humankind. We forget about the propagation and strengthening of our Holy Faith among our members and in our families. All this work we leave to the priest, as though the Church did not concern us at all. We do not visit those who have stopped going to church, we fail to shore up the faith of those who are wavering, and we do not welcome those who have wandered off the righteous path, mesmerized by various sects.

*Editorial message,
January/February/March 1975*

Від редакторів

1970–2020

[Благословенням] Митрополита Максима ЛУКЖК започатковує свій журнал «Наша Дорога». ... Завданням журналу є: зберегти, скріпити і поширити ідеологію ЛУКЖ як нашу відповідь на вимоги часу; об'єднати членок ЛУКЖ на широких просторах Канади, зміцнити між ними почуття єдності у відданій праці для спільних цілей і співвідповідальності за майбутнє Української

Anna Maria Baran
Анна Марія Баран

Церкви і української спільноти в цій країні нашого поселення. Журнал має причинитися до поширення громадської праці ЛУКЖ, зберігаючи цілі і престиж організації. ... Англomовну частину журналу впроваджено передовсім для тих членок організації, яким не пощастило вивчити в письмі і слові рідної мови, а які зберігають у своєму серці свідомість і гордість свого українського походження. ... Конгрес в Едмонтоні 1969 року оформив ці вимоги членів в окрему резолюцію, як один з проєктів для відзначення 25 років діяльності ЛУКЖ.

*Перша редакційна стаття,
січень-лютий-березень 1970 р.*

... В модерних часах нашого століття жінка всюди відіграє важливу роль у всіх ділянках життя нарівні з чоловіком. ... А як представляється наша праця для Церкви в нашій Канаді? Ми працюємо всіма силами, щоби піднести матеріальний стан нашої церковної громади. Жодна церковна імпреза не обійдеться без жінок. ... Працюючи для здобуття грошей тут, у Канаді, ми думаємо, що гроші є чимсь найважливішим в житті церковної громади. Ми, на жаль, забуваємо про духовні цінності, які є найбільшим скарбом людини. Ми забуваємо про поширення та скріплення Святої Віри серед наших членів і серед наших родин. Усю цю працю ми лишаємо священикові, наче б нас Церква ніяк не обходила. Ми не відвідуємо людей, що перестали ходити до церкви, ми не скріплюємо в вірі тих, що хитаються, ми не притягаємо тих, що блукають блудними дорогами, збаламучені різними сектами.

*Редакційна стаття,
січень-лютий-березень 1975 р.*

23rd UCWLC Congress, Edmonton, AB – July, 2010. Seated: Nasha Doroha Advisory Board Members: Rosemarie Nahnybida, Patrice Detz, Luba Kowalchuk, Oksana Bashuk Hepburn. Standing: Nasha Doroha Representatives Stephanie Bilyj (Winnipeg), Helen Sirman (Edmonton), Dorothy Lazurko (Saskatchewan). Missing from photo are ND Reps Susan Lazaruk (New Westminster) and Tania Kohut (Toronto).

23-й Конгрес ЛУКЖК, Едмонтон, Альберта – Липень 2010 р. Сидять: члени Редакційної колегії "Нашої Дороги" – Рожамарія Нагнибіда, Петруся Дець, Люба Ковальчик, Оксана Башук Гепбурн. Стоять: представниці "Нашої Дороги" – Стефанія Біла (Вінніпег), Гелен Сірман (Едмонтон), Дороті Лазурко (Саскачеван). Відсутні на фото представниці "НД" Сюзан Лазарук (Нью Вестмінстер) і Таня Когут (Торонто).

Our goal is to discuss topics that affect you. As you can see, we have assessed the health of our spirituality with Rev. Chyrovsky, examined psychological issues with Olga Henry, discussed important issues in our community, and acquainted you with interesting families both here and in Ukraine. We observed Ukrainian womanhood in the writing of Ms. Shchervak and learned from Marsha Skrypuch how to approach family memoirs. We have studied the accomplishments of our famous members and have attempted to describe the great work that UCWLC has done throughout Canada, both in the printed word and through our events calendar.

*Editorial message,
Summer 2001*

Andrea Kopylech
Андрея Копилець

українсько-канадську громаду. I trust you have enjoyed this issue of *Nasha Doroha*. I am extremely

Радію з можливості працювати в журналі і вдячна за цю надану мені нагоду. Цікаво буде мені познайомитися з усіма вами, вивчати ваш досвід з різними проектами, розпізнати дещо нового, вражаючого про нашу

Наша мета — обговорювати теми, які торкають вас. Як бачите, ми розглянули стан здоров'я нашої духовності з о. Чировським, питання психології з Олею Генрі, важливі справи у нашій спільноті та познайомили вас із цікавими родинами тут і в Україні. Ми побачили українську жінку через перо пані Щервак та довідалися від Марші Скрипуч, як підійти до написання родинних споминів. Ми познайомилися з успіхами видатних членок і спробували досягнути велику працю ЛУКЖК по цілій Канаді друкованим словом і подати календар майбутніх подій.

*Редакційна стаття,
літо 2001 р.*

I am excited to be working on *Nasha Doroha*, and I am thankful for the opportunity you have given me. I look forward to getting to know all of you, to learning about the wonderful projects you take on, and to discover new, amazing things about our Ukrainian Canadian community. Я сподіваюся, що сподобався цей випуск «Нашої Дороги». Я надзвичайно задоволена нашою спільною працею і чекаю невдовзі зустрічі в наступному випуску.

*Андрея Копилець, Редактор,
осінь 2013 р.*

pleased at our joint cooperation and look forward to our next meeting in the pages of the next issue.

*Andrea Kopylech,
Editor, Fall 2013*

For me it is a great honour and responsibility to edit such an important and excellent publication, which for 46 years has been the priceless journal of the UCWLC. Throughout all these years the journal has fulfilled its crucial mandate—to defend, propagate, and strengthen the UCWLC's ideology in our society. Its pages have documented the history of Ukrainian Catholic women, who have selflessly toiled for the sake of worthy goals and for the future of our Ukrainian Catholic Church and Ukrainian community in Canadian lands. The value of this periodical cannot be overestimated, for it is the priceless channel through which UCWLC members find out about the accomplishments of their sisters throughout Canada. Indeed, future generations can use it as a source of information about their ancestors and predecessors.

*Larysa Hrynda, Editor,
Winter 2016*

An Autumn Blessing

Go now, and know that the
Spirit of Jesus will be watching over you.

Go now and enjoy God's amazing gifts
Of trees ablaze with color, frosty fresh air,
And the smells and sounds of harvest.

Go now, with the gift of faith
That you might see God's hand
In all your work and play.

Go now with the gift of hope,
That you many know God's guidance,
Which is keeping you safe.

Go now with the gift of love,
That you might offer love and care
To all you meet.

Go now with the gift of knowledge,
Remembering all that you have learned,
With God's help, live it.

Go now with these words of Jesus in your hearts:
"I will not leave you alone;
I am with you always."

from UCWLC Newsletter 1998/Edmonton Eparchy

Для мене це велика честь і відповідальність — редагувати таке важливе і чудове видання, яке вже 46 років є безцінним органом Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. Протягом усіх цих років журнал виконував свою важливу роль — зберігати, поширювати і закріплювати ідеологію ЛУКЖК у нашому суспільстві. На його сторінках писалася історія українського католицького жіноцтва, яке жертвенно працює для сильних цілей і майбутнього нашої Української Католицької Церкви та української спільноти на теренах Канади. Цінність такого видання важко переоцінити — саме завдяки йому членки ЛУКЖК довідуються про діяльність своїх посестер по цілій Канаді. До того ж, майбутні покоління зможуть почерпнути відомості про своїх попередниць із «Нашої Дороги».

*Лариса Гринда, Редактор,
зима 2016 р.*

On the cover ♦ На верхній обкладинці

"Мамо, а де повісити ікону?"

Картина Петра Шостака на вшанування жінок-піонерок.

"Mama where will we hang our icon?"

A pictorial tribute to Ukrainian pioneer women.

Commissioned in 1991 by the Ukrainian Catholic Women's League of Canada, Edmonton Eparchy, to commemorate the Centennial of Ukrainian Settlement in Canada, 1891-1991.

Nasha Doroha chose this picture for the cover in commemoration of our history in Canada, and how far we've come.

Recognizing Contributors

Відзначаємо внесок дописувачів «Нашої Дороги»

Stephanie Bilyj, HLM

fulfilled the role of *Nasha Doroha* Representative for Winnipeg Archeparchy from the early 2000s until her passing in March 2018.

“*Nasha Doroha* is a vehicle our members should utilize to the fullest in letting the people in Canada and the world know what a great organization UCWLC is.”

— *Stephanie Bilyj, HLM (2007)*

Стефанія Біла, ПДЧ

- ◆ Референтка “НД” у Вінніпезькій Архиепархії з початку 2000-х до самої смерти в березні 2018 р.

«Наша Дорога — це орган, з якого членки Ліги повинні користати якнайповніше, щоби люди в Канаді і всьому світі знали, якою чудовою

організацією є ЛУКЖК».

— *Стефанія Біла, ПДЧ (2007)*

Patrice Detz, HLM

became the *Nasha Doroha* Financial Administrator at the 20th UCWLC Congress held in Regina, SK. She continued in this capacity from 2001-2010. She also served on the ND Editorial Boards for National Executives of the Archeparchy of Winnipeg, and the eparchies of Toronto and Edmonton. During this time, she served as the *Nasha Doroha* Financial Administrator, which was responsible for the journal's administrative and financial duties, such as dealing with two bank accounts, organizing publishing, and overseeing the reserve fund. She and her husband Nestor also looked after the distribution of thousands of *Nasha Doroha* issues to branch contacts across Canada as well as to individual subscribers. This entailed the busy work of receiving issues from printers, packaging, labelling and shipping via Greyhound or Canada Post.

“I have met many wonderful ladies—interesting, hardworking ones who have devoted much of their time to the UCWLC organization, who have contributed much to its strength—provincially and nationally. It has been an experience that I am glad that I have been able to experience.”

— *Patrice Detz, HLM (2010)*

Петруся Дець, ПДЧ

- ◆ на XX Конгресі ЛУКЖК, м. Ріджайна, призначена фінансовим адміністратором, відповідальним за “НД” — обіймала цю посаду у 2000–2010 рр. — рівно ж входила до Редакційної колегії “НД” на Крайовій Управі Вінніпезької Архиепархії, Торонтської та Едмонтонської епархій;
- ◆ протягом цього часу не тільки виконувала обов'язки фінансового адміністратора журналу, відповідаючи за адміністративні та фінансові питання (в т.ч. робота з двома банківськими рахунками — видавничим та резервного фонду), але й робила неоціненну послугу виданню ЛУКЖК (разом зі своїм чоловіком Нестором), опікуючись розповсюдженням (тобто отримувала наклад від друкарів, пакувала, наклеювала адреси й надсилала через Greyhound або Canada Post) тисячі примірників чисел журналу як до подальших розповсюджувачів у парафіях та епархіях по всій Канаді, так і окремим передплатникам.

«Я познайомилася з багатьма прекрасними жінками — цікавими, роботящими, які віддавали Лізі купу свого часу й зробили дуже багато для того, щоб зміцнити нашу організацію на провінційному та крайовому рівні. Тішуся, що мала можливість набути цей досвід».

— *Петруся Дець, ПДЧ (2010)*

June Herkner

is a parishioner of Christ the Good Shepherd Parish, Toronto, ON. June held the position of *Nasha Doroha* Marketing/Administration while serving on the National Executive for Toronto, ON from 2016 to 2019.

“Congratulations, *Nasha Doroha*, on fifty years of publication! Well-wishes to everyone who worked and contributed to the magazine as well. *Nasha Doroha* always focuses on our Ukrainian values and traditions while keeping our members aware of what other Eparchies are doing across Canada.”

— June Herkner (2020)

Джун Геркнер

є парафіянкою Церкви Христа — Добро-го Пастиря в Торонто. Вона займала посаду референта з маркетингу та адміністрації «Нашої Дороги» і входила до складу Крайової Управи ЛУКЖК в Торонто у 2016–2019 рр.

«Вітання з 50-річчям, «Наша Дорого»!

Найкращі побажання також усім, хто працював у виданні і дописував матеріали до нього.

«Наша Дорога» завжди тримає в полі зору наші українські цінності і традиції, розповідаючи членкам Ліги про події в інших Епархіях в усіх куточках Канади».

— Джун Геркнер (2020)

Olga Kiryluk

***Nasha Doroha* Representative,
Eparchy of Saskatoon**

Olga Kiryluk was born in Canora, SK to Michael and Anne (Babuik) Olenick. She grew up in the small farming community of Arabella with her parents, her six siblings, and her paternal grandparents who had immigrated from Ukraine in 1896. She attended elementary school in Arabella and high school in Norquay, SK. During these years, she attended Holy Ascension Greek Catholic Church in Swan Plain, the church her grandfather, Yurko Olynnyk (and other local farmers), was instrumental in organizing and building in 1912. This church was the first church incorporated, as shown in the Land Titles Office in Saskatchewan, under His Excellency Nikita Budka, the first Ukrainian Bishop of Canada.

She attended Business College in Regina and married. Olga and her husband Orest attend St. Basil's Ukrainian Catholic Church in Regina.

“I joined the UCWLC in 1993 and have served on both branch and eparchial Executives. I cherish my involvement with this organization and have had many unique experiences. At present, I am serving as Branch Membership Co-ordinator, Eparchial Vice President and *Nasha Doroha* Representative. I look forward to many more years of fellowship with the ladies of this organization.”

— Olga Kiryluk (2020)

Ольга Кирилук

**референтка «Нашої Дороги» в Саскатунській
Епархіяльній Управі ЛУКЖК**

Ольга Кирилук народилася в м. Канора (Саскачеван) у родині Михайла Олійника й Анни з дому Баб'юк і виросла в маленькому селі Арабелла з батьками, шістьома братами й сестрами та дідом і бабою з батькового боку, які переселилися з України ще 1896 року. Ходила до початкової школи в Арабеллі, потім закінчила середню освіту у містечку Норквей (Саскачеван). Усі ці роки відвідувала греко-католицьку церкву Св. Вознесіння Господнього на хуторі Свон-Плейн, що її разом з іншими місцевими фермерами збудував 1912 року Ольчин дід Юрко Олійник. Згідно з даними Бюро земельного кадастру пров. Саскачеван, ця церква першою отримала свідоцтво про інкорпорацію за служіння першого українського єпископа в Канаді, преосв. Никити Будки.

Училася в Бізнес-коледжі у провінційній столиці Ріджайна, вийшла заміж. Ольга та її чоловік Орест є парафіянами української католицької церкви Св. Василя в Ріджайні.

«Я вступила до ЛУКЖК 1993 року і відтоді була членкою як парафіальної, так і епархіяльної управ Ліги. Дуже люблю працювати в цій організації, яка дала мені багатий та унікальний досвід. Нині служу парафіальною координаторкою членства, а також віце-головою та референткою “НД” в Епархіяльній управі. Сподіваюся ще багато років тішитися чудовим товариством жінок нашої організації».

— Ольга Кирилук (2020)

Meet Susan Lazaruk

New Westminster Eparchy
(B.C. and Yukon), *Nasha Doroha*
Eparchial Representative

I have been attending the Protection of the Blessed Virgin Mary's Ukrainian Catholic Parish for 20 years and have been a member of the UCWLC for about as long. I also serve as the *Nasha Doroha* Representative for St. Mary's, one of nine UCWLC branches in the eparchy, which include Richmond, New Westminster, Surrey, Nanaimo, Kamloops, Penticton and Prince George.

I was baptized on July 21, 1963, in Winnipeg and received my First Holy Communion on May 10, 1969 at St. Nicholas Ukrainian Catholic Parish in Winnipeg. Having left the church in my teens, I re-discovered my faith around my 40th birthday, thus returning to Catholicism.

Presently, I live in Vancouver. I am blessed with two wonderful Godsons—one now a pre-schooler, the other in his 20s. I am a reporter for the Vancouver Sun and The Province newspaper, where I have worked since 1993. Prior to that, I lived in Edmonton and Toronto; but I was born on Vancouver Island. I am happy to use the talents that God has blessed me with to contribute to *Nasha Doroha*, especially if it helps me share my faith in the process.

My greatest joy in being a parishioner of St. Mary's and its UCWLC is my sense of purpose when catechizing newcomers, children, or adults to the Ukrainian Catholic church.

I feel privileged to be able to share God's message with them, as it was so freely shared with me. I'm bringing new people to Christ, but I feel like I get more out of the arrangement than they do, because sharing my faith is what helps me strengthen it and brings me joy. As Jesus asked of us: "Feed my sheep."

Susan Lazaruk

Знайомтеся: Сузанна Лазарук

референт «Нашої Дороги» в Управі ЛУКЖК у
Нью-Вестмінстерській Епархії (Б.К. та Юкон)

Я є членом парафії Покрови Пресвятої Богородиці Української Католицької Церкви вже близько 20 років і приблизно стільки ж є членкою ЛУКЖК. Я також є референтом «Нашої Дороги» при цій парафії — одній з дев'яти, що входять в Епархію, яка охоплює міста Ричмонд, Нью-Вестмінстер, Суррей, Нанаймо, Кемлупс, Пентиктон і Принс-Джордж.

Отримала хрещення 21 липня 1963 р. у Вінніпегу, перше причастя — 10 травня 1969 р. у вінніпезькій церкві Св. Миколая. У підлітковому віці я залишила Церкву і повернулася в її лоно, лише коли мені було близько 40 років.

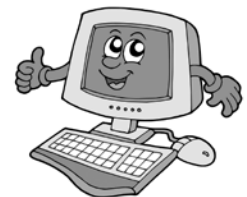
Жителька Ванкувера, я працюю репортеркою в газетах *Vancouver Sun* та *The Province* (з 1993 р.), неодружена, дітей не маю, але маю двох похресників — один ще не пішов до школи, другому вже за 20. До Ванкувера жила в Едмонтоні й Торонто, але народилася на острові Ванкувер. Щаслива, що маю можливість використати здібності, які дав мені Господь, на благо «Нашої Дороги», особливо якщо у процесі можу поділитися з іншими своєю вірою.

Для мене найбільша радість від членства в громаді парафії Покрови Пресвятої Богородиці та ЛУКЖК, з котрих я черпаю і сенс буття — це нагода бути, у міру моїх сил, наставницею новонавернених до Української Католицької Церкви, дітей та дорослих.

Для мене честь — мати нагоду ділитися з ними Словом Божим, як беззастережно ділилися ним свого часу зі мною. Я приводжу до Бога нових людей, але гадаю, що отримую від того навіть більше, ніж вони, бо ділитися вірою — це те, що допомагає мені зробити її ще міцнішою й дарує мені втіху. Як просив нас Ісус: «Годуй моїх ягнят».

Сузанна Лазарук

ЛУКЖК вдосконалила свою присутність в інтернетній мережі. Завітайте на нашу вебсторінку www.ucwlc.ca, щоб ознайомитися з попередніми виданнями, обміркувати останні новини чи написати нам кілька речень.

All About

Gloria Leniuk, HLM

Gloria Leniuk was born in Yorkton, SK to Mike and Susie Shouchuk. She attended Canora High School, then Saskatchewan Teachers' College in Moose Jaw, and received a Bachelor of Education Degree from the University of Regina. She also obtained a qualifying certificate to be a Special Education Resource Room Teacher.

Gloria and her husband Jacob are members of the Assumption of the Blessed Virgin Mary Parish in Moose Jaw. She takes her turn in reading the Sunday epistles, and leads in praying the Rosary.

Gloria joined the UCWLC organization in Moose Jaw in 1984. She served as member-at-large, then Branch President, Eparchial President, National President, as well as National *Nasha Doroha* Coordinator (2010-2016). She served three terms as Eparchial President. During the first term, her goal was to visit each of the eighteen branches in Saskatoon Eparchy. She made presentations on various topics: "Role of Members in a Changing Society", "UCWLC Aims in Today's World", "UCWLC and its Future", "Appreciation Day", or Question and Answer sessions.

Workshops were also held clarifying and explaining the role of each executive position, and the role of women in today's society. These workshops were open to the Ukrainian Catholic women of Saskatoon Eparchy. These gatherings provided for branch input and became an avenue for socializing.

Gloria was instrumental in developing the "Funeral Protocol" for deceased UCWLC members. This guide assists and brings uniformity to UCWLC members' roles during funerals. She assisted in the development of the *Installation of UCWLC Officers' Booklet*, then produced a video of the "installation" which has been accepted at the National level. The "installation" format was used for the first time at the National level at Congress in 2001 in Regina. At the Eparchial Convention in 2002, approval was given to publish the book *Blessed Endeavour II*, of which Gloria was the coordinator and editor.

At the National level from 1998-2001, Gloria was the Organizational Committee Chairperson. She initiated the revision of the New Member Application

Усе про

Глорію Ленюк, ПДЧ

Глорія Ленюк народилася в Йорктоні, Саскачеван, у родині Майка та Сузі Шучуків. Закінчила середню школу в Канорі, Саскачеванський педагогічний коледж у Мус-Джо, отримала ступінь бакалавра педагогіки в Університеті Ріджайни. Також отримала сертифікат підвищеної кваліфікації шкільної вчительки дітей з особливими потребами.

Глорія та її чоловік Джекоб є членами парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Мус-Джо. По черзі з іншими парафіянами вона читає недільний Апостол, а також і веде молитви на вервиці.

Пані Ленюк вступила до ЛУКЖК в Мус-Джо у 1984 р. Була звичайним членом парафіяльної Управи, далі президентом парафіяльного та епархіяльного Відділу та Крайової Управи ЛУКЖК, а також (у 2010–2016 рр.) крайовою координаторкою «Нашої Дороги». Головою Саскатунського Епархіяльного Відділу Ліги відпрацювала три терміни та протягом першого поклала собі за мету побувати в усіх 18 відділах в Саскатуні. Під час візитів робила презентації на різні теми: «Роля членок у суспільстві, що змінюється», «Цілі ЛУКЖК у сьогоднішньому світі», «ЛУКЖК та її майбутнє», «День вдячності», а також провадила сесії запитань і відповідей.

Спричинилася також до ведення семінарів в Епархії — про ролі керівників різного рівня та про місце жінок у сучасному суспільстві. На них запрошувалися всі українські жінки-католички Саскатунської Епархії. Ці зібрання дали змогу зібрати думки членок відділів та згуртуватися у дружній атмосфері.

У своїй провідній ролі Глорія Ленюк зробила великий внесок в організаційні ритуали Ліги. По-перше — розробила похоронний протокол для вшанування померлих членок ЛУКЖК. Ці настанови допомагають членкам організації розподілити обов'язки під час прощання з померлими й уніфікують жалобний ритуал. По-друге — стала одним з авторів брошури й відео про правила введення новопризначених посадовців ЛУКЖК. Цю процедуру вперше було використано на крайовому рівні під час Конгресу 2001 р. в Ріджайні та згодом ухвалено на крайовому рівні. По-третє — Епархіяльні Збори 2002 р. ухвалили публікацію книжки «Благословенне починання II» (*Blessed Endeavour II*), упорядником і редактором якої стала Глорія.

У 1998–2001 рр. Глорія очолювала Крайовий організаційний комітет. На цій посаді вона ініціювала перегляд форм Заявки на членство, Заявки на перехід

Form, Member Transfer Form, and the Deceased Member Form. She also initiated the UCWLC promotional poster that is in every parish in the five eparchies. The UCWLC bookmark was designed by Gloria, as well she was involved with the introduction and design of the 30, 40, and 50-year UCWLC recognition pin.

Gloria's greatest achievement was receiving the Honorary Life Membership Award at the National Congress, 2005, in Winnipeg.

"Congratulations to all the people involved with our journal, Nasha Doroha, as we celebrate its 50 years of publication. My dream is to see every page in the journal to be bilingual."

— Gloria Leniuk, HLM (2020)

Jayne Paluck, HLM

was the National UCWLC President for the Eparchy of Saskatoon (1998-2001). This was largely due to her vision and leadership which resulted in the revision of journal policy and publication practices of ND.

In 1999, an ad hoc committee reviewed the ND journal and presented its report at the National UCWLC Plenary held in April 1999 in Regina, SK. The goal was to make ND content more reader friendly, contemporary, informative, and more appealing to a wider readership. At the 20th UCWLC Congress held in Regina, SK (July 2001), the hiring of editor Oksana Bashuk Hepburn, as well as the unveiling of the revised *Nasha Doroha* journal, took place.

From July 2001 to 2005, while the National Executive was in the Archeparchy of Winnipeg, Jayne served as Marketing Director and Chair of the ND Editorial Board. She worked tirelessly sending out informative ND newsletters which provided directives and various guidelines to eparchial presidents, ND representatives, and other National Executive members in order to ensure effective management of ND matters. She also conducted ND evaluation surveys, arranged ND teleconferences, and obtained ads from businesses and organizations. Her efforts spearheaded the promotion of increased ND readership. This resulted in the passing of the MMOR Resolution at the 21st UCWLC Congress held in Winnipeg in 2005.

до іншого відділу та Заявки про смерть членки. Вона також ініціювала розробку агітаційного плакату ЛУКЖК, що його можна нині бачити в кожній парафії всіх п'яти канадських Епархій. У царині дизайну вона розробила книжкову вкладку ЛУКЖК та брала участь у створенні пам'ятних значків з нагоди 30-ї, 40-ї та 50-ї річниць ЛУКЖК.

Ліга нагородила Глорію своїм найвищим відзначенням — Почесної Довічної Членки — під час Крайового З'їзду 2005 р. у Вінніпегу.

«Сьогодні, коли ми святкуємо 50-ту річницю видання, я хочу привітати всіх, хто має стосунок до журналу "Наша Дорога". Мрію побачити двомовною кожен сторінку журналу».

— Глорія Ленюк, ПДЧ (2020)

Евгенія Палюк, ПДЧ

- ♦ На посаді голови Крайової Управи ЛУКЖК та представляючи Саскатунську Епархію (1998-2001), значною мірою завдяки саме її візії та проводу було оновлено видавничу політику і практику органу ЛУКЖК;
- ♦ У 1999 р. спеціально створений комітет розглянув журнал і подав свій звіт Крайовим пленарним зборам ЛУКЖК у м. Ріджайна (квітень 1999 р.);
- ♦ Визначено мету зробити зміст журналу більш орієнтованим на запити читачів, сучаснішим, інформативнішим, привабливішим для ширшої аудиторії;
- ♦ На XX Конгресі ЛУКЖК (м. Ріджайна, липень 2001 р.) вирішено найняти на посаду редактора "НД" Оксану Башук Гепбурн і було проголошено оновлення журналу;
- ♦ Протягом 2001-2005 рр., поки Крайова Управа перебувала у Вінніпезькій Архиепархії, Евгенія виконувала обов'язки директора з маркетингу та очолювала редакційну раду журналу;
- ♦ Невтомно розсилали інформаційні бюлетені "НД" з розпорядженнями і настановами головам епархіальних відділів ЛУКЖК, їхнім референтам журналу та іншим членам Крайової Управи, забезпечуючи ефективне розв'язання журнальних проблем і питань, проводила опитування читачів, організовувала телеконференції "НД", залучала рекламу від компаній та організацій;
- ♦ Була на чолі активного розширення читацької аудиторії "НД", результатом чого стало прийняття XXI Конгресом ЛУКЖК у м. Вінніпег 2005 р. спеціальної резолюції на цю тему.

Sonja Pawliw, HLM

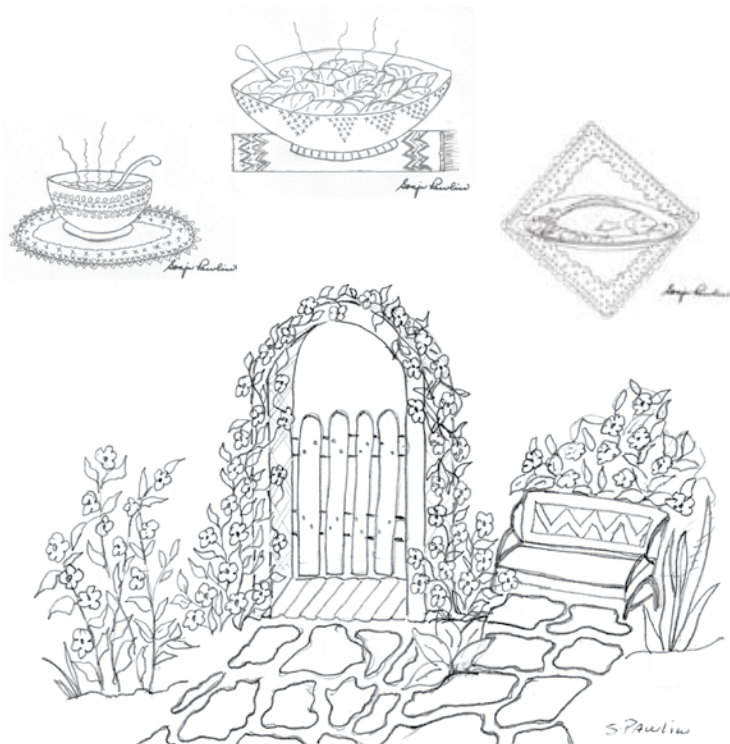
Sonja Pawliw is a lady of many talents who submitted countless sketches and stories to *Nasha Doroha* over the past 50 years. She has achieved many awards such as *UCC Saskatchewan Nation Builders*; *Canada 150 Garden Experience*; and *Canada 150 Community Volunteer* in recognition of Canada's 150 Birthday.

Her "Healing & Meditation Garden" has attracted visitors from all over the world, and her paintings and mosaic artworks have been on display at Musée Ukraina Museum in Saskatoon, SK and at Godfrey Dean Art Gallery, Yorkton, SK. →

Соня Павлів, ПДЧ

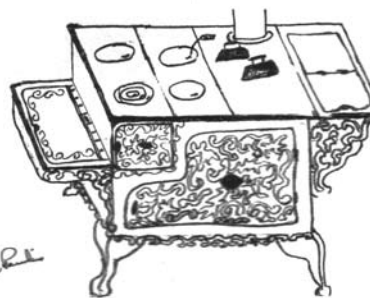
Соня Павлів є жінкою багатьох талантів. За 50 років існування «Нашої Дороги» вона надіслала до журналу незліченну кількість заміток і нарисів. Нагороджена багатьма відзнаками, серед яких: «Будівничим нації від КУК-Саскачеван» (*UCC Saskatchewan Nation Builders*), «Досвід садівництва Канада-150» (*Canada 150 Garden Experience*) та «Громадський волонтер Канада-150» (*Canada 150 Community Volunteer*) до 150-річчя Канади.

До створеного нею «Саду лікування і медитація» приїждять з усього світу, а її живопис та мозаїки представлені в саскатунському *Musée Ukraina Museum* та галереї *Godfrey Dean Art Gallery* (Йорктон, Саскачеван). →

Sonja Pawliw, HLM, extends a congratulations to past and present *Nasha Doroha* Boards and thanks everyone for allowing her sketches and stories to appear in issues over the years.

Соня Павлів, ПДЧ надсилає вітання нинішній та колишнім редакціям «Нашої Дороги» і дякує всім, хто впродовж усіх цих років друкував у журналі її роботи й дописи.

The *Nasha Doroha* Board thanks Sonja for her dedication in helping us with submissions to make our magazine reach out to our members and subscribers from "Sea to Sea."

Редакція «Нашої Дороги» щиро вдячна Соні за її незмінну допомогу з матеріялами, які допомагають розширити нашу аудиторію читачів та передплатників на просторах «від моря до моря».

Submitted by Elizabeth Zahayko,
St. Mary's UCWLC, Yorkton, SK

Надіслано Єлизаветою Загайко з Відділу ЛУКЖК при парафії Пресвятої Діви Марії в Йорктоні, Саскачеван

Prayer for St. Michael's Protection Against Any Illness

Michael, glorious Prince chief and champion of the heavenly host, guardian of the souls of men, conqueror of the rebel angels, steward of the palace of God, under Jesus Christ our worthy captain, endowed with superhuman excellence and virtue, vouchsafe to free us from every ill, who with full confidence have recourse to you; and by your incomparable protection enable us to make progress each day in the faithful service of our God.

A CALL FOR REFLECTIONS

Any *Nasha Doroha* reader who has made it to at least age 65 has lived through some adversity. The oldest of our readers can still recall the tragedies of the Great Depression; and those who immigrated from Ukraine remember the Holodomor and other atrocities, as well as the Second World War. Those of us born a little later in Canada lived through the drawn-out dread of the Cold War, the insanity of the 1960s, and other stressful times. Those who were born in Yugoslavia and fled to Canada as refugees, endured the Bosnian Civil War. For the younger generations, there was the impact of 9/11, the subsequent conflicts that are still happening today, viruses such as SARS and H1N1, as well as the concerns over climate change, economic volatility, floods, forest fires, and other catastrophic events. It's quite a history; yet none of those upheavals can compare to what we are presently witnessing globally and experiencing here at home in Canada — the unprecedented COVID-19 pandemic.

Perhaps the world needed a wakeup call, an adjustment, a new way to live. Maybe this pandemic will bring positive changes to our lives despite the enormous human and economic losses. It is a time of hope and reflection.

Rosemarie Nahnybida,
Nasha Doroha Coordinator (April 2020)

“Hope is being able to see light
despite all the darkness.”

— *Desmond Tutu*

For 50 years *Nasha Doroha* has been the voice of the UCWLC. Here are some of our readers' reflections on this unprecedented time:

~ 1 ~

We must all stay safe during the pandemic by obeying protocols: cover coughs and sneezes, wash hands, practice safe social distancing. We do this, and we take walks, spend time in the sunshine making sure our children do the same. Still we worry. Will

ЧАС НА РОЗДУМИ

Усі читачі «Нашої Дороги», яким сьогодні за шістьдесят п'ять, знають, що таке біда. Найстарші з нас навіть згадують трагізм Великої депресії, а ті, що емігрували з України, пам'ятають про Голодомор та інші злочиння, також і Другу світову війну. Народжені трохи пізніше в Канаді пам'ятають моторошні часи «холодної війни», божевільня 60-х та інші випробування. Ті, хто порівняно недавно перебрався до Канади як біженці з Югославії, пережили страхіття Боснійської війни. Та й молодшому поколінню добре знайомі такі речі, як шок від подій 11 вересня, збройних конфліктів, що й нині точаться у світі, епідемій вірусів SARS та H1N1, а ще переживання через зміни клімату, економічну непевність, катастрофічні повені, лісові пожежі та інші природні лиха. Так, на нашу долю випало чимало, і все ж ніщо з переліченого не можна порівняти з тим, що відбувається сьогодні в цілому світі і в нас удома, в Канаді — безпрецедентну пандемію COVID-19.

Мабуть, людству був потрібен цей дзвінок, щоб прокинутися, переосмислити своє життя і розпочати нове. Можливо, незважаючи на всі величезні втрати, людські й економічні, ця пандемія принесе позитивні зміни в наше існування. Нині — час надії, час на роздуми.

Рожамарія Нагнибіда,
Крайова координаторка «НД» (04.2020)

«Надія — це здатність бачити
світло попри темряву,
що панує довкола»

— *Дезмонд Туту*

Уже 50 років «Наша Дорога» є голосом ЛУКЖК. Ось про що думають сьогодні наші читачки з усіх куточків Канади:

~ 1 ~

Під час пандемії мусимо вбезпечити себе, підкорившись правилам: прикривати свій кашель й пчихання, мити руки, додержувати безпечної відстані.

unemployment, disruptions to schooling, isolation, quack medicines, and unscrupulous leadership take a toll on individuals and society? We're fortunate in Canada. We trust our government to do the right things for us. Many other nations are less so. Hopefully, by next year, the entire world will be better off.

— **Oksana Bashuk Hepburn, Gatineau, QC**
(April 13, 2020)

~ 2 ~

During this time of suffering, loss, fear, and uncertainty, it has resurrected many important things that have been buried in the hustle and bustle of today's society. In good and bad times, we must always cherish our family time, love our neighbours, lend a helping hand when we can, display our gratitude for the goodness and beauty in our world, and always maintain a strong faith to guide us along life's journey.

— **Natalie Danilak, Edmonton, AB**
(April 14, 2020)

~ 3 ~

We are living in such an unparalleled and uncertain times due to the COVID-19 pandemic. However, I am compelled to acknowledge that everything comes in opposites. Amidst the negative always shines some measure of positive. That said, commendations and congratulations to *Наша Дорога* for 50 golden years of capturing and celebrating our Ukrainian faith, language, and culture over time. This COVID-19 has given us all plenty of time to ponder what is important to us. For me, it has resurrected the important things that I learned from my Babas, Didos, Mama and Tato. This includes maintaining faith in God even during scary, difficult times. Also, it highlights the importance of family — protecting and helping one another in tough times and always. Furthermore, this pandemic has reminded me of the importance of the land that our ancestors toiled and cultivated so we could be nourished and fed. I yearn at this time, to dig my hands into the soil in my garden in anticipation for everything to grow so I can freeze, pickle, and preserve as I was taught. For all these reasons, I am reminded of how proud I am to be Ukrainian. My heritage is what is giving me hope during this pandemic. So, *Наша Дорога*, thank you for always showcasing and reflecting upon our Ukrainian beauty, spirit, and tenacity over the years. May we be forever strong. Best wishes for all the issues yet to come.

— **Nicole Maas, Sherwood Park, AB**
(April 14, 2020)

Так і робимо, а ще виходимо на прогулянки, проводимо час на сонці й дивимось, щоб діти робили те саме. Та все ж переймаємося. Як відіб'ються на кожному з нас та суспільстві в цілому безробіття, перерви в навчанні, ізоляція, псевдоліки, безчесні урядовці й шахраї? Але нам у Канаді пощастило. Ми довіряємо своєму урядові й віримо, що він робить усе правильно для нас. Багатьом іншим країнам пощастило менше. Сподіватимемося, що вже до кінця року ситуація у світі покращиться.

— **Оксана Башук Гепбурн, Гатіно, Квебек**
(13 квітня 2020 р.)

~ 2 ~

У ці дні страждань, втрат, страху та розпачу відродилося стільки важливих речей, що були зникли в метушні й гонитві сучасного життя. У часи добрі й лихі маємо цінувати свою родину, любити ближніх, допомагати чим можемо, виявляти вдячність за добро і красу в нашому світі і завжди твердо вірити, щоб ця віра провела нас крізь життя».

— **Наталя Даниляк, Едмонтон, Альберта**
(14 квітня 2020 р.)

~ 3 ~

Через пандемію COVID-19 живемо в часи, яким немає ні прецедентів, ні паралелей. Проте мушу сказати, що все має свій зворотній бік. Серед негативного завжди знайдеться крихта позитиву. А тепер мої привітання й шанування «Нашій Дорозі» з нагоди золотого ювілею — 50 років літописання і святкування нашої української віри, мови та культури. Цей COVID-19 дав нам доста часу подумати, що є для нас важливим. Особисто мені він нагадав про те, чого я свого часу навчилася від бабів, дідів, мами й тата. Зокрема, що треба твердо вірити в Бога навіть у найстрашніші, найтяжчі часи. А ще пам'ятати про родину — оберігати одне одного й допомагати рідним і близьким і в скруті, і завжди. Крім того, ця пандемія нагадала про землю, що її орали й плекали наші пращури, щоб вона жила й годувала нас. У цю пору року сидіти в хаті несила — хочеться вийти в сад і занурити руки в ґрунт, зробити все, щоб воно росло, щоб потім зібрати й заморозити, засолити, законсервувати, як навчили в родині... І все це нагадує мені про одне: я пишаюся тим, що я — українка. Саме моя спадщина дає мені надію під час цієї пандемії. Тож дякую тобі, «Наша Дорого», дякую, що завжди ділишся і говориш з нами про нашу українську красу, духовність і життєву силу. Най ця сила буде з нами вічно.

~ 4 ~

When the Coronavirus was deemed a pandemic, this Bible verse came to mind: "Trust in the Lord with all your heart and do not lean on your own understanding, in all your ways submit to Him and He will direct your paths." — Proverbs 3:5-6.

— **Cheryl Semeniuk, Edmonton, AB**
(April 14, 2020)

~ 5 ~

Easter is a time of rejoicing! However, this year it's been difficult to be enthusiastic. With Coronavirus all around us, one can easily become discouraged. I am so grateful that I am Catholic because we are a people of Hope! Christ is Risen!

Metropolitan Lawrence Huculak OSBM recalled at the Easter Divine Liturgy how the Ukrainian Catholic people endured persecution under the Soviet Regime and were forbidden to practice their faith for more than 40 years. Although it is difficult not attending Divine Liturgy and receiving Jesus in the Holy Eucharist, we know that this too shall pass.

For me, this has been an opportune time to thank God for all the blessings which I often take for granted. It is a time to grow in holiness as well. Thank God too for modern technology so that I can take part in all our church services provided on-line by our Basilian Fathers. As we are encouraged to stay home, I realize how much I miss that personal contact with my family, friends, and all our UCWLC family members.

This is a great time to engage in works of charity, by providing financial support, prayers, and phone calls to those who may be suffering the effects of the pandemic.

— **Sophie Manulak, HLM, Past President,**
Winnipeg Archeparchy (April 14, 2020)

~ 6 ~

Dear God, as I enter this Holy Week, may I remember that this is a time for renewal and rebirth. Things may feel different, and they are; but they are also moving forward. Help me see the light and remember that I too can be the light. Help me move forward. Amen.

— **Helen Tymoczko, Edmonton, AB**
(April 15, 2020)

~ 7 ~

We have gone through life experiencing various situations and challenges, and we thought we had been through it all until the COVID-19 transformed the

Найкращі побажання вам на всі майбутні числа!

— **Ніколь Маас, Шервуд-Парк, Альберта**
(14 квітня 2020 р.)

~ 4 ~

Коли коронавірус визнали пандемією, пригадався цей вірш із Біблії: «Звірся на Господа всім твоїм серцем, не покладайся на власний розум. У всіх твоїх путях думай про Нього, і Він твої стежки вирівняє» — Приповідки 3:5-6.

— **Шерил Семенюк, Едмонтон, Альберта**
(14 квітня 2020 р.)

~ 5 ~

Великдень є часом радощів! Та цього року радити непросто. Коронавірус усюди, і так легко впасти духом. Я вдячна, що католичка, бо ми маємо надію! Христос Воскрес!

Під час Великодньої відправи Митрополит Лаврентій Гуцуляк (ЧСВВ) згадав, як за радянського режиму вірні Української Греко-Католицької Церкви понад 40 років зазнавали переслідувань і не могли відправляти обряди. Хоча нині дуже важко змиритися з тим, що ти не можеш учащати в Божественній Літургії й отримати Святе Причастя, ми знаємо, що минуть і ці негаразди.

Для мене цей час є нагодою подякувати Богові за всі Його благословення, які я часто сприймала як належне, і нагодою зрости у святості. Дякую також за сучасні технології, що дають змогу брати участь онлайн у церковних відправах наших Отців Василіян. І саме тому, що нам радять залишатися вдома, я усвідомила, як мені бракує особистого контакту з моїми рідними, друзями та всіма членами нашої великої родини ЛУКЖК.

Це слухна нагода опікуватися доброчинними справами — надавати допомогу грішми, молитвами, спілкуванням по телефону всім, хто потерпає від наслідків пандемії.

— **Софія Мануляк, ПДЧ, колишня голова ЛУКЖК**
Вінніпезької Архиепархії (квітня 14, 2020)

~ 6 ~

Святий Боже, розпочинаючи цей Страсний Тиждень, я пам'ятатиму, що це час оновлення й відродження. Деякі речі видаються іншими, вони і є іншими, але все одно життя йде вперед. Поможі мені просвітитися й пам'ятати, що і я можу бути світлом. Допоможі мені йти вперед. Амінь.

— **Гелен Тимочко, Едмонтон, Альберта**
(квітня 15, 2020)

world. My husband, Denis, and I are seniors and are very lucky because we are not affected by the restrictions as much as others. We had been isolated naturally before this pandemic. Normally we keep active at home. However, we have been affected in other ways, such as postponements of social and medical appointments.

We live in Ottawa across the street from a school and with the onset of COVID-19, since schools have shut down, our street has transformed into a strange quietness, even more so than during the July-August school holidays. There are no school buses and very few cars. Instead, since many people are working from home and are tired of being cooped up, they are taking walks or baking. Now when we work in our yard, we get more waves, smiles, and hellos than ever before.

I do our grocery shopping once a week during the 7:00-8:00 A.M. — designated seniors' hours. That was going well until yeast for my Paska and Babka became a scarce commodity. Apparently, the country went into baking mode as a cure for their boredom; but I finally found some five days before Easter.

We have taken up more TV watching, and every day at 11:15 A.M. we get an update when Prime Minister Trudeau delivers his press conference to our nation from his home, instead of from Parliament Hill because he is setting an example of social isolation for all of us to follow. Every day he tells us to *stay home*, yet some people disobey and gather in parks and now Ottawa police are issuing \$750 tickets to violators.

Of utmost concern is the increased death toll in long-term care homes in Ontario and Quebec. They are dealing with the highest concentration of COVID-19 illness and death because basic needs are not met due to shortages of staff and protective equipment. Because of low wages, some staff have been working in several facilities and inadvertently carrying the virus between facilities. Also, there is the informal policy not to transfer COVID-19 infected residents to a hospital, but

~ 7 ~

Ми пройшли життя, переживши багато різних ситуацій і випробувань, і гадали, що уже все побачили, доки COVID-19 геть змінив наш світ. Мій чоловік Дені та я — люди старшого віку, і нам дуже пощастило, бо обмеження не відбиваються на нас так, як на інших. Ще до пандемії ми були «природньо ізольовані» через свій спосіб життя. Тобто, ми й далі сидимо вдома, хоча багато чого робимо по господарству; однак і нас «зацепило» в тому сенсі, що довелося відкласти на пізніше візити до дентиста й перукарки.

Через дорогу від нас, де живемо в Оттаві, стоїть школа, і відтоді як іще на початку COVID-19 школи було закрито, наша вулиця стала дивно тихою — значно тихішою, ніж навіть під час вакацій у липні-серпні. Не стало шкільних автобусів, майже нема й автівок. Натомість — оскільки багато людей працює з дому і багато хто втомлюється від самоізоляції — люди частіше печуть удома, йдуть на прохід або їздять велосипедом, і коли ми пораємося на подвір'ї, більше, ніж раніше, усміхаються до нас, вітаються й махають рукою.

Я йду на закупи раз на тиждень у призначену пенсіонерам годину — від 7-ї до 8-ї ранку. І все було б нічого, якби в крамницях не зникли дріжджі для моїх пасок і бабок — мабуть, тому що з нудьги всі щось печуть... Але врешті-решт, аж за п'ять днів до Великодня, я їх таки знайшла.

Ми більше дивимося телевізор, зокрема щоранку об 11:15 прес-конференцію, що її наш прем'єр-міністр дає з дому замість з Парламентської гірки, бо подає нам приклад самоізоляції. Щодня він каже, щоб ми *лишалися вдома*, але все одно дехто не виконує приписів і збирається в парках, тож міська поліція виписує порушникам штрафи по 750 дол.

Найбільше турбує високий рівень смертності в будинках для літніх людей в Онтаріо та Квебеку, де найвища захворюваність і смертність від COVID-19. Через брак персоналу та засобів особистого захисту не задовольняються навіть основні потреби пацієнтів. Через низьку платню деякі працівники змушені працювати у декількох закладах і ненавмисне стають переносниками вірусу. Крім того, існує негласна домовленість не переводити пацієнтів з вірусом до лікарень, від чого розповсюдження COVID-19 тільки погіршується. Відвідувати стареньких у цих будинках заборонено, тож десятки з них помирають у своїх ліжках, так і не побачивши

this is worsening the spread. Visitors are not allowed into the facilities and dozens of the elderly are dying in their beds without loved ones by their side. It bothers me that the elderly, who have contributed to society all their adult life, are getting the worst care. Our country's provincial and federal governments need to look ahead and decide what to do after COVID-19 ends. The question is whether to institutionalize elders into smaller homes like in Denmark and/or implement excellent home care so elderly would be able to remain home. Also, our governments need to re-think and change our dependence on supplies from other countries. We don't want to be caught by surprise when there is another disaster or pandemic.

— Jean Ryan, Ottawa, ON
(April 16, 2020)

~ 8 ~

As devastating as this COVID-19 pandemic is, self-isolation has simplified my life and enabled me to address some of the many things I wanted to get to but could never find the time. I think this is the memo to the whole world which is spinning out of control: slow down and concentrate on what is really important in life. Unfortunately, many government leaders and people are not getting the message. Each day there is a greater focus on "getting the economy going" despite so many more people falling ill and dying. My hope is that when this is over, people will remember the impact it had on everyone's lives, spurring society to proceed with love, faith, hope and compassion. For a short time it seemed that would happen, but sad to say, my hope is waning...

— Joyce Chrunik-Rudiak, Sherwood Park, AB
(April 20, 2020)

~ 9 ~

For the first time the commands to self-isolate, self-quarantine, stay at home, and wash our hands were global warnings that resounded through the airways in March and April of 2020. Most of us, did exactly that. COVID-19 scared us all. Too many people were dying. But Easter was coming and how would we celebrate it? Technology was the answer. Our liturgies and services were streamed online from empty churches by our dedicated members of the clergy. We stayed glued to our computers and welcomed the new way of worshipping. How long will this go on? We cannot be sure, but our faith will carry us through.

— Elsie Marykuca, Archeparchy of Winnipeg
(April 21, 2020)

востанне своїх близьких. Мене серйозно непокоїть, що ті, хто віддав суспільству все своє життя, отримують найгіршу медичну допомогу. Коли пандемія скінчиться, провінційні й федеральний уряди нашої країни повинні вирішити, як дати цьому раду. Питання, чи розміщати старих людей в менших притулках, як у Данії, та/або надавати їм якісні послуги на дому, щоби вони там могли залишатися. А ще нашим урядовцям треба передумати та звільнитися з нашої залежності від імпорту, щоб наступна катастрофа чи пандемія знов не заскочила нас зненацька.

— Джін Райн, Оттава, Онтаріо
(16 квітня 2020 р.)

~ 8 ~

Незважаючи на безжальну пандемію, самоізоляція спростила моє життя і дала змогу доступитися до деяких речей, які я давно хотіла зробити, але повсякчас відкладала за браком часу. Як на мене, наш світ отримав сигнал: збавте оберти, сконцентруйтеся на справді важливих речах. Шкода, але багато провідників та простих людей цього не розуміють. Щодня ми чуємо, що треба «перезапустити економіку», хоча чимдалі більше людей підхоплює хворобу й гине. Мала надію, що, коли все скінчиться, людство пам'ятатиме про наслідки і житиме далі з любов'ю, вірою, надією та співчуттям. Якийсь час здавалося, що так і буде, але зараз я з сумом визнаю, що мої сподівання тануть...

— Джойс Хруник-Рудяк, Шервуд-Парк, Альберта
(20 квітня 2020 р.)

~ 9 ~

У березні-квітні цього року з засобів масової інформації ми вперше чули про такі нові поняття, як самоізоляція, карантин, сидіти по домівках і мити руки. Більшість із нас так і робили, бо COVID-19 налякав усіх. Надто багато людей помирало. Але наближався Великдень, як його святкувати? Відповідь дала сучасна технологія. Відправи й Богослуження транслювалися з порожніх церков онлайн — про це подбало наше віддане священство. Ми сиділи перед комп'ютерами, мов прикуті, — і з радістю вітали новий спосіб участі в Богослужіннях. Як довго це триватиме? Не знаємо напевно, але знаємо, що наша віра проведе нас крізь ці випробування.

— Елсі Марикуца, Вінніпезька Архиепархія
(21 квітня 2020 р.)

~ 10 ~

Amid the global COVID-19 pandemic, we can find ourselves in the midst of fear and uncertainty while we experience an enforced isolation and separation from others. This enforced isolation and separation can further lead to loneliness and despair. We, the members of the UCWLC, need to grasp anew, affirming that our organization is a source of strength to its members.

The UCWLC provides its members with a sense of belonging, a vitally important human need. Through the League, members bond, experience comradery, and establish social connections. The League provides members with an opportunity to reach out and to engage with fellow members. The journal of the National Executive, *Nasha Doroha*, provides readers with this type of opportunity to be connected with fellow members across the country.

— **Lena Sloboda, HLM, Edmonton, AB**
(April 23, 2020)

~ 11 ~

With the sudden quieting of my day-to-day life due to the restrictions imposed by COVID-19, I had much more time in my schedule for God and a result, a much better idea of what my Lenten journey should look like. I spent more time streaming Lenten services, praying, and listening to homilies or podcasts from near and far. These reflections offered me some much-needed perspective on the situation in which I suddenly found myself. One particular homily reminded me that the gift of faith guides us through chaos and the unknown. God provides a light through the darkness and God does good through the evil that we experience. While the celebration of Holy Pascha took on a different format, technology allowed me to remain connected to the Resurrection Matins/Divine Liturgy and our traditional family breakfast that followed. This connection, and the resounding message of *Христос Воскрес*, breathes joy, hope, and new life into the weeks ahead as we continue to pray for an end to the pandemic.

— **Inessa McIntyre, Edmonton, AB**
(April 27, 2020)

“Our world has changed... big time. We are in new times without maps or blueprints.”

— **Cam Tait, Edmonton Sun, April 2020**

~ 10 ~

Під час глобальної пандемії ми опиняємося сам на сам зі страхом та непевністю, бо гостро відчуваємо свою вимушену ізолюваність та відокремленість від інших. Ця вимушена ізолюваність та відокремленість від інших може викликати почуття самотності й розпачу. Ми, членки ЛУКЖК, маємо заново усвідомити і підтвердити, що наша організація є для нас центром сили.

ЛУКЖК дає нам чуття родини, що є життєво важливою людською потребою. Завдяки Лізі ми гуртуємося, відчуваємося серед своїх, налагоджуємо соціальні зв'язки. Ліга дає нам змогу виходити на контакт з членками та спілкуватися з ними. А часопис Крайової Управи, «Наша Дорога», — робити це в межах усієї країни.

— **Лена Слобода, ПДЧ, Едмонтон, Альберта**
(23 квітня 2020 р.)

~ 11 ~

Відколи коронавірусні обмеження перевели моє щоденне буття в спокійніше русло, я дістала значно більше часу на свої справи для Бога і, як наслідок, почала значно краще розуміти, як маю проводити Великий піст. Я присвятила більше часу перегляду великопісних відправ онлайн, молилася і слухала проповіді та служби з місць далеких та близьких. Мої роздуми над почутим дали мені змогу подивитися на ситуацію, в якій я зненацька опинилася, немовби збоку — за це я дуже вдячна. Одна така проповідь нагадала мені, що дар віри проводить нас крізь хаос і невідомість. Бог надає світло, що веде крізь темряву і долає зло, що нас оточує. Хоча святкування Святого Великодня набуло інших форм, сучасні технології дозволили мені бути присутньою і на Великодній утрені та Воскресній літургії, і потім на нашому традиційному родинному сніданку. Ця присутність і дзвінке «Христос Воскрес!» вдихнули радість, надію й нове життя в наступні тижні, коли ми продовжуємо молитися за кінець пандемії.

— **Інесса Макинтайр, Едмонтон, Альберта**
(27 квітня 2020 р.)

«Наш світ змінився... неабияк. Ми опинилися в новій дійсності без жодних мап та схем проїзду.»

— **Кем Тейт, «Едмонтон Сан», квітень 2020 р.**

Edmonton Eparchy

UCWLC BRANCH OF THE DORMITION
OF THE MOST HOLY MOTHER OF GOD

“The Vibrant Parish... The Next Steps, My Response”

This central theme of the Edmonton Eparchy UCWLC Convention resonated with us as we celebrated the 75th Anniversary of our organization in 2019, and now mark the 50th Anniversary of *Nasha Doroha* magazine.

As we look back on our journey we recognize and marvel at the extra-ordinary dedicated work carried out by our National, Eparchial, and Branch members throughout the years — “Для Бога і Народу”. We are grateful to all those who came before us and pray that this legacy continues to grow and flourish for many years to come.

In 2020 we look forward to celebrating the 61st Anniversary of our branch and 70th Anniversary of our

Едмонтонська Епархія

ВІДДІЛ ЛУКЖК ПРИ ПАРАФІЇ
УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

«Жива Парафія... Наступні кроки, моя відповідь»

Цей лейтмотив з'їзду ЛУКЖК Едмонтонської Епархії перегукується з настроєм нашого цьогорічного свята — 50-річчя журналу «Наша Дорога» — та 75-ї річниці нашої організації, що її ми відзначали торік.

Дивлячись на пройдений шлях, ми віддаємо належне і чудуємося надзвичайній, самовідданий багаторічній праці членок Ліги на крайовому, епархіяльному та парафіяльному рівнях — «для Бога й Народу».

Ми глибоко вдячні всім своїм попередникам і молимося, щоб ця спадщина зростала й багатшала ще «многая, многая літа».

parish. With the blessing of Bishop Savaryn, the Assumption of the BVM Branch (amended to Dormition of the Most Holy Mother of God in 1990) was formed in February 1959 with ten ladies present at the first meeting. The first Executive consisted of: President Emilie Sirman, Secretary Mildred Zamisky, and Treasurer Mary Orysiuk.

Over the years, branch members took care of the many needs of the parish and took part in the activities in our Ukrainian community. Through their efforts and fund-raising assistance, numerous activities and endeavours enhanced the growth of an active Ukrainian Catholic parish community.

Presently, members continue to assist the pastor by serving on Pastoral Council committees, taking care of church linens, church decorating, support of children's programs and celebrations, fundraising, and whatever is necessary to be a welcoming parish and outreach community.

Our branch supports community endeavours through financial aid for: Youth Emergency Shelter, Our Lady of Peace School (providing groceries for needy families), Edmonton Food Bank, Sign of Hope, Bishop's Tea and Gala, Home of Hope, and No Room in the Inn.

Before the pandemic, we hosted Sunday fellowships for many years, giving our parishioners an opportunity to visit, enjoy each other and spend time with our pastor. Our Pastoral Committee has always been active and at this time of the pandemic, it is dedicated to keeping in touch with branch and parish members. Through phone visits and texts, we meet our needs for comfort and live interaction with each other. Sometimes we assist with grocery shopping, running errands as needed, and dropping off treats to make happier days for people staying at home.

We navigate these changed times with unprecedented communication terms: self-isolation, social distancing, new normal, PPE, protective face masks, sidewalk visits, virtual hugs, live stream Divine Liturgy, online schooling/remote learning, telephone doctor appointments, and others. We adapt in ways we've never had to before.

Many things have changed with the pandemic and the "next steps" in the life of our parish and UCWLC organization will depend on our commitment to our faith in the Holy Trinity, the Most Holy Mother of God, and to our church.

We are saddened by the huge number of people taken by this virus throughout our world and the evidence of lack of social justice for all. We pray and share heartfelt condolences with those families and pray

Цього, 2020 року ми з нетерпінням очікуємо 61-ї річниці нашого Відділу ЛУКЖК та 70-ї — нашої парафії.

З благословення Єпископа Ніла (Саварина), Відділ Ліги при церкві Вознесіння Пресвятої Діви Марії (від 1990 р. Успіння Пресвятої Богородиці) засновано в лютому 1959 р. На тих перших зборах десять засновниць обрали управу: головою стала Емілія Сірман, секретарем Мілдред Заміська, скарбником Марія Орісюк.

Відтоді членки Відділу ЛУКЖК дбали про численні потреби парафії, брали якнайактивнішу участь у справах української громади. Завдяки їхнім зусиллям та допомозі у збиранні коштів проведено чимало заходів, які сприяли зростанню активної української католицької парафіяльної громади.

Сьогодні вони й надалі допомагають настоятелям, працюючи в комітетах Пастирської ради, дбаючи про церковні шати й посуд, підтримуючи дитячі програми та різні урочисті заходи, збираючи кошти і все потрібне для того, щоб бути привітною, відкритою церковною громадою.

Наш Відділ ЛУКЖК підтримує зусилля громади за рахунок коштів, зібраних на такі проекти, як притулок для молоді в скрутній життєвій ситуації, Школа Богоматері Миру (яка надає нужденним родинам продуктів пакунки), Едмонтонський банк їжі, програми Sign of Hope, Bishop's Tea and Gala, Home of Hope та No Room in the Inn.

До пандемії ми впродовж років улаштовували недільні гостини, надаючи парафіянам можливість відвідати нашого настоятеля, провести з ним час та насолодитися товариством одне одного.

Наш Пастирський комітет завжди діяв активно, а в час пандемії він підтримує постійний зв'язок з членами Відділу та інших осіб у парафії. Телефонуючи, надсилаючи текстові повідомлення, ми задовольняємо нашу потребу в душевному спокої та живій взаємодії. Інколи ми допомагаємо з закупками, за потреби виконуємо різні доручення, а по дорозі залишаємо на ганку всякі смаколики, щоб зробити вимушене перебування наших братів і сестер удома якомога приємнішим.

У цей час несподіваних змін змінився і наш лексикон. Ми весь час говоримо про самоізоляцію, карантин, соціальне дистанціювання, «нові уявлення про нормальне», засоби індивідуального захисту (ЗІЗ), захисні маски, «тротуарні візити», «віртуальні обійми», Божественну Літургію у прямому етері, онлайн-уроки та дистанційне навчання, «телевізити» до лікаря тощо. Ми пристосовуємося до нових

that God will comfort us all with His unending love.

We are grateful for, and thank, our Metropolitan Lawrence, our Bishop David, our Pastor Fr. Bohdan Nahachewsky, all the clergy, and our Sisters Servants of Mary Immaculate for all their prayers and spiritual support.

May our Protectress, the Most Holy Mother of God, bless and keep safe our families, members, our communities, and our world. And may God always bless us with love, and a healthy, happy life.

Helen Sirman, Secretary, Virginia Sharek, President

Toronto Eparchy

BANQUET OF GRATITUDE FOR BISHOP EMERITUS STEPHAN CHMILAR

On Sunday, March 8, 2020, clergy and faithful of the Eparchy of Toronto and Eastern Canada gathered at St. Mary's Dormition Ukrainian Catholic Church in Mississauga to pay tribute to Bishop Emeritus Stephan Chmilar, upon his retirement after 17 years as Eparch. The celebration began with a Moleben, with Bishop Bryan, Apostolic Administrator for the Eparchy of Toronto and Eastern Canada, mitred archpriest Rev. Dr. Roman Pankiw, pastor of St. Mary's and a great number of priests officiating. The church was filled to capacity.

The service was followed by a Banquet in the church hall, with over 400 people in attendance. Besides family of Bishop Stephan, a multitude of clergy and Sisters Servants of Mary Immaculate from Toronto and area, there were representatives from various organizations along with clergy and faithful from across Eastern Canada. M.C.s for the evening were rev. Bohdan Choly and dobrodiyka Tania Choly. Children welcomed Bishops Stephan and Bryan with a korovay and flowers. During the meal, various performers performed on stage.

After the meal, various clerics and representatives of organizations gave greetings to Bishop Stephan, thanking him for his 17 years of servitude as Eparch of Toronto. The first speaker was Bishop Andriy Peshko, who brought greetings from the Ukrainian Orthodox Church of Canada. He was followed by: Rev. Dr. Roman

реалій у геть новий, раніше не знаний спосіб.

Багато чого змінилося і в нашій роботі, і наші «наступні кроки» в житті парафії та організації теж залежатимуть від твердості нашої віри у Святу Трійцю, Пресвяту Богородицю і нашу Церкву.

Ми скорбимо за величезною кількістю людей, що їх забрала пандемія в усьому світі, із сумом констатуємо відсутність соціальної справедливості для всіх, молимося за померлих, щиро співчуваємо їхнім родинам, просимо Бога дарувати нам розраду і свою безмежну любов.

Дякуємо нашому Митрополитові Лаврентієві, нашому Єпископові Давидові, нашому пасторові о. Богданові Нагачевському, усьому клірові й нашим Сестрам Службеницям Непорочної Діви Марії за їхні молитви та духовну підтримку.

Хай наша Покровителька Пресвята Богородиця благословить і збереже наші родини, громади і весь наш світ, і хай Бог завжди благословляє нас любов'ю, міцним здоров'ям та щасливим життям.

Галина Сірман, секретар, Вірджинія Шарек, голова

Торонтонська Eparchy

В ТОРОНТО ВІДБУВСЯ ПОДЯЧНИЙ БЕНКЕТ ДЛЯ ВЛАДИКИ ЕМЕРИТА КИР СТЕФАНА ХМІЛЯРА

У неділю, 8 березня 2020 року Торонтонська Епархія урочисто провела Бенкет Подяки Владиці Емериту Кир Стефанові Хміляреві.

Свято почалося Молебнем у Соборі Успення Пресвятої Богородиці, в Миссиссага, який відслужили Владика Адміністратор Кир Браєн Байда, о. мітрат д-р Роман Паньків у супроводі священників.

Багато духовенства, родина, друзі, представники численних організацій, парафіяни та велике число членок ЛУКЖК і гостей прибули на свято.

Ведучими бенкетової програми були о. прот. Богдан Чолій та добродійка Таня Чолій. Діти привітали преосвящених владик: Кир Стефана Хміляра і Кир Браєна Байду традиційним українським короваєм і квітами. Під час вечері відбувалася музична програма.

Після вечері духовенство та вірні Торонтонської Епархії щиро дякували Преосвященному Владиці

Lobay, bringing greetings from the clergy of the Eparchy, protodeacon Michael Liachovych, bringing greetings from the deacons of the Eparchy, subdeacon Myron Hrycyna, bringing greetings from the Ukrainian Catholic Brotherhood and Mr. Pavlo Grod, president of the Ukrainian World Congress.

Vera Kostecki, President of Ukrainian Catholic Women's League of Canada, Toronto Eparchy, brought greetings from all UCWLC members of the Toronto Eparchy. She especially thanked Bishop Stephan for his guidance and support of UCWLC. As a tribute to Bishop Stephan, UCWLC Toronto Eparchy has donated \$1000.00 to Unity 2020,

Емеритові Стефану Хмільяру за сімнадцятиліття служіння на Владичому Престолі Епархії Торонто і Східної Канади. Преосвященний Владика Андрій Пешко склав вітання від імені Української Православної Церкви в Канаді. Вітання виголосили: отець д-р Роман Лобай — від імені духовенства Торонтонської Епархії, протодиякон Михайло Ляхович — від імені дияконів Епархії, піддиякон Мирон Грицина — від імені БУКК і президент Світового Конгресу Українців Павло Грод.

Голова ЛУКЖК Торонтонської Епархії Віра Костецька, вітаючи Владика, щиро подякувала йому за довголітню співпрацю з Епархіяльною Управою та всіма членками. Голова також відзначила, що в честь

Bishop Emeritus Stephan gives blessing during Moleben.
At left is Bishop Administrator Bryan Bayda and at right is Rev. Dr. Roman Pankiw, Pastor of St. Mary's Dormition Church

Above left: Some of our UCWLC members at banquet. Above right: UCWLC Toronto Eparchy President Vera Kostecki bringing greeting on behalf of Eparchy to Bishop Emeritus Stephan.

Group picture after Moleben

a project for young Ukrainian Catholic adults from across Canada, to be held in Toronto in the summer of 2020. Bishop Bryan Bayda then appealed to those present to support this project and asked Larissa Samborsky, Youth Convenor of UCWLC Toronto Eparchy and Chair of the Organizing Committee of Unity 2020, to give a brief synopsis of the project.

In his speech Bishop Stephan thanked everyone, especially his niece and nephew, for their attendance. He expressed sincere thanks all the clergy and faithful for their prayers and support throughout his 17 years as Bishop of Toronto Eparchy and Eastern Canada. He also thanked the organizers of this celebratory event, especially Rev. Dr. Roman Pankiw and his wife Dobrodiyka Olia Pankiw. Bishop Stephan promised to keep all of us in his daily prayers.

The banquet was concluded with a prayer led by Rev. Roman Pankiw.

Yustyna-Yulia Holovchak, UCWLC member, Holy Protection of the Mother of God Branch, Toronto

вшанування Владики ми дали дар на Єдність/Unity 2020, проєкт для дорослої молоді, в сумі \$1,000, організацію якого координує наша єпархіальна референтка молоді Лариса Самборська. Владика Браєн Байда заохочував усіх присутніх підтримати Єдність/Unity 2020 і покликав Ларису Самборську розповісти про проєкт присутнім.

У подячному слові Владики Кир Стефана Хміляра багато приємних слів було сказано для духовенства Торонтонської Єпархії, всіх віруючих братів і сестер Єпархії та всіх церковних і прицерковних організацій. Владика склав щирю подяку всім організаторам Подячного Бенкету, особливо о. Мітратові Романові Панькову та добродійці Олі Паньків.

На закінчення бенкету о. мітрат д-р Роман Паньків перевів молитву.

Щастя Вам Боже, дорогий Владико! Нехай Вас береже Пресвята Богородиця, наша покровителька! Многая і Благая літ Вам, Преосвященний Владико!

Слава Україні! Героям Слава!

Юстина-Юля Головчак, Членка Відділу ЛУКЖК при Соборі Св. Покрови Пресвятої Богородиці, Торонто

Our Stories ♦ Наші розповіді

UCWLC Members Through Generations

Членки ЛУКЖК — зв'язок поколінь

BUILDING A NEW HOME IN THE EARLY 1930s AND '40s meant cutting down countless trees. The wood from these trees was then used to stoke the stove for cooking and keeping the house warm. Running water meant taking a pail and running to the well to fetch water. Radios, telephones, and electricity were yet to be heard of. But people had something that money could never buy—faith in the Lord.

My family, other early Ukrainian-Canadians, and immigrants may have not rich financially, but they were rich spiritually. Church and religion were crucial to my parents and others in the small community of New Kiew, Alberta. On March 3, 1946, the UCWLC was created at Holy Ascension Ukrainian Catholic Parish in New Kiew. My mother, Anna Kulak, was one of the founding members and served as recording secretary for several years.

When I, Olga (oldest daughter of six siblings) was growing up, I enjoyed participating in church activities, catechism classes, youth club, and choir. When my husband Nestor and I married, we bought our new house in Edmonton and it was only natural that we looked for a good church to attend. We joined the parish of the Protection of the Blessed Virgin Mary. There I was invited to become a member of the UCWLC in 1967. That is how my journey with the UCWLC began fifty-three years ago. Presently, I am a member of the St. Basil Branch, Edmonton Eparchy. It has become my life. I have served in various executive positions with the UCWLC at the Branch, Eparchial (eighteen years), and National levels. I am proud to say, having received several service awards throughout the years, in October of 2019 I was bestowed the highest honour, Honorary Life Member (HLM).

My daughter, Theresa Hlus; daughter-in-law, Barbara (Barb) Hlus; and granddaughters, Namisha and Tetiana Hlus, have also become very active UCWLC members. At the Branch level, Theresa has served on

У 1930-ті ТА 1940-ві ЗБУДУВАТИ СВІЙ ДІМ означало, що доведеться рубати дерева, багато дерев, дрова з яких також були потрібні для печі, щоб і варити, і обігрівати. А слово «водогін» значило, що мусиш узяти відро і «гнати» до криниці по воду. Ці люди не мали ні радіо, ні телефона, ні електрики. Та мали те, чого не купити за гроші, — віру в Бога.

Бідні на долляри, вони були багаті духовно. Церква і віра мали велике значення для моїх батьків та інших мешканців хутора Новий Київ в Альберті. Відділ ЛУКЖК у Новокиївській парафії греко-католицької церкви Святого Вознесіння Господнього був створений 3 березня 1946 року. Моя мати, покійна Анна Кулак, була однією із засновниць осередку і багато років служила його секретарем.

Я — Ольга, найстарша дочка серед шести братів і сестер — з дитинства брала участь у церкві та заняттях молодіжного клубу, слухала лекції з катехизису, співала в хорі. Тому було цілком природньо, що після одруження я і мій чоловік, покійний Нестор Глусь, купивши хату в Едмонтоні, стали членами парафії церкви Покрови Пресвятої Діви Марії. Згодом, 1967 року, мене запросили вступити до ЛУКЖК. Так 53 роки тому почалася моя подорож з ЛУКЖК (нині я парафіянка Св. Василя в Едмонтонській Епархії) — подорож, що стала моїм життям. Я служила на різних посадах в управах парафіяльного, епархіяльного (18 років) та крайового рівня і в жовтні 2019 року була удостоєна найвищої пошани — звання Почесної Довічної Членки (ПДЧ). Також можу з гордістю сказати, що маю кілька відзначень за прислугу протягом усіх цих років.

Моя донька Тереса Глусь, невістка Варвара Глусь і внучки Наміша й Тетяна Глусь також стали активними членками Ліги. В парафіяльному Відділі Тереса працювала в Духовному комітеті, була

the Spiritual Committee, was recording secretary, and vice president. At the Eparchial level, she has served on the Organizational Committee, and is currently the recording secretary. On the National level, she is currently the recording secretary.

Barb has served as president of St. Josaphat UCWLC Sadochok, was a member of the Spiritual Committee, and was recording secretary at the St. Basil Branch in Edmonton. At the Eparchial level she was president for two terms; and is currently the National UCWLC President.

Olga Hlus, who is with daughter Theresa, was honoured with the League's Honorary Life Member Award at the UCWLC Congress in October 2019.

Ольга Глусь з донькою Тересою під час вручення їй звання Почесна Довічна Членка на Конгресі ЛУКЖК у жовтні 2019 р.

The voice of my granddaughter, Namisha, is a gift from God. She cantors for Divine Liturgies, funerals, weddings, and other occasions. She is currently on the National Executive for Vyhovna Leadership Development. Tetiana assists with her talents whenever and wherever she is needed.

Other members of the Kulak family who are (or have been) active in the UCWLC are: Joyce Kulak, Mary Ann Kulak, Pauline Kulak, Shirley Kulak, and Rebecca Kulak.

I am so proud of all my family's contributions to the UCWLC throughout the generations. I am sure my mother, Anna Kulak, is smiling looking down on all of us as she says, "Well done, keep it up faithful servants, and may the Theotokos bless you."

Submitted by Olga Hlus, HLM
St. Basil Branch, Edmonton Eparchy

секретарем та віце-головою; на єпархіяльному рівні була членкою Організаційного комітету, нині є секретарем; ці ж обов'язки секретаря вона зараз виконує у Крайовій Управі. Варвара очолювала Садочок ЛУКЖК при Катедральній парафії Св.

Йосафата, а при церкві Св. Василя служила в Духовному комітеті та була секретарем парафіяльного Відділу ЛУКЖК; протягом двох термінів очолювала Єпархіяльну Управу Ліги і є тепер Крайовою Головою ЛУКЖК. У Наміши голос — дар від Бога, вона дякує на Богослуженнях, похоронах, весіллях та інших відправах. Нині вона також входить до Крайової Управи, відповідаючи за виховання та розвиток провідницьких навичок. Тетяна завжди готова підключатись у міру потреби.

Активні в роботі ЛУКЖК є або були й інші жінки з роду Кулаків: Джойс Кулак, покійна Марія Анна, Павліна Кулак, Ширлі Кулак, Ребекка Кулак.

Я невимовно пишаюся внеском у діяльність ЛУКЖК членів моєї родини різних поколінь. Впевнена, що моя мати, покійна Анна Кулак, зараз дивиться на нас із небес та усміхнено хвалить: *Молодці, дівчата, вірні служниці Господні, не полишайте зусиль, і най благословить вас Матір Божа.*

Ольга Глусь, ПДЧ
Відділ ЛУКЖК при парафії Св. Василя
Едмонтонської Єпархії

Granddaughter Namisha Hlus
Внучка Наміша Глусь

Did you buy a gift subscription or two of NASHA DOROHA for your favourite people? For their birthday or anniversary? Please see page 21.

Чи Ви передплатили журнал НАША ДОРОГА (або два) у подарунок на Уродини чи Річницю Вашим найдорожчим? Див. стор. 21.

The Story
of a
*Remarkable
Woman*

Written by Violet Kully
with Deborah Kully

Have you ever known someone with indomitable will? Someone who seemed to have an inner force that carried her forward no matter the challenge or hardship? Someone unstoppable? We have. Her name was Frances Sayko and she was our mother and grandmother.

Frances was born in 1913 to Pearl and Fred Hawryluk. She was the third youngest of 11 children. Although she said little about her early years, it was clear that conditions were harsh and demands were high. She was able to go to school for only 4 years. In the winters, her father demanded that she carry her youngest sister to school on her back. She helped raise a niece who had been abandoned. Her early years appeared to instill a very strong sense of responsibility for others.

Frances married Andrew Sayko in 1931, and together they had four children: Violet (1933), Sally (1936), Ray (1938) and Patricia (1944). The couple lived with Andrew's parents for the first eight years. In 1936 their newly built two-storey home burned down. All their possessions were lost. Violet recalls a store owner coming to the car to fit Frances for shoes purchased on credit.

During those early years, Andrew was hospitalized several times and Frances assumed his load of work on the farm, as well as her own. In addition to housework and raising the children, she milked cows, tended livestock, worked in the fields, picked and preserved berries, chopped wood, pumped and carried water, planted and tended a large garden, and planted over 150 trees entirely on her own.

In 1941, Frances and Andrew struck out on their own and moved to an adjacent quarter section. At the time, Andrew was seriously ill in the hospital and so Frances' sister and brother-in-law made the 25 mile trip from

Розповідь
про
*незвичайну
жінку*

Фіалка Каллі
та Дебора Каллі

Чи зустрічали ви колись людину з незламною силою волі? Людину, яка має всередині якусь рушійну силу, що несе її вперед і вперед попри всі випробування й перепони? Яку не втримати, не зупинити? Ми зустрічали. Її звали Франсис Сайко, і вона була нашою мамою й бабусею.

Франсис народилася в 1913 році в Параскеві (Перл) і Федора Гаврилюків і була третьою наймолодшою дитиною серед 11 братів і сестер. Хоча вона мало розповідала про свої дитячі роки, ми знаємо, що умови життя були суворі, а вимоги тяжкі. Вона змогла ходити до школи лише чотири роки. Узимку батько вимагав, щоб вона несла меншу сестричку до школи на спині. А ще вона допомагала виховувати племінницю, яку кинули батьки. Усе це змалку прищепило їй сильне почуття відповідальності.

Франсис вийшла заміж за Андрія Сайка 1931 року, і в них народилося четверо дітей: Фіалка, Савеля, Роман та Патриція (відповідно Вайолет 1933 р.н., Саллі 1936 р.н., Рей 1938 р.н. та Патриша 1944 р.н.). Перші вісім років подружжя жило з Андрієвими батьками. У 1936 році згорів ущент їхній новозбудований двоповерховий будинок, а з ним і все нажите ними майно. Фіалка згадує власника склепу, який мусів підійти до авта, щоб її мати могла наміряти пару взуття, придбану на виплату.

Уже протягом тих перших років спільного життя Андрій кілька разів потрапляв до лікарні, і Франсис була змушена працювати на фермі і за себе, і за нього. Крім роботи по хаті й виховання дітей, вона доїла корови й годувала худобу, працювала в полі, збирала й консервувала ягоди, рубала дрова, качала й носила воду, садила й доглядала чималий город і власноруч посадила більш як півтора ста дерев.

Ranfurly with wagon and horses to help them move. Violet recalls that when her father returned from hospital he was so frail that she and her sister Sally pulled him around the yard in their toy wagon.

In 1950, Andrew was again hospitalized for a month with osteomyelitis. Fears were that his leg would be amputated. Prior to his hospitalization, the family had suffered 6 years of crop failure caused by hail and drought. Violet was forced to quit school after grade 11 to help pay for her father's hospital bills. The family was absolutely overjoyed when Andrew returned home fully healed, leg intact.

During that month of her father's illness, Violet recalls that she and her mother took on the commitment of helping a neighbour who was very ill. Every morning and evening they trudged a mile across the field to milk her cows, separate the milk and clean up. This was on top of their own long day of work and sending 3 children to school.

Violet recalls that her mother never stopped moving. She had an astonishing capacity for hard work. In the days before combines, she ran the binder when hired men weren't available. Violet recalls working with her mother to stook a 50-acre field of wheat in the blazing sun.

Frances had the remarkable ability to conjure meals for large numbers of people without advance notice (on a wood stove, with no fridge, or running water). In the days before telephones, threshing crews would simply arrive without warning. Frances and Violet moved like lightning to pick lettuce and potatoes and quickly peel

У 1941 році Франсис і Андрій вирішили жити самі й зайняли сусідню ділянку — чверть квадратної милі. На той час Андрій тяжко хворів і лежав у лікарні, і тому сестра Франсис та її чоловік приїхали за 25 миль з Ранфурлі з возом і кіньми, щоб допомогти їм з переїздом. Фіялка згадує, що, коли батька виписали з лікарні, він був такий кволий, що вона та її сестра Савеля возили його по подвір'ю у своєму іграшковому візку.

У 1950 році Андрія знову на місяць шпиталізовано з остеомієлітом. Боялися, що йому ампутують ногу. Перед тим родина зазнала шість років неврожаю через град та посуху. Фіялка мусіла після 11 класи залишити школу, щоб допомогти оплатити батькові рахунки з лікарні. Коли він повернувся додому, цілком одужавши і з цілою ногою, родина не могла повірити своєму щастю.

Фіялка згадує, що, поки батько був у лікарні, вона та її мати взяли на себе допомогу сусідці, яка теж дуже хворіла. Щоранку й щовечора вони проходили милю через поле, щоб подоїти сусідчих корів, сепарувати молоко та прибрати. І це на додачу до власного довгого робочого дня та виряджання трьох дітей до школи.

В спогадах Фіялки мати не зупиняється ні на мить. Вона мала дивовижну здатність до тяжкої праці. Комбайнів тоді ще не було, і вона сама робила на снопов'язалці, коли не було кого найняти з чоловіків. Фіялка пригадує, як на палючому сонці разом з матір'ю ставила снопи на пшеничному полі площею 20 гектарів.

Франсис мала подивугідний хист хутко — на дров'яній плиті, без холодильника, без проточної води — наварити їжі на велику кількість людей без, як-то кажуть, попереднього повідомлення. У ті дні, коли на фармах ще не було телефонів, молотарки приїжджали без попередження. Франсис та Фіялка миттєво, як блискавка, вміли зробити салату, начистити картоплі, яблук, поставити в піч пиріг, зарізати курчат і двічі протягом дня нагодувати бригаду з 12 помічників, а ще для перекуски зварити й розлити 2 гальони кави, зробити канапки, напекти пампушок і виїхати з отим всім добром на поле.

Відданість громаді була частиною її трудової етики. Франсис була однією із засновниць парафіяльного Відділу ЛУКЖК при Новокиївській церкві Вознесіння Господнього, створеного 3 березня 1946 року. Незважаючи на свої чотири класи школи, уже невдовзі після того, як погодилася бути секретарем Ліги, вона вела протоколи англійською мовою.

apples, make pie crust, and kill young chickens all in the same day to serve two hearty meals for the crew of 12. At coffee time they would boil 2 gallons of coffee, pour it into a grimmer, prepare sandwiches and donuts, and drive out to the field.

Frances' commitment to community was marked by her signature work ethic. She was a founding member of the UCWLC Ascension of Our Lord of New Kiev Parish formed on March 3, 1946. Although she had only completed grade 4, she accepted the role of secretary of the League, writing the minutes in English. In 1964, Frances took on the presidency of the League. Her commitment was absolute. The same year of her presidency she underwent major surgery. Though not fully recovered, she attended a League event and fell down the stairs, injuring her knee and requiring aspiration for 6 months.

Frances transferred her UCWLC membership to Vegreville after moving there in 1968. Though she worked full-time at a nursing home, she maintained an active role in the League and was appointed as one of the convenors—a role which required much work and commitment.

As a League member, Frances was a major contributor to Pysanka Days. With fellow members she made borscht and thousands of pyrogies, holubsti, and pies. She then hauled the goods to the festival, selling them for three days straight.

Frances was an excellent cook and loved to nurture people with her food. She worked as dietary aide at the Auxiliary and Nursing Home of Vegreville. She was always excited when it was her turn to plan the menu and prepare the meals. Beyond her role in the kitchen, Frances would visit the residents as often as she could. Frances later assumed a position as house mother for young handicapped children. She cared for them as if they were her own.

Frances' compassion for the suffering and lonely was boundless. She always looked out for her neighbours, providing long-term care for a friend with severe scoliosis who broke her wrist, painting a bedroom for another elderly woman, and helping countless others however she could.

Frances had 9 grandchildren whom she adored. They loved their grandmother and were at times a bit awed by her intensity. Baba's hands were a blur of constant movement. She was incredibly efficient and adept at all she did and never took shortcuts. 'Chicken day' was a flurry of nonstop movement: the chickens were separated from their heads, de-feathered, gutted, partitioned, and bagged at lightning speed. Mushroom

У 1964 році Франсис обійняла посаду голови парафіяльного Відділу Ліги. Віддавала всю себе цій роботі, хоча того ж року перенесла серйозну операцію; ще не одужавши повністю, під час відвідин заходу ЛУКЖК впала на сходах і поранила коліно, після чого протягом півроку потребувала відведення рідини від травмованої ділянки.

Після переїзду до Вегревіллу 1968 року Франсис стала членкинею місцевого Відділу ЛУКЖК. Працюючи повний робочий день у домі опіки для літніх людей, вона відігравала в Лізі дуже активну роль і була призначена одним із організаторів з'їздів і зборів, а ця робота вимагає великої працездатності й відповідальності.

Як членкиня Ліги Франсис була провідним учасником Днів Писанки. Разом з іншими членкинями вона варила борщ, ліпила тисячі вареників і пиріжків, крутила голубці, а потім пекла, варила, привозила й продавала все це протягом усіх трьох днів фестивалю.

Вона чудово куховарила й любила смачно нагодувати. В домі опіки у Вегревіллі вона працювала помічницею з харчування. Завше раділа, коли надходила її черга планувати меню й готувати страви. Крім своєї роботи на кухні, навідувала мешканців так часто, як тільки могла. Пізніше Франсис зайняла посаду виховательки дітей з обмеженими фізичними здібностями, піклуючись про них, як про рідних...

Співчуття Франсис до страждань і самотності не знало меж. Вона завжди допомагала сусідам, протягом тривалого часу доглядала подругу з важким сколіозом, коли та зламала руку, пофарбувала спальню ще іншій літній жінці, допомагала незліченним іншим людям.

Мала дев'ятеро внуків, яких обожнювала. Вони теж любили свою бабусю, хоча й чудувалися, де в неї береться стільки сили. За рухами бабиних рук годі було встежити. Робила все миттю і напрочуд майстерно й ефективно, нічого «для годиться». «Курчин день» минав у безперервній вихорі руху: курей відокремлено від голови, обскубано, випатрано, вичищено, вимито, розрізано, розкладено

picking and cleaning was another swirl of movement. Baba's knife would flash in the light as she cut away every microscopic defect from the mushroom and rapidly filled her bucket. Even major surgery didn't slow her down! Shortly after a mastectomy she showed up at Deborah's three acre garden, put her hoe to the earth and efficiently parted weeds from soil in a cyclone of movement.

While baba worked hard, she also knew how to laugh. Her biggest laughs were rare, but a thing to behold. She would bend forward at the waist, grip her knees and release the deepest, richest belly laugh imaginable. Her beautiful dark fringed hazel green eyes would squeeze tight, tears would leak down her velvety cheeks and she would give herself over to her mirth. It was the most glorious sound in the world and impossible not to join in.

The church community was a foundation of Frances' life. Family and social life revolved around church activities. She did everything possible to ensure the family attended every Mass and sent her children to Catechism classes every summer. Beyond her strong faith in God, she had a special devotion to Our Lady. A highlight of her life was seeing the Shrine of Our Lady of Guadalupe in Mexico.

One day while cleaning the church, Frances discovered a lump in her breast. A mastectomy was followed by 19 treatments of radiation, during which she maintained an active life. Within two years the cancer metastasized to her lungs. After rounds of chemotherapy the doctor told her that she had anywhere from eight to thirty days to live. Almost immediately, she informed Violet of her funeral plans. Four days later she asked Violet, when He (Jesus) was going to come. Then she said that she loved Him so much, she would wipe His feet with her hair. Chuckling, she remembered that she had lost most of her hair. She was ready. She forgave and blessed the person who had hurt her terribly in the past. "Go in peace," she said. "Now I am at peace." She was just 68 years old when she passed away.

Everyone leaves a unique imprint upon those that knew and loved them. Frances' imprint was one of selflessness, of dogged determination, of service to others and community, of perseverance through hardship, of resilience, of giving, of sacrifice, of love of God and family. We will always remember her love of birds and trees, and her absolute joy at seeing robins. Her deep love is forever reflected in her children, grandchildren, and great-grandchildren. She indeed glorified God throughout her life.

по торбинках. Збирання й чищення грибів було ще однією виставою. Бабин ніж спалахував, мов скальпель, коли вона видаляла з поверхні гриба кожну цятинку; відро наповнювалося на очах. Навіть серйозна операція не сповільнила її. Невдовзі по мастектомії вона з'явилася на Деборинім городі, узялася за сапку й виполола гектар з гаком бур'янів, немов яке чарівне торнадо.

Наша баба вмiла працювати, умiла й радiти життю. Вона рiдко смiялася досхочу, але коли вже давала собі волю, за цим було варт спостерiгати. Заплющивши гарні зеленкувато-карі очі з темним обiдком, вона згиналася наперед, стискала долонями колiна і раптом вибухала таким соковитим, глибоким, нутряним реготом, що по оксамитових щоках струменiли слiози, і було несила не приєднатися до цього найщасливішого смiху на свiті.

Церковна громада була для Франсис основою iснування. Навколо дiяльностi церкви оберталося і родинне, і громадське життя. Франсис робила все можливе, щоби ми ходили на кожну вiдправу, і щолiта вiдряджала нас на курси катехизису. Вона твердо вiрила в Бога й мала особливу вiдданiсть Богоматері. Однією з основних подiй її життя стали вiдвiдини Собору Богоматері Гваделупської в Мексиці.

Одного дня, прибираючи в церкві, Франсис знайшла в грудях пухлину. Після мастектомії було 19 сеансів радіотерапії; упродовж усього цього часу вона вела активне громадське життя. За два роки рак метастазував у легені. Після хеміотерапії лікар сказав, що їй залишилося від одного до чотирьох тижнів. Вона майже вiдразу повiдомила Фіялку про свої плани на похорон. Через чотири дні вона спитала, коли Він (Ісус) надiйде, і сказала, що так любить Його, що ладна була обтерти Його ноги волоссям. Потім гмикнула, згадавши, що більшу частину волосся втрачено. Вона була готова. Пробачила і благословила людину, яка колись завдала їй страшної шкоди. «Іди з миром, — сказала. — Тепер я в мирі з собою». Їй було всього 68 років.

Кожен залишає на тих, хто їх знав і любив, свій неповторний вiдбиток. Вiдбиток Франсис полягав у її самовiдданості, завзятості, рiшучості, служінні іншим та громаді, наполегливості в доланні труднощів, стійкості, вмінні дарувати, самопожертві, любові до Бога та родини. Ми також завжди пам'ятатимемо її любов до птахів і дерев, її трепет щоразу, як бачила вiльшанку, любов, яка передавалася її дітям, онукам і правнукам. Вона справді славила Бога все своє життя.

Ukrainian-language Video Series with Mental Health Experts on Effects of COVID-19

By Mariana Karapinka

Toronto: The current global COVID-19, coronavirus pandemic has created an urgent need to provide information to the public regarding its effects and coping mechanisms. Although there is plenty of information circulating on the Internet about the effects of COVID-19 on our physical health and the economy, there is a lack of information on how it may affect our mental health, in the Ukrainian language.

As a result, an online educational information series in the Ukrainian language has been created by Yana Kreminska and Adriana Luhovy on the effects of COVID-19 and quarantine on mental health.

Their project is called “Серія: Впоратися з викликом COVID-19” (“Coping with the effects of COVID-19”). Filming of this series began on April 15, 2020, with their first video viewable online on April 29.

“We wanted to combine our skills and knowledge,” stated Adriana Luhovy. “We thought such a series was needed and could be very effective.” Both Adriana Luhovy and Yana Kreminska’s professional background lends itself to this important video project which is quickly gaining a following.

Yana Kreminska, originally from Ukraine, is a Psychologist and Cognitive Behavioural Therapy (CBT) and Schema Therapy (ST) Psychotherapist by profession, currently working towards transferring her credentials to practice in Ontario. She worked

as a clinical practitioner for over six years at the Mental Health Institute at the Ukrainian Catholic University (UCU), in Lviv, Ukraine and as the Manager of the Psychological Counseling Center at UCU. Her clinical practice experience also includes working at the Lviv

content on mental health online. “Unfortunately, there is a lot of inaccurate and misleading information on the theme of the pandemic and mental health. There is an incredible team of professionals in Ukraine, which does not have enough exposure to a larger

Ms. Yana Kreminska holding clapboard indicating the filming of her interview with mental health expert Dr. Oleh Romanchuk of UCU on COVID-19 Ukrainian language video series, edited by Adriana Luhovy. PHOTO CREDIT: ADRIANA LUHOVY

based “Kolo Simii” which focuses on mental health in children and their families (<https://k-s.org.ua>). Having moved to Toronto in 2018, she completed a Human Resources Management program, and is currently with the Department of Psychiatry at the University of Toronto.

After the first initial shock of the reality of COVID-19 and quarantine, Ms. Kreminska noticed that there was little quality Ukrainian

audience,” she explains. “There is still a strong stigma against mental health and psychology currently present in Ukraine.” Ms. Kreminska reached out to her colleagues who agreed to be interviewed, supporting the project.

The videos created by Yana Kreminska and Adriana Luhovy are one way to push back against this stigma. “The more society is exposed to the topics of mental health, the more it will become

the norm. It is important to always think of mental health as health,” Ms. Kreminska stated.

Adriana Luhovy's professional background helped make the project happen. She completed Communication Studies from Concordia University, Digital Design from Vancouver Film School and Design for Social Change at the School of Visual Arts in New York City. She worked at a human rights organization in New York City, before embarking on the Canadian medical missions to Ukraine organized by Canada-Ukraine Foundation in Ukraine. Adriana Luhovy's documentaries include the award-winning film “Recovery Room” (“Oblychia Viny”, the Ukrainian version) about Canadian humanitarian medical missions aiding injured Ukrainian soldiers in the ongoing war in eastern Ukraine; “Shores of Freedom” about the third wave of Ukrainian immigration to Canada; and “Second Chance” about Canadian volunteers aiding orphaned children in Ukraine.

“I have a passion for projects which can raise awareness about important initiatives, this is such a project,” says Adriana. “Everyone in the world is currently affected because of COVID-19, and we all deserve to know from professionals how to best cope and what to expect.” Like millions of others in Canada and worldwide, Adriana Luhovy's work has been suddenly affected due to the crisis. Quarantine makes it almost impossible to continue to find work as a freelance videographer and photographer. All public gatherings have been put on hold indefinitely, all contracts cancelled. “I was excited to be a part of this project idea from the very beginning. It is timely, and it is urgently needed. We

Official poster of COVID-19 Ukrainian-language video series created by Yana Kreminska and Adriana Luhovy

hope we can help others through this initiative.”

The filmed interviews with mental health experts were conducted in Ukrainian. So far, two videos have been completed and one has been translated into English. Interviews last up to an hour, and are then edited into approximately 10 minute segments, with captions inserted highlighting specific ideas. Adriana Luhovy also creates motion-graphic animations. “We try to complete the videos as quickly as possible; however, they do take time and a lot of work,” states Adriana.

The first interview was with Dr. Dennis Ougrin, Consultant Child and Adolescent Psychiatrist at South London and Maudsley NHS Foundation, Course Director for the MSc in Child and Adolescent Mental Health at the Institute of Psychiatry, Psychology and Neuroscience (IOPPN), King's College, London and Editor in Chief of the medical journal “Child and Adolescent Mental Health.”

Co-director and editor Adriana Luhovy of Ukrainian-language COVID-19 video series

In the video titled “Як карантин впливає на психічне здоров'я дітей (How quarantine affects mental health of children)” Dr. Ougrin speaks about the positive and negative effects of quarantine on children's mental health. On the one hand, “There is a massive number of children, who feel much better and their mental health is likely improving,” he explains. He

suggests some possible explanations can be related to children staying at home, not experiencing school and exam-related stress as a factor. However, “The unfortunate negative effects of the pandemic and quarantine on some children include a rise in child abuse: physical, sexual and emotional,” Dr. Ougrin states.

On April 16, the second interview was conducted with mental health expert Dr. Oleh Romanchuk whose topic was “Як розвивати стійкість (How to Develop Resilience).” This video became their first completed video to be officially launched online, on April 29th.

The video, twelve minutes long, discusses “How to Develop Resilience” in Ukrainian. Dr. Oleh

Romanchuk is a Psychiatrist, Director of the Mental Health Institute at the Ukrainian Catholic University in Lviv. In this video Dr. Romanchuk introduces the subject and outlines the important elements for developing resilience. They include a way to perceive your current situation in a healthy and more adaptable way, creating resilient actions and behaviours that correlate with a resilient mind-set, taking care of ourselves, celebrating life and understanding what helps to live life to the fullest, and other steps.

“Як розвивати стійкість” with Dr. Romanchuk has been viewed over 7,300 times, with over 216 shares on the Ukrainian Institute of Cognitive Behavioural Therapy

(UICBT) Facebook Page: (Український інститут когнітивно-поведінкової терапії) (<https://www.facebook.com/UICBT>).

You may follow the Ukrainian-language online video series by visiting the “Week Five Productions” website (www.weekfiveproductions.com). “Yana and I decided to call ourselves “Week Five Productions,” as the idea of this video series originated during the fifth week of quarantine due to COVID-19,” explains Adriana Luhovy. “We hope we can continue working together in the future.”

This project will complement the many efforts in the community to bring information about the effects of the COVID-19 pandemic on mental health to the public.

The Covid-19 pandemic has caused fear, panic, and ongoing uncertainty. However, UCWLC members always have the knack of blooming where they are planted. Did you experience something positive during the pandemic?

We'd love to hear from you and share your experiences with readers in the next issue. Don't forget to send a picture if you have one.

**Deadline for submissions is
October 15, 2020.**

Please submit to

Lyrissa Sheptak at lyrissas@hotmail.com
(English) or

Larysa Hrynda at nashadoroha@gmail.com
(Ukrainian).

A Strong Wife

Сильна жінка

OKSANA PLAYED WITH THE WATER, shifting it from one hand to the other. She liked hearing the sound it made as it dripped into the metal basin—it reminded her of the brook that ran through her yard back in Ukraine. How she missed home; she certainly didn't want to be in Canada anymore. As far as she was concerned, she never wanted this adventure in the first place. Her dirty fingernails caught her eye and snapped her out of her thoughts. No amount of scrubbing ever removed the grime that collected under her nails. After all these months of clearing bush, her skin felt permanently tarnished. Catching her reflection in the water, Oksana shrunk back. She was wasting away. Her face was mottled with mosquito bites, and her once lustrous black hair was now dull and felt like straw. Back in Ukraine she was the village beauty; now she was a stranger even unto herself. In her frustration, Oksana flung the water-basin against the wall and watched it hit the dirt floor.

Wiping the tears that moistened her eyes, and scanning her humble house, Oksana thought to herself, *it's too quiet here*. Other than the rustling of leaves, a bird's song, or a buzzing bee, it was always unnervingly quiet. She made it a habit to leave the bush early because she was afraid of being in the forest alone when the sun dipped down. But sometimes the silence in the house was worse. Ruslan, her husband, was in such a rush to go south and make money for the winter, that before he left, all he had time to build Oksana was this sod hut. It was meant to be temporary, but she was quickly losing hope that something better would be built by winter. She couldn't blame Ruslan, he was doing the best he could. They spent their last kopeks travelling to Canada, and then buying land and supplies. But this place—she gazed around the dwelling again becoming deflated—was not what she dreamed of when she agreed to leave Ukraine. She thought she'd be in a log house surrounded by wheat fields, fruit trees, and a garden as far as the eye could see.

OКСАНА БАВИЛАСЯ, ПЕРЕЛИВАЮЧИ ВОДУ з долоні в долоню. Їй подобався звук того, як краплі падали у металевий таз — це нагадувало їй рівчачок, що біг серед подвір'я вдома в Україні. Як же ж вона скучила за домом... Ні, вона вже не хотіла жити в Канаді. І взагалі, була б її воля, вона ніколи не дала б згоду на цю авантюру. Вона глянула на почорнілі пучки пальців. Цей бруд ніколи не вишкребти з-під нігтів, хоч чим три. Після стількох місяців на розчищенні чагарнику бруд в'ївся в шкіру. Побачивши своє віддзеркалення в воді, вона сахнулася. Змарніла... Обличчя в цятках комариних укусів. Колись сьйне чорне волосся втратило блиск, стало на дотик як пожухла солома. Удома вона була першою красунею села, а тут... Тут вона самої себе не впізнала б. У розпачі вона відштовхнула таз, той вдарився об стіну і впав на глиняну долівку.

Витерши сльози й оглянувши вбоге житло, вона подумала: «Взагалі, тут занадто тихо». Що вона чує, крім шелесту листя, співу якоїсь пташини, дзижчання бджоли? Від цього можна знавісніти. Вона поклала собі за правило вчасно виходити з лісу, бо боялася лишатись у хащах сама після заходу сонця. Та інколи тиша в хаті лякала більше. Руслан, її чоловік, так поспішав на південь, заробити грошей на зимування, що встиг збити їй лише цю землянку. Гадали, це на час, до його повернення... Але вона вже почала втрачати надію, що до зими вони матимуть щось ліпше. Ні, Руслана не винуватила, він робить усе, що може. На дорогу до Канади пішли майже всі їхні гроші, а ще ж купили землю, будівельні

Instead, Oksana was sentenced to this dark, one room, dirt house in the middle of no where. Trees surrounded the burdei from every direction like a fortress. But the forest didn't protect her; it kept her separated and solitary. It was a prison. Oksana had worked unceasingly after Ruslan left. She tried to transform the dirty hut into a home by setting up the icon and rushnyk, and laying out the feather pillows and quilt they received for their wedding only one year ago. On top of clearing land, she constructed a willow fence around her poor garden (which was turning out to be only meagre at best). Oksana sighed and thought, *what would everyone back home think of me now?*

"One day this soil will be our freedom, our life!" Ruslan once declared, trying to convince her that it wasn't all in vain.

But it wasn't easy getting down to the lush soil. She had to clear the land one tree at a time. Then she had to pull out each stump, and pick the stones. Tears stung Oksana's face. Ripping stumps out of the earth until your muscles burned like strong horilka was not women's work. Women were supposed to raise children and keep a happy home. Not clear land every day without the strength and protection of a man, nor a church to keep you sane. By the end of each work day, she barely had enough strength to even make a paltry bowl of porridge.

Father Almighty. Her prayer stopped short. *I don't know how to pray anymore—what more is there to pray that hasn't already been said? I'm fading. All I know is that I can't do this by myself anymore.*

The sun fell behind the peaks of the trees and the forlornness of it ripped a shiver down Oksana's spine. Afraid of the *lisovyk*¹ that could be lurking close by, she quickly pulled shut the door and fastened it with a heavy timber. Inside it fell instantly dark, except for the light that seeped through the cracks in the door-frame. Striking a match and lighting a candle, she whispered, "Ruslan. Some days I really need you." The croak in her voice startled her. She didn't recall the

матеріяли. Та все ж — вона ще раз глянула довкола і знову відчула пекучий жаль до себе — це було геть не те, про що вона мріяла, коли згодилася поїхати з України. Гадала, тут у них буде гарний сосновий зруб серед пшеничного поля, а навколо сад і город, зелені грядки аж до небокраю...

Натомість що вона має? Сидить, мов у ямі, у темній землянці в Богом забутих хащах... Так, довкола були дерева, вони оточували бурдей фортечним муром. Але ліс не захищав її, він відділяв її від решти світу і тримав на становищі в'язня. Так, в'язня. Після Русланового від'їзду вона працювала без упину. Хотіла зробити з брудної хижки щось придатне для життя, повісила образ, рушник, виклала на ліжко пухові подушки та клаптеву ковдру, подаровані їм на весілля тільки рік тому. Крім того, що з ранку до ночі різала клятий чагарник, огородила грядки (з яких, як уже було видно, не варто було чекати великого врожаю) вербовим плотом. Боже-Боже, зітхнула вона, бачив би мене зараз хтось удома — що подумав би?

«Одного дня ця земля дасть нам свободу, нове життя!» — сказав якось Руслан, переконуючи її, що їхні зусилля не марні.

Але добитися до щедрої канадської землі виявилось непросто. Оксана могла розчищати ділянку тільки по одній деревині — зрубавши, викорчовувати, потім вибирати каміння... Їй знову потекли сльози. Видирати з землі пня, поки все тіло палає, мов розтерли перваком, — це не жіноча робота... Жінка має виховувати дітей і дбати про домашній затишок, а не гарувати на лісопавалі без дужих чоловікових рук. Навіть церкви поблизу нема, щоб геть не зіхати з глузду... Під кінець кожного дня вона була така квола, що ледве мала силу зварити собі миску вівсяної каші.

«Боже всесильний...» Молитва урвалася. Не знаю, як ще мені молитися, подумала вона — та й про що просити, коли все вже сказано? Я в'яну... Знаю тільки одне — більше не можу тут сама.

Сонце сіло за верхів'я дерев, і від ще більшої самотності мов морозом сипонуло Оксані за спину. Десять тут нишпорять злі лісовики... Вона швидко зачинила двері і перекрила їх важким брусом. В середині миттю стемніло — тільки крізь шпарини в одвірку ледь-ледь просотувалося присмеркове світло. Вона взяла сірника, запалила свічку і прошепотіла: «Руслане... як мені тебе часом бракує...» І сама злякалася свого хрипкого голосу. Коли вона востаннє з кимось говорила? Щоб розірвати невмолимий тишу, заспівала тужливу пісню, яку пам'ятала з

¹ Forest demon

* Please note, the use of the word "Indian" was not intended to be used in a derogatory way. I only chose to use that word, because at the time this story takes place, this is the word Euro-Canadian people used. I fully understand and support reconciliation and respect for the Indigenous peoples of Canada.

last time she talked to another human. Compelled to break the relentless silence she broke out in a lament. Singing a song from her homeland, she cried out to heaven, "My Lord, why have you forsaken me?" But as she sobbed, her disappointments and bitterness began to expel like moths set free from a trunk.

Suddenly she heard rustling and it snapped her back to reality. "Ruslan?" There was no answer, but something was stirring outside. Was it a bear? In Ukraine she heard stories about Canadian wildlife being larger and crueller than she'd seen before. Wiping her tears, she carefully reached for the shotgun standing sentinel by the door. Holding it just like Ruslan taught her, she aimed it at the noise as it moved around the burdei. Eventually it stopped at her front door. Oksana cocked the trigger and held her aim. In panic, she thought, *imagine if Ruslan came home and I was dead?*

There was a knock at her door and Oksana stiffened, holding her breath. Another knock followed, then another, stronger one. There was no imagining it, someone was there. She stumbled to the edge of her bed, and sat with her shot-gun in hand, waiting out whatever, *whoever*, was outside. After a long, silent while, Oksana decided to crack open the door just enough to peak out her head. To her amazement, there was a basket sitting at the base of her door. Crouching down to see the contents, she pushed back the cloth revealing a miracle. Shocked, and on the verge of tears, Oksana looked hurriedly around, "Hello?"

Then she spotted her. Standing alone at the edge of the yard was a woman who smiled shyly. *She doesn't look Ukrainian*, Oksana thought as she beckoned, "Come in!" *My God! Oksana thought, she's an Indian! I only heard stories about them!* And here was one walking through her threshold! As Oksana welcomed her guest, her new acquaintance unpacked the contents of the basket revealing medicines, foods and healing salves all collected from their shared surroundings. Oksana was overcome with gratitude and relief.

Glancing to heaven, Oksana sighed a thank-you.

Smiling a shy smile to her new friend, Oksana realized that for the first time since leaving Ukraine, she had hope.

*"...those who wait on the Lord shall renew
their strength,
They shall mount up with wings like eagles,
They shall run and not be weary,
They shall walk and not faint." — Isaiah 40:31*

дому. «Господи Боже, — розридалася, звівши очі до неба, — чому, за що Ти мене покинув?» І все ж, ридючи, вона відчувала, як її розпач, уся накіпіла гіркота поступово відлітає в темряву, немов моли, випущені з куфра.

Раптом вона зачула якийсь шурхіт і ніби прокинулася. «Руслане, ти?» Ніхто не відповів, та шурхіт знадвору посилювався. Ведмідь? Ще вдома вона чула розповіді, що канадські хижі звірі більші й дужчі за все, що їй доводилося бачити й чути. Швидко витерла сльози, простягла обережно руку до дробовика, що стояв на варті біля дверей. Тримавши зброю, як її навчив Руслан, скерувала її в бік шурхоту. Істота обійшла хату. Стала перед дверима. Оксана звела курок і наставила рушницю на двері. У паніці майнула думка: Руслан повернеться, а я лежу мертва?

У двері постукали. Оксана зіщулилася й затамувала подих. Постукали ще й ще, чимраз дужче. Ні, яка уява — це хтось стукає, там хтось є. Оксана, хитаючись, опустила на краєчок ліжка, тримаючи дробовика в руці. Хай буде що буде — вона дочекається їх відходу. Після довгої тиші прочинила двері — тільки щоб визирнути назовні. На свій подив побачила кошика на землі перед дверима. Нахилилася, відслонила ряднину — і побачила диво. З очей знову ринули сльози. Вона хутко глянула довкола. «Хто тут?»

І тоді побачила її. У кінці подвір'я стояла жінка, ніяково всміхаючись до неї. Вона не схожа на нашу, подумала Оксана, але мовила й показала рукою, «Заходь!» О Боже, збагнула вона, це ж аборигенка! Стільки про них чула, аж ось тут одна з них вже переступає наш поріг! Оксана жестами привітала гостю, а та розпакувала гостинці. У коші були різні наїдки, трави й ліки — усе зібрано в лісі, який був домом їм обом... Оксана не могла вимовити і слова від розради і вдячності.

Дякую Тобі, Господи, зітхнула вона.

Соромливо усміхнувшись новій подрузі, Оксана зрозуміла, що вперше за весь той довгий час, як вона поїхала з України, в її серці з'явилась надія.

*«...а ті, хто надію складає на Господа,
силу відновлять,
крила підіймуть, немов ті орли,
будуть бігати — і не потомляться,
будуть ходити — і не помучаться!»
— Книга Пророка Ісаї 40:31*

Congratulations to the editors — past and present — and all *Nasha Doroha* eparchial representatives and contributors. Also, let us remember those who are in eternity. We owe these ladies our deepest gratitude for their service. Over the fifty years of our *Nasha Doroha*, we have been informed of UCWLC activities, as well as eparchial and branch news. I very much enjoy reading the *Nasha Doroha* articles and take great pride in our publication because it highlights our Ukrainian culture.

Natalka Yanitski, HLM

Congratulations, *Nasha Doroha*, on the 50th Anniversary of your publication! The Edmonton Eparchial UCWLC thanks you for providing our League members with timely, informative, and enjoyable material to read. We look forward to reading the special anniversary issue.

To all the valued readers of *Nasha Doroha*, please continue to pray as we live through this pandemic crisis.

Blessings,

Mary Ann Phillips
UCWLC Eparchial President, Edmonton Eparchy

Привітання редакторкам — колишнім і нинішнім — та всім епархіальним референткам «Нашої Дороги» та іншим кореспондентам і співробітникам журналу. Згадаймо також і тих, хто вже відійшов у вічність. Ми повинні бути глибоко вдячні усім цим жінкам за їхню жертвенну працю. Впродовж 50 років журнал розповідає нам про діяльність ЛУКЖК — знайомить з новинами епархій та парафій. Отримую велику насолоду від читання статей у «Нашій Дорозі» і дуже пишаюся нашим виданням, бо воно висвітлює нашу українську культуру.

Наталка Яницька, ПДЧ

Гратуюю сердечно, дорога «Наша Дорого», з півстолітнім ювілеєм! Едмонтонська Епархія ЛУКЖК щиро дякує тобі за своєчасні, інформативні й захопливі матеріяли для членок Ліги. З нетерпінням очікуємо спеціального ювілейного випуску!

А всім читачкам «Нашої Дороги» передаю наше уклінне прохання молитися, доки скінчиться ця коронавірусна криза.

Нехай благословить вас Бог,

Марія-Анна Філіпс
Голова ЛУКЖК Едмонтонської Епархії

From the *Nasha Doroha* Coordinator

Dear past and present National Presidents, National Executive & Committee Members, Spiritual Advisors, Editors & all other ND Editorial Board Members, Technical Support staff, Proofreaders, Translators, Printers, Eparchial Presidents, Branch Presidents, UCWLC members, and subscribers of Nasha Doroha,

Nasha Doroha is 50! What a historic milestone this is for our UCWLC publication! Sincerest thanks to those of you who have made various contributions over these past 50 years. Without your support we would not be printing this special anniversary edition to celebrate our journal's 50th! We must also not forget those who laid the foundation for our publication and who are no longer with us. Their visionary spirit lives on in the pages of *Nasha Doroha*. We owe them our deepest gratitude. Eternal memory!

**"If not I, who? If not for us, for whom?
If not now, when?"**

These words of wisdom attributed to a first century scholar are as relevant as they were 2,000 years ago.

In 1997 when I was first approached to take on the position of *Nasha Doroha* Representative/Edmonton Eparchy, I had no idea of what lay ahead. At that time, I had only been a UCWLC member for seven years and was not too familiar with the organization's publication. I hesitatingly agreed. My 20-plus year journey as *Nasha Doroha* Representative began by being interrupted by a three-year hiatus as *Nasha Doroha* Coordinator (2007-2010). In 2005 (until 2019) I took on the role of Press Reporter/UCWLC Edmonton Eparchy as well.

Looking back over the years, it has been an invaluable experience. As *Nasha Doroha* Representative/Edmonton Eparchy it has been to my benefit to interact with four editors, to submit branch and eparchial news; as well as write about many of our ladies' contributions and accomplishments, personal life stories, historic UCWLC church and Ukrainian community events. Sadly, too, I have had to write many obituaries and tributes for our deceased members. As National Coordinator (2007-2010) — and now once again in this role — I have had the opportunity to not

Від координаторки «Нашої Дороги»

Дорогі колишні й нинішні крайові голови, членки Крайової Управи і комісій, духовники, редактори та інші членки редакційної ради «НД», технічні асистенти, коректори, перекладачі, друкарі, голови епархіальних та парафіяльних управ ЛУКЖК, членки Ліги та всі передплатники «Нашої Дороги»:

«Нашій Дорозі» виповнилося 50! Яка історична віха для видання нашої Ліги! Хочу якнайсердечніше подякувати всім тим, хто протягом цих 50 років брав участь у створенні й виданні нашого журналу. Без вашої підтримки ми нині не друкували б це ювілейне число! Не забудьмо також і тих, хто свого часу заклав основи нашого часопису, але вже відійшли у засвіти. Їхній провісницький дух досі з нами, він живе на сторінках «Нашої Дороги», і сьогодні ми складаємо їм нашу глибоку подяку. Вічна їм пам'ять!

**"Як не я, то хто? Як не нам, то кому?
Як не тепер, коли?"**

Ці мудрі слова, приписувані одному філософові з першого століття, сьогодні так само актуальні, як і 2000 років тому.

Коли 1997 року мені вперше запропонували стати референткою «Нашої Дороги» в Едмонтонській Епархії, я й гадки не мала, що на мене чекає. На той час я була членкою ЛУКЖК всього сім років і мала слабе уявлення про наш друкований орган. Я невпевнено відповіла: «Добре», і з цього почалася моя більш як двадцятирічна подорож з «Нашою Дорогою». Увесь цей час, крім трьох років координаторкою (2007–2010), я залишалася референткою журналу, а в 2005-му (і до 2019 року) взяла на себе також обов'язки репортерки «НД» від Едмонтонської Епархії ЛУКЖК.

Оглядаючись на пройдений шлях, я розумію, що для мене це був безцінний досвід. Як епархіальна референтка «НД» я мала честь працювати з чотирма редакторами, подавати новини парафіяльних відділів та Епархії, писати про успіхи і внески в загальну справу нашого славного жіноцтва, нариси про життя товаришок, статті про історичні події в житті нашої Церкви та громади ЛУКЖК і також, на жаль, некрологи в пам'ять про тих, хто вже пішов від нас. Як крайова координаторка протягом 2007–2010 років, і тепер я знову в цій ролі, всі ці роки я мала змогу

only to read about UCWLC members and their contributions from other Eparchies, but I have had the opportunity to meet many of you either via phone, email, or in person at plenaries, conventions, and congresses. It has been a privilege to get to know you, share our stories, and develop lasting friendships.

October 2019 I was asked to coordinate the project of the 50th anniversary special edition of *Nasha Doroha*. I was apprehensive of what lay ahead. But realizing how much our organization has utilized ND as its voice, and valuing the importance of the written word, I once again said, 'yes'. In celebration of its milestone, it was my goal to compile an anthology of the 50-year history of our publication. Months later, despite the unprecedented time in our lives, it has come to fruition. I sincerely hope that you will enjoy reading this golden anniversary edition and that it will be a special souvenir.

A heartfelt thanks to those who responded so willingly to my requests, wrote articles, and submitted material for this special edition. Thank you to Barb Hlus, National President, for having confidence in me to coordinate this project; Larysa Hrynda and Lyrissa Sheptak for your much-appreciated editing support; Ihor Kodak for your invaluable technical expertise and dependability; Elizabeth Zahayko for your encouraging moral support and helpful advice; and Ksenia Maryniak for doing all the excellent translating. Without all of you, this special edition commemorating our publication's 50th anniversary would not have been possible.

I am glad that I said 'yes' when I did. Robert Frost, an English poet, once wrote:

"Two roads diverged in a wood and I took the less travelled... and that has made all the difference."

I took *Nasha Doroha* and this has made all the difference for me.

Dear UCWLC ladies, my heartfelt thanks for all your cooperation, support, and advice. I wish you good health and much strength to carry on our work for God, UCWLC, our publication *Nasha Doroha*, our people here in Canada and in Ukraine. *Mnohaya Lita!* For all that's good!

Rosemarie Nahnybida

не просто читати в журналі про членок ЛУКЖК з інших Епархій і дізнаватися про їхні здобутки, але й запізнати багатьох із вас у телефонних розмовах та електронною поштою, а з іншими й особисто під час пленарних зустрічей, конвенцій та конгресів. Для мене було честю могли познайомитися з вами, почути ваші розповіді з життя й поділитися своїми, зав'язати багаторічні дружні стосунки.

У жовтні 2019 року мене попросили координувати ювілейне видання «Нашої Дороги» до 50-річчя журналу. Мені було трохи боязко, але, добре розуміючи, що весь цей час журнал був голосом нашої організації, і усвідомлюючи цінність друкованого слова, я знову відповіла: «Добре». Укласти антологію 50-річної історії нашого видання, щоб гідно відзначити ювілей, стало моєю метою. І ось, за кілька місяців, незважаючи на цей безпрецедентний період у нашому житті, ювілейний проект завершився. Я дуже сподіваюся, що вам сподобається читати видання до нашої «золотої річниці» і ви залишите його собі на згадку як особливий сувенір.

Щиро дякую всім, хто з такою готовністю відгукнувся на мої прохання, написав і надіслав матеріяли для цього ювілейного числа. Дякую Крайовій Голові Варварі Глусь за довіру до мене як координаторки проекту, Ларисі Гринді й Ларисі Шептак за їхню редакторську роботу, яку я дуже високо ціную, надійному Ігореві Кодакові за неоціненну технічну підтримку, Єлизаветі Загайко за теплі слова заохочення й помічні поради та Ксені Мариняк за чудовий переклад. Без вас було б неможливо видати це особливе число до нашої 50-ї річниці.

Отже, я тішуся, що сказала тоді: «Добре». Американський поет Роберт Фрост колись сказав:

«Дві стежки в лісі розійшлись, я обрав менше ходжену... і це визначило для мене все».

Я обрала «Нашу Дорогу», і це визначило для мене все.

Дорогі членки ЛУКЖК, моя сердечна подяка вам усім за вашу співпрацю, підтримку й поради. Бажаю вам здоров'я, сили й насаги продовжувати нашу працю для Бога, ЛУКЖК, «Нашої Дороги» та Українського народу тут у Канаді і в Україні. На многі й благі літа! На все добре!

Рожамарія Нагнибіда

Dormition of the Blessed Theotokos
 Artist/Iconographer Terry Zinkowski circa: 1993-1997
<https://dormitionsaskatoon.ca>

Dormition of the Theotokos History

The Dormition of the Theotokos commemorates the death, resurrection and glorification of Christ's mother, Mary, the Mother of Life. It proclaims that Mary has been "assumed" by God and that her spirit and body are now in his heavenly kingdom. It is a great feast in celebration of the falling asleep of Theotokos which is preceded by a two-week fasting period in preparation. It is often referred to as the Assumption of Mary.

Dormition of the Theotokos is celebrated annually on 15 August.

www.wincalendar.com/Dormition-of-the-Theotokos

